ΜΥΘΟΛΟΓΙΆ,

SIVE

Quarundam Fabularum

EXPLICATIO,

Linguæ Græcæ *Tyronibus accommodata*;

Unà cum

Locis Poetarum Fabularúmque citatis.

In usum Scholæ

MERCATORUM-SCISSORUM,

Londinensis.

LONDINI,

Typis *J. Heptinstall.* Prostant vænales apud *Christoph. Coningsby* ad insigne *Turcici Capitis deaurati*, juxta Ædem Divi *Dunstani*, vico vulgò vocato *Fleet-street*, 1693.

BIBLIOTHECA·BODLEIANA

REVERENDO,
Omnique doctrinæ genere
Insigni Viro,

Dno *Matthæo Shortyng*,

Scholæ *Mercatorum-Scissorum*
Archididascalo.

SI Te justis, Vir Reverende, celebrarem encomiis, difficilem nimis mihi provinciam suscepisse videar; quippe Tibi forsan haud minùs fuerit gratum, quàm mihi (absit verbo invidia) amici partes agenti, indecorum. Ne Te igitur diutius in ipso limine multifaria verborum ambage detineam, parvulum ecce, favoris Tui candidatum, ante

pedes Tuos procumbentem, adduxi: Parvulum, inquam, in Scholam veſtram admitti efflagitantem, qui teſſeram licèt nullam, nullâſve Aſſiſtentium literas Tibi commendatitias tulerit, notâ tamen humanitate Tuâ, Imperatoris iſtius adinſtar, qui literatum neminem à ſe triſtem diſcedere pateretur, ſperat cum aliis hoc habeat commune, ut dies ſaltem aliquot in Scholâ veſtrâ (ubi cuivis etiam ἀγεωμετρήτῳ pateat aditus) commorari digneris, ita

Tibi devinctiſſimum,

Tuique obſervantiſſimum

habeas in poſterum

R. C.

Ad Lectorem.

EN Tibi, Lector, fabellas aliquot raptim consarcinatas, quas nec vana spes popelli, nec aliud quicquam nostri emolumenti, quin ipsius operis utilitas, nostrámque erga Rempub. Scholasticam studium, in publicum proferre persuasit: quippe qui in Grammaticali quasi naviculâ ad remos fuerim damnatus, aliquid mihi fuit excogitandum arbitratus, quo servitutem nostram levarem, & vectores aliquâ saltem voluptate perfunderem: toties enim Crambe repetita vel esurienti Græculo nauseam pariat; quippe qui tamdiu obscuris Poetarum figmentis, obvoluti quasi tenebris insudaverint, tandem velim ut in apricum aliquantulum proferantur; eorum scilicet animalculorum more, quæ per novem ferè dies oculis capta sunt, ita pueri eodem plus minus annorum spatio peracto, vix aliquid tandem sapere audeant. Fabellas has ab aliis fuisse impressas haud inficias ibo, eodem verò modo, locisque Poetarum citatis, hactenus, quantum novi, nego: qualescunque autem fuerint, modò tuo forent commodo, voto respondebunt meo.

Vale & fruere.

Περὶ Κίρκης.

Ταύτην ὁ μῦθος παρέδωκε ποιεῖν μεταμορφοῦσθαι ἀνθρώπους· ἦν δὲ ἑταίρα, καὶ καταπλήξασα τοὺς ξένους, τὸ πρῶτον ἀρεσκείᾳ παντοδαπῇ ἐποιεῖτο πρὸς εὔνοιαν· γενομένους δὲ ἐν προσπαθείᾳ κατεῖχε ταῖς ἐπιθυμίαις ἀλογίστως φερομένους πρὸς τὰς ἡδονάς· ἡττήθη δὲ καὶ πρὸς Ὀδυσσέως.

Περὶ τῶν πυρπνόων Ταύρων.

Τίς ἂν ὑπολάβοι θνητὴν φύσιν πῦρ πνέειν ἐξ αὑτῆς, ὃ πάντων ἐστὶν ἀναιρετικόν; ἄγριοι καὶ τραχεῖς ὄντες, πρὸς τὴν ἀναίρεσιν τῶν ὁρμηθέντων ὀξεῖς ἦσαν. τὸ οὖν ἐν τάχει περὶ αὐτοὺς ἀναιρετικὸν εἰκάσθη πυρί.

De Circe.

FAbula tradit hanc potu homines transformâsse: erat porrò meretrix, & advenas demulcens, primùm officiis omnibus in se suíque amorem convertebat: eos verò amore implicitos, in affectus & libidines sine ulla ratione effusos, continebat: eam verò Ulysses profligavit.

Ovid. *Met. Lib.* 14. *fab.* 6.

De flammivomis Tauris.

QUis mortalem naturam flammas, quæ omnia perdunt, vomere existimabit? immites illi atque asperi in objectorum necem veloces erant; velocitas itaque eorum in perdendo, flammis assimilatur.

Ovid. *Met. Lib.* 7. *fab.* 1.

Περὶ τοῦ χρυσοῦ δέρως.

ΟΤΙ τὸ ἐν Κόλχοις φυλασσόμενον οὐκ ἦν δέρας ἀληθῶς χρυσοῦν· τοῦτο γὰρ ποιητικευόμενόν ἐστιν, ἀλλὰ βιβλίον ἐν δέρμασι γεγραμμένον, περιέχον, ὅπως δεῖ γίνεσθαι διὰ χυμείας χρυσόν· εἰκότως οὖν οἱ τότε τι χρυσοῦν ὠνόμαζον αὐτὸ διὰ τὴν ἐξ αὐτοῦ ἐνέργειαν.

Περὶ τῶν χρυσῶν μήλων.

ΔΡάκοντά φασὶ τὰ τῶν Ἑσπερίδων μῆλα φυλάττειν. Ἀνὴρ δὲ ἐγένετο Δράκων, ὃς ἐκ τῆς ἐπιμελείας τῶν δένδρων πολλὴν ἐσώρευσε χρυσόν· τοῦτον διαπρεπεῖς ἐθήρευον γυναῖκες, καὶ ταῖς ἐρωτικαῖς ἐπιθυμίαις ἐνδήσασαι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, πρὸς τὸ λοιπὸν ὑπηρέτην ἦγον, καὶ φύλακα τοῦ κήπου.

De vellere aureo.

QUod apud Colchos aſſervabatur, reverà non erat vellus aureum: hoc enim Poetarum figmentum eſt, ſed liber in pellibus inſcriptum continens, quânam ratione per Chymiæ artem aurum conficiendum eſſet: non immeritò ergo ab illis aureum, propter ſimilem operationem dicebatur.

Ovid. *Met. Lib.* 7. *fab.* 1.

De aureis malis.

DRaconem ſcribunt aurea Heſperidum mala cuſtodire. Fuit homo Draco nomine, qui arborum cultu multum ſibi aurum congeſſerat: illum mulieres egregia forma ceperunt, & amatoriis devictum illecebris, in poſterum ſervum, hortíque cuſtodem poſſiderunt.

Virg. *Æn.* 4. *ver.* 484.

De

Περὶ Ἰλίου.

ΟΤΙ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ποσειδῶνα λέγουσι τειχίσαι τὴν Ἴλιον· τὸ δὲ οὐχ οὕτως ἔχει· ἀλλ᾽ ὁ Λαομέδων ἐτείχισε τὴν πόλιν, οὐχ ὁσίως· ἦν δὲ ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἱερὸν Ἀπόλλωνος καὶ Ποσειδῶνος διαφερόντως τιμώμενον, ὅθεν συλῶν ἀνήλισκε τὰ χρήματα εἰς τὴν τοῦ τείχους κατασκευήν.

Περὶ Ὕδρας.

ΠΟλυκέφαλον ἱστορεῖται θηρίον, οὐχ οὕτως ἔχοντος τ᾽ ἀληθοῦς· εἰκὸς δὲ νεανίας αὐτὴν ἐσχηκέναι πολλοὺς, καὶ συμμένοντας αὐτῇ, καὶ τειχέσι βοηθοῦντας, τοὺς προσιόντας ἀπώλλυον μετ᾽ αὐτῆς.

Περὶ Κερβέρου.

ΤΟῦτο ἂν εἴη τὸ καὶ ἐπὶ τῆς Ὕδρας· τούτου γὰρ εἶχε δύο σκύμνους, ὧν ἀεὶ συμβαδιζόντων τῷ πατρὶ,

De Ilio.

APollinem & Neptunum tradunt Ilium mœnibus cinxiſſe: res autem non ita ſe habuit; ſed Laomedon urbem præter jus muris circumdedit: nam in arce templum Apollinis ac Neptuni miro cultu inviſebatur, unde ille pecuniam ſuffuratus, in murorum exſtructionem abſumpſit.

Virg. Æn. Lib. 2. *ver.* 625.

De Hydra.

FEra multorum capitum traditur, cum res aliter ſe habeat: par eſt, eam multam habuiſſe ſobolem, quæ illi convivens, atque matri auxilians, incautè obrepentes perdebat.

Virg. Æn. Lib. 6. *ver.* 576.

De Cerbero.

NON aliud erit quàm quod de Hydra diximus: hic ſiquidem duos catulos habens, à quibus nunquam,

τεὶ, ἐφαίνετο δὲ τρικέφαλος.

Περὶ τοῦ αὐτοῦ.

ΚΕ´ρβερος ὁ Ἀϊδωνέως ἦν βασιλέως Θεσπρωτῶν, ὃν νυκτὸς ὑφελόμενοι κλῶπες ὑπὸ σπήλαιον ἔκρυψαν ἀφεγγές· ὁ δὲ Ἡρακλῆς τοῦτον ἀνελόμενος Εὐρυσθεῖ ἔδωκεν.

Περὶ Χιμαίρας.

ΤΑΥ´ΤΗΝ Ὅμηρος εἰκονογράφων φησί,

Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα,

Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο.

γένοιτο δ' ἂν τὸ ἀληθὲς τοιοῦτον· γυνὴ τὴν τόπον κρατοῦσα, δύο πρὸς ὑπηρεσίαν ἀδελφοὺς εἶχεν, ὀνόματι Λέοντα καὶ Δράκοντα· ἀφρόσυνος δὲ οὖσα, καὶ ὀξενοκτόνος, ἀνῃρέθη δὲ ὑπὸ Βελλεροφόντου.

Περὶ

quam, cum opus exposceret, destituebatur, triceps esse videbatur.

De eodem.

CErberus Aidonei Thesprotorum rex erat, quem nocte subreptum latrones, in speluncâ obscurâ abdiderunt : Hercules verò inde extractum Eurystheo dedit.

Ovid. *Met. Lib.* 4. *fab* 10.

De Chimæra.

EJUS imaginem sic expressit Homerus,

Ante leo, post autem draco, media verò capra,
Terribilem spirans ignis vim ardentis.

res tamen ita esse potuit ; mulier regionis domina, duos fratres dominationis socios Leonem & Draconem habuit , quæ cum fœdera violaret, & peregrinos mactaret, à Bellerophonte trucidata est.

Homer *Iliad.* ζ'. *ver.* 181, 182.

De

Περὶ τῆς αὐτῆς.

ΠΕΡΙ' τῆς Χιμαίρας οὕτω φησὶ Πλούταρχος ἐν τῷ μονοβίβλῳ, τῷ περὶ ἀρετῆς γυναικῶν· τὴν Χίμαιραν ὄρος ἀντήλιον γεγονέναι φησὶ, καὶ ποιεῖν ἀνακλάσεις, καὶ ἀνακαύσεις ἐν τῷ θέρει χαλεπὰς, καὶ πυραύγεις, ὑφ' ὧν ἀνὰ τὸ πεδίον σκεδαννυμένων μαραίνεσθαι τοὺς καρπούς. Τὸν δὲ Βελλεροφόντην συμφρονήσαντα διακόψαι τοῦ κρημνοῦ τὸ λειότατον, καὶ μάλιστα τὸ τὰς ἀνακλάσεις ἀποστέλλειν.

Περὶ Κύκλωπος.

ΤΟῦτον ἄν τις ὑπολάβοι διαιτώμενον ἐπ' ἐρημίας, νόμων ἄπειρον εἶναι, πεποιθέναι δὲ τῇ βίᾳ, μίαν αἴσθησιν ἔχοντα τὴν ἀπὸ τῆς ὀρέξεως, λογισμῷ δὲ μηδὲν προβλέποντα, ὃν ὁ σοφὸς Ὀδυσσεὺς κατεπόνησεν.

Περὶ

De eâdem.

DE Chimæra Plutarchus libro singulari, quem de virtute mulierum conscripsit, sic dicit: Chimæram montem esse soli adversum, refractionesque facere, & incendia æstate nimis fervida, & æstuosa, quibus per agros dispersis, fruges contabescere. Bellerophontem verò, causâ mali perceptâ, loci præcipitis partem lævissimam & quæ maximè Solis illos radios reflectebat, excidisse.

Virg. *Æn. Lib.* 6. *ver.* 288. *Lib.* 7. *v.* 785.

De Cyclope.

EXistimet aliquis hunc in desertis habitantem, legum penitùs ignarum esse, cuncta vi facere, unum tantum sensum, scil. illum visus, habere, & nihil cum ratione agere, illum rerum experientiâ illustris Ulysses superavit.

Virg. *Æn. Lib.* 3. *v.* 616.

De

Περὶ Ἀταλάντης τῆς Σχοινέως καὶ Ἱππομένους.

Φασὶ τούτους ἀπολεοντωθῆναι ἐν τῷ ὄρει, τῆς περὶ αὐτῶν ὑπολήψεως τοιαύτης οὔσης· μεσημβρίας οὔσης εἰσελθόντας εἴς τι σπήλαιον, γαμέσθαι θέλοντες μετ᾽ ἀλλήλων, κατὰ τύχην δὲ λέοντας ὄντας ἐν τῷ σπηλαίῳ καταφαγεῖν αὐτούς, ὕστερον δὲ τῶν θηρίων ἐξελθόντων, ἐκείνων δὲ μὴ φαινομένων, μεταμορφωθῆναι ὑπέλαβον αὐτοὺς οἱ προσδραμόντες.

Περὶ Ἐνδυμίωνος καὶ Σελήνης.

ΟΤΙ πρῶτος Ἐνδυμίων τῇ περὶ τοὺς ἀστέρας ἐσχόλασε θεωρίᾳ, ὡς ἀγρυπνεῖν τὴν πᾶσαν νύκτα, καὶ τὰς ἡμέρας ἐπὶ πλεῖον καθεύδειν· διὸ καὶ ἐρώμενος εἶναι λέγεται τῆς Σελήνης, ὡς ὑπάρχων αὐτῇ τούτου ἕνεκα προσφιλής.

Περὶ

De Atalanta Schœnei filia & Hippomene.

DIcunt hos in montibus in leones transformatos, fabula ita ſe habente de illis: ſub meridiem antrum ingreſſos, ut ſimul unà concumberent, caſu ita ferente, leones qui in ſpelunca erant eos devorârunt: tandem verò egreſſis belluis, & illis nuſquam apparentibus, qui aſſidebant eos in leones verſos fuiſſe exiſtimarunt.

Ovid. *Met. Lib.* 10. *fab.* 15.

De Endymione & Luna.

PRimum omnium Endymion ſyderum ſpeculationi operam dedit, adeo ut noctu invigilaret, interdiu ut plurimum dormiret, ideoque Lunæ amore ardere dicebatur, tanquam qui illi ob id ſtudium gratus eſſet.

Περὶ Ἀλεξάνδρου.

Ἰστέον ὅτι Ἀλέξανδρος ὁ καὶ Πάρις, οὐκ ἔκρινε τὰς θεάς, ἀλλὰ σοφὸς γενόμενος, ἐγκώμιον εἰς αὐτὰς ἐποίησεν, ὅθεν ἐδόθη μῦθός τι κρῖναι αὐτὸν μεταξὺ Παλλάδος καὶ Ἥρας καὶ Ἀφροδίτης.

Περὶ Γροντίως.

Λέγεται ὅτι ἐγένετο ποτὲ μὲν ὕδωρ, ποτὲ δὲ πῦρ· δηλονότι, τοῖς μὲν χρηστοῖς, ὡς ὕδωρ, τοῖς δὲ πονηροῖς κατ' ἀξίαν τιμωρητικός, ὅθεν ταύτην τὴν φήμην περὶ αὐτοῦ διέσπειραν.

Περὶ Καλλιστοῦς.

ΠΕΡΙ' Καλλιστοῦς λόγος τοιοῦτος, ὡς κυνηγετοῦσα ἄρκτος ἐγένετο· ἐγὼ δέ φημι καὶ ταύτην εἰς ὄρος καταντήσασαν, ὅπου ἐτύγχανεν ἄρκτος, θηρολύσασαν καταβρωθῆναι· τὲς καὶ κυνηγε-

τοῦντας

De Alexandro.

SCiendum Alexandrum, qui alio nomine Paris, non deas judicâsse, sed cùm sapientia excelleret, encomium in eas scripsit, & inde fabula datur, eum inter Palladem, Junonem & Venerem judicâsse.

Virg. *Æn. Lib.* 1. *vers.* 31.

De Proteo.

NArrant eum nunc ut aquam fluere, nunc ut ignem exardescere: probis, scil. veluti aqua mollescens, improbos pro dignitate castigabat, unde de eo similia evulgârunt.

Ovid. *Met. Lib.* 8. *fab.* 12.

De Callistone.

DE Callistone talis est sermo, ut, scil. illa inter venandum in ursam sit commutata: at ego dico illam venatione occupatam, ab obviâ in monte ursâ devoratam esse: ipsos ve-

τοῦντας ἰδόντας μὲν ἐπὶ τὴν τῆς ἄρκτου κοίτην, μηκέτι δὲ ἐξερχομένην, εἰπεῖν ὡς ἡ κόρη ἄρκτος ἐγένετο.

Περὶ Ὀρφέως.

Οὗτος κινεῖν λέγεται καὶ πέτρας καὶ δένδρα καὶ θῆρας, οἰωνούς τι· εἴποι δ᾽ ἄν τις ἀληθῶς, ὅτι θηριώδεις ὄντας τοὺς ἀνθρώπους, καὶ οὔτε ἔθη, οὔτε νόμους εἰδότας, εἰς δεισιδαιμονίαν ἀγαγὼν, καὶ ἐπὶ τὸ εὐσεβεῖν παρακαλέσας, πετρώδεις ὄντας, καὶ θηριώδεις διὰ τῶν λόγων κηλήσας, ταύτης τῆς φήμης ἔτυχεν.

Περὶ τοῦ αὐτοῦ.

Ψευδὴς ὁ περὶ τοῦ Ὀρφέως μῦθος, ὅτι κιθαρίζοντι αὐτῷ ἐφείπετο τὰ τετράποδα, καὶ τὰ ὄρνεα, καὶ δένδρα· δοκεῖ δέ μοι ταῦτα εἶναι. Βάκχαι μανεῖσαι πρόβατα διέσπασαν ἐν τῇ Πιερίᾳ, πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα βιαίως εἰργάζοντο,

rò qui unà venarentur, videntes eam prope urſæ cubile, neque inde redeuntem, dixiſſe puellam in urſam eſſe mutatam.

Ovid. *Met. Lib.* 2. *Fab.* 7.

De Orpheo.

DIcitur & ſaxa agere & arbores, & feras, & alites: verè tamen aliquis dicat, eum homines moribus efferatos, neque morum neque legum gnaros ad ſuperſtitionem ducentem, & ad pietatem moventem, ſaxeos illos, ac belluinos, oratione mulcentem, huic fabulæ locum dediſſe.

De eodem.

FAbuloſus ille de Orpheo ſermo quòd cithara ludentem quadrupedes & aves arboreſque ſequerentur: videtur autem mihi hæc ità accidiſſe. Bacchæ furentes oves diſcerpebant in Pieria, ac multa alia cùm

ζοντο, περιπόμψαί τι εἰς τὸ ὄρος, διέτριβον ἐκεῖ τὰς ἡμέρας, ὡς δὲ ἔμειναν οἱ πολῖται, δεδιότες περὶ τῶν γυναικῶν καὶ θυγατέρων, μεταπεμψάμενοι τὸν Ὀρφέα, ἐδέοντο μηχανᾶσθαι, ὃν τρόπον καταγάγοι αὐτὰς ἐκ τοῦ ὄρους· ὁ δὲ συνταξάμενος τῷ Διονύσῳ Ὄργια, κατάγει αὐτὰς βακχευούσας, κιθαρίζων· αἱ δὲ νάρθηκας τότε πρῶτον ἔχουσαι, κατέβαινον ἐκ τοῦ ὄρους, καὶ κλῶνας δένδρων παντοδαπῶν· τοῖς δὲ ἀνθρώποις θαυμαστὰ τότε θεασαμένοις, ἐνεφαίνετο πρῶτον τὰ ξύλα καταφερόμενα, καὶ ἔφασαν, ὅτι Ὀρφεὺς κιθαρίζων ἄγει τὴν ὕλην ἐκ τοῦ ὄρους· καὶ ἐκ τούτου ὁ μῦθος ἀνεπλάσθη.

Περὶ τῶν Ἡλιάδων.

ΤΑύτας φασὶν ἐξ ἀνθρώπων αἰγείρους γενέσθαι· οὐ τοῦτο δέ· ἀλλὰ διὰ τὸ πάθος τοῦ ἀδελφοῦ εἰς τὸν Ἠριδανὸν αὐ-

violenter perpetrâſſent, in montes ſe recepêre, ibíque dies aliquot ſunt commoratæ, quas cùm cives diutiùs expectâſſent, malè ſuis uxoribus & filiabus metuentes, Orphea cùm accerſîſſent, rogabant ut excogitaret, quomodo illas ex montibus educeret: is verò Orgiis Baccho inſtitutis, citharam pulſans ad ſe bacchantes pellexit, ipſæque ferulas tum primùm habentes, & ramos omnis generis arborum, deſcenderunt de monte: hominibus autem admiranda hæc conſpicientibus ligna priùs deduci videbantur; atque hinc dicebant quòd Orpheus citharam pulſans ſylvam ex monte deduxit: atque hinc hæc fabula fingebatur.

Ovid. *Met. Lib.* 11. *fab.* 1, 2, 3.

De Heliadibus.

FErunt has ex mulieribus populos factas: quod falſum eſt: ſed illæ propter infortunium fratris

αὐτὰς ἔβαλον· διὸ οἱ ζητοῦντες, ἐπὶ τὸν ποταμὸν παραγενόμενοι, καὶ τὰς μὲν οὐχ εὑρόντες, τρία δὲ στελέχη αἰγείρων, ὑπέλαβον αὐτὰς ἀποδενδρωθῆναι· ὀνόματα δὲ αὐτῶν, Φόβη, Λαμπετὼ, Αἴγλη.

Περὶ Φαέθοντος.

ΛΕ'γεται περὶ Φαέθοντος, ὡς Ἡλίου ἦν υἱός· ἔχει δὲ οὕτως· ὁ Φαέθων τὸν τοῦ Ἡλίου δρόμον ἐπεχειρήσατο, ὡς τὸν τῆς Σελήνης Ἐνδυμίων, ἀλλὰ ἀτελῶς τὸν λόγον ἀπολιπὼν ἀπέθανεν· καὶ ὁ Βελλεροφόντης πτηνὸς, καὶ ὡς ὁ μῦθος, οὐκ ἐγένετο, ἀλλὰ τὴν ἀστρονομίαν μετιὼν, ὑψηλά τι φρονῶν, καὶ ἄστροις ὁμιλῶν, εἰς οὐρανὸν οὐ τῷ ἵππῳ, ἀλλὰ τῇ διανοίᾳ ἀνέβη.

Περὶ

ſe in Eridanum conjecêre: quare qui eas perquirerent, cùm ad flumen acceſſiſſent, & illas non invenientes, ſed tres populorum ſtipites, ſuſpicati ſunt eas in arbores verſas fuiſſe: earum nomina fuere, Phobe, Lampeto, Ægle.

Ovid. *Met. Lib.* 2. *fab.* 4.

De Phaethonte.

DIcunt eum filium Solis fuiſſe: res ità ſe habet. Phaethon Solis curſus, quemadmodum Lunæ Endymion, obſervabat, ſed, re inſectâ, fato functus eſt: & Bellerophon non volavit, ut in fabula eſt, ſed cùm Aſtronomiæ operam navaret, cœleſtiáque callens, & ſyderibus ſe conſueſcens in cœlum non equo ſed cogitatione aſcendit.

Ovid. *Met. Lib.* 2. *fab.* 3.

De

Περὶ Περσέως.

Τοῦτῳ ἱστορεῖται, τὸν Ἑρμῆν πέδιλα πτερωτὰ δεδωκέναι· Ἑρμῆς γὰρ τὴν πρὸς δρόμον γυμνασίαν ἐπενόησεν, ἐν ᾗ εὐδόκιμος ἦν ὁ Περσεύς· οἱ γοῦν θεώμενοι τὸ τάχος θαυμάζοντες, πτερὰ εἶπον προστεθεῖσθαι τοῖς ποσὶν αὐτοῦ, καθὼς εἰώθαμεν λέγειν ἐπὶ τῶν ταχέως τρεχόντων, ὅτι ἔπτη.

Περὶ Μεδούσης.

Φασὶ ταύτην ἀπολιθοῦν τοὺς θεασαμένους αὐτὴν, καὶ Περσέως ἀποτεμόντος αὐτῆς τὴν κεφαλὴν ἐξελθεῖν ἵππον πτερωτόν· ἔχει δὲ οὕτως· αὕτη ἑταίρα καλὴ ἐγένετο, ὡς τὸν ἰδόντα αὐτὴν ἔκπληκτον γενόμενον, οἷον ἀπολιθοῦσθαι· λέγομεν δὲ καὶ ἡμεῖς, ἰδὼν αὐτὴν ἀπολιθωθῆναι· διερχομένου δὲ Περσέως ἐν ἔρωτι γενομένη, τά τε ὑπάρχοντα κατέφαγε, καὶ τὴν ἑαυτῆς ἡ-

λικίαν

De Perseo.

PErseo ut fertur Mercurius pennatos calceos dedit. Mercurius enim exercitandi se modum per cursum excogitavit, in quo celebris erat Perseus: spectatores itaque velocitatem admirantes, pedibus illius alas annexas enunciabant: ut nos dicere solemus eos, quibus pernicitas pedum est, avolare.

Ovid. *Met. Lib.* 4. *fab.* 17.

De Medusâ.

HAnc tradunt visam homines in saxa convertere, ei Perseum eripuisse caput collo, indéque pennatum Pegasum exiliisse: res verò ità se habet. Medusa bella meretrix fuit, adeò ut quicunque aspiceret, quasi in silicem versus stuperet: nósque simili fandi modo dicimus, videns eam in saxum induruit: sed adventu Persei amore exardens rem familiarem absumpsit,

λικίαν κατέφθειρεν, ἀπολέσασαι δὲ τὴν ἡλικίαν, καὶ τὰ ὑπάρχοντα, ἵππειον γῆρας ἐγήρασαν· ἡ γὰρ κεφαλὴ τὸ τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἐστίν, ὃ ἀφήλετο αὐτῆς ὁ Περσεύς.

Περὶ τοῦ Νηρέως.

Ο δὲ Νηρεύς, ἡ θάλασσά ἐστι· τοῦτον ὠνομασμένην τὸν τρόπον ἀπὸ τοῦ νεῖσθαι δι' αὐτῆς· καλοῦσι δὲ τὸν Νηρέα γέροντα, διὰ τὸ ὥσπερ πολιὸν ἐπανθεῖν τοῖς κύμασι τὸν ἀφρόν· καὶ γὰρ ἡ Λευκοθέα ποιοῦτόν τι ἐμφαίνει, ἥτις λέγεται θυγάτηρ Νηρέως εἶναι, δηλονότι τὸ λευκὸν τοῦ ἀφροῦ.

Περὶ τοῦ Ὠκεανοῦ.

ΤΟΝ Ὠκεανὸν ἔφασαν ἀρχηγὸν εἶναι πάντων, ἡ γὰρ μία μυθολογία περὶ τούτου ἐγένετο τὸν τρόπον· ἔστι δ' Ὠκεανὸς μὲν ὁ ὠκέως νέων κύκλος, καὶ ἐφεξῆς μεταβάλλων. Τηθὺς δὲ ἐπὶ τῶν ποιοτήτων ἐπιμονή· ἐκ γὰρ τῆς τούτων συγκράσεως,

ſumpſit, & ætatem perdidit; quâ amiſsâ, fortunis ipſa ſpoliata, equi ſenium induit: caput enim ætatis florem, quem Perſeus decerpſit, innuit.

Ovid. *Met. Lib.* 4. *fab.* 12.

De Nereo.

NEreus mare eſt: hanc appellationem traxit ἀπὸ τῦ νεῖν, id eſt, à *natando:* fingunt Nereum virum eſſe ſenem, quòd ceu canities aliqua in mediis fluctibus ſpuma cernatur: nam Leucothoe, quæ Nerei filia eſt, tale quiddam indicat, quaſi ſit albedo ſpumæ.

Ovid. *Met. Lib.* 4. *fab.* 12.

De Oceano.

OCeanum prodiderunt eſſe primam omnium cauſam, ſiquidem non una ſed multæ ſunt fabulæ de eo: eſt autem Oceanus circulus ille celeriter fluens & alternatim ceu ordine refluens. Thetis verò eſt qualitatum

κρᾴσεως, ἢ μίξεως ὑφίςαται τὰ ὄντα· οὐδὲν δ' ἂν ἦν, εἰ ἄπειρον ἄμικτον ἐπεκράτει.

Περὶ τοῦ Κυνὸς καὶ τῆς Ἀλώπεκος.

Τῷ μὲν κυνὶ τοῦ Κεφάλου δεδομένον εἶναι φασὶν γέρας, ὃ ἂν ἴδῃ θηρίον καταλαμβάνειν, τῇ δὲ ἀλώπεκι ὑπὸ μηδενὸς καταλαμβάνεσθαι· διώκοντος οὖν τοῦ κυνὸς τὴν ἀλώπεκα, ἵνα μὴ λυθῇ τὸ πεπρωμένον, τοὺς δύο λίθους ὁ Ζεὺς ἐποίησεν, εἴη δ' ἂν τὸ τοιοῦτον πλάσμα παρὰ τὴν τῶν ἀμφοτέρων κατὰ τὸν διωγμὸν πλάνην.

Περὶ Σολοικισμοῦ.

Κροῖσος μετὰ τὴν τοῦ Σόλωνος ἐρώτησιν ἐν Κιλικίᾳ γεγονώς, Σόλους πόλιν ᾤκησεν ἐν ᾗ καί τινας τῶν Ἀθηναίων κατῴκησεν, οἳ χρόνῳ βαρβαρωθέντες

tatum permanentia, ex horum enim commixtione & coitu, ſubſiſtunt omnia: nihil autem naſceretur ſi alterum alteri nunquam miſceretur.

De Cane & Vulpe.

CAnem Cephali, inquiunt, prærogativam illam habuiſſe, ut quam conſpexiſſet belluam comprehenderet, vulpem à nullo capi poſſe: cùm itaque vulpem canis ſequeretur, nè quæ in fatis erant violarentur, ambos Jupiter in ſaxa tranſformavit, hoc autem fingi potuit propter utriuſque, dum alter alteram ſequeretur, errores.

Ovid. Met. Lib. 7. fab. 29.

De Solæciſmo.

CRœſus poſt colloquium cum Solone, in Ciliciam profectus, Solos urbem habitatoribus complevit inter eos & Athenienſium quoſdam con-

θέντες ἐλέγοντο σολοικίζειν, ἀφ' οὗ καὶ Σολοικισμός.

Περὶ τοῦ Αἰόλου.

ΛΕ'γουσιν ὅτι Αἴολος τῶν κυρίδίων τῶν πνευμάτων, ὅς τις ἔδωκεν Ὀδυσσεῖ τοὺς ἀνέμους ἐν ἀσκῷ· περὶ δὲ τούτου ὡς οὐχ οἷόν τι, δῆλον εἶναι πᾶσιν οἶμαι· εἰκὸς δὲ ἀστρολόγον γενόμενον Αἴολον, φράσαι Ὀδυσσεῖ τοὺς χρόνους, καθ' οὓς ἐπιτολαί τινες ἀνέμων γενήσονται· φασὶ δὲ, ὅτι καὶ χαλκοῦν τεῖχος τῇ πόλει αὐτοῦ περιεβέβλητο· ὅπερ ἐστὶ ψεῦδος· ὁπλίτας γὰρ ὡς οἶμαι εἶχε, τὴν πόλιν αὐτοῦ φυλάττοντας.

Περὶ Ἀχελώου.

ΦΑσὶ τὸν Ἡρακλῆ μονομαχῆσαι τῷ Ἀχελώῳ· ἔχει δὲ οὕτω· Ῥέων ὁ Ἀχελῶος μεταξὺ Θεσπρωτῶν, καὶ Κυρή-

convocavit, qui lapſu temporis in barbariem prolapſi, ſolœcizare dicebantur, hinc Solœciſmo nomen.

De Æolo.

NArrant Æolum habitum fuiſſe ventorum Deum, qui incluſos utri ventos Ulyſſi dedit: ſed de hoc nihil hujuſmodi eſſe, omnibus puto manifeſtum: veriſimile autem, Æolum Aſtrologiæ gnarum, prædixiſſe Ulyſſi tempora, quibus certi quidam venti aſpirarent: tradunt inſuper æneo muro urbem ejus circundatam: falsò item, cùm, uti arbitror, armatos habuerit milites, qui mœnia cuſtodirent.

Virg. Æn. Lib. 1. *ver.* 56, 60, 80, 145.

De Acheloo.

NArrant Herculem ſingulare certamen cum Acheloo iniiſſe: res verò ità ſe habet. Achelous fluvius

των πολλὰ τῆς χώρας ἀπετέμνετο, ποτὲ μὲν τούτοις, ποτὲ δὲ ἐκείνοις προστιθεὶς, ἐφ' ᾧ καὶ νεῖκος ἦν ἑκατέροις κρατερόν· Ἡρακλῆς οὖν ἐλθὼν ἐπίκουρος Αἰτωλοῖς, ὑπέρτερος τῶν Κουρήτων ἐγένετο, καὶ τὸν ποταμὸν κατακλείσας εἰς ἓν ῥεῖθρον, καὶ μίαν ἐκβολὴν, ἐχαρίσατο τοῖς Αἰτωλοῖς τὴν γῆν, καὶ τὴν Οἰνέως Δηϊάνειραν ἔλαβεν.

Περὶ Ἀμαζόνων.

ΠΕρὶ Ἀμαζόνων τάδε λέγουσιν, ὅτι οὐ γυναῖκες ἦσαν, ἀλλ' ἄνδρες βάρβαροι· ἐφόρουν δὲ χιτῶνας ποδήρεις, ὥσπερ αἱ Θρᾷσσαι, καὶ τὰς κόμας ἀνεδοῦντο μίτραις· τοὺς δὲ πώγωνας ἐξυρῶντο, καὶ διὰ τοῦτο ἐκαλοῦντο πρὸς τῶν πολεμίων γυναῖκες. Ἀμαζόνες δὲ τὸ γένος μάχιμοι ἀγαθοὶ ἦσαν. στρατείαν δὲ γυναικῶν οὐδέ ποτε εἰκὸς γενέσθαι,

vius inter Thesprotos & Curetas fluens, & potissimam regionis partem secans, modò his, modò illis possessionem adaugebat; ideóque inter eos teterrimo dissidio conflictabatur. Hercules itaque eam opem tulisset Ætolis, Curetas debellavit, fluviúmque uno alveo includens unumque exitum faciens, Ætolorum ditionem confirmavit, & Oenei filiam Dejaniram sibi accepit.

Ovid. *Met. Lib.* 9. *fab.* 1.

De Amazonibus.

DE Amazonibus narrant, quòd mulieres non fuerunt, sed viri barbari: gerebant autem tunicas talares, ut fœminæ Thraces, & comam alligabant mitris: barbas radebant, & propterea ab hostibus vocabantur mulieres. Amazones verò nativâ quadam indole bello strenui erant: expeditionem verò mulierum non est verisimile,

γηγενέας, οὐδὲ γὰρ νῦν οὐδαμοῦ.

Περὶ Ἄτλαντος.

Οὗτος παραδέδοται φέρων τὸν οὐρανὸν ἐπὶ τῶν ὤμων, ὃ ἀδύνατον, ὑπὸ οὐρανὸν καὶ αὐτὸν ὄντα· ἀνὴρ δὲ σοφὸς ὢν, τὰ κατ' ἀστρολογίαν πρῶτος κατώπτευσε· προλέγων δὲ χειμῶνας, καὶ μεταβολὰς ἄστρων καὶ δύσεις, ἐμυθεύθη φέρειν ἐν αὐτῷ τὸν κόσμον.

Περὶ τοῦ αὐτοῦ.

Τοῦτον δ' ἄλλοι εἶναι καὶ Ἄτλαντα, καὶ ἀνταλαιπώρους ἀποδιδόντα, τὰ κατὰ τοὺς ἐμπεριεχομένους ἐν αὐτῷ λόγους γινόμενα, καὶ οὕτω τὸν οὐρανὸν βαστάζοντα· ἔχειν δὲ κίονας μακράς, τὰς τῶν στοιχείων δυνάμεις· καθ' ἃς τὰ μὲν ἀνωφερῆ ἐστι, τὰ δὲ κατωφερῆ· ὑπὸ τούτων γὰρ διακρατεῖσθαι τὴν γῆν· ὁλοό-

φρονα.

rismile, cum illa nusquam hodie reperiatur.

Virg. *Æn. Lib.* 1. *ver.* 494. *Lib.* 11. *v.* 648.

De Atlante.

TRadunt humeris cœlum sustinuisse quod impossibile est, subest enim & ipse cœlo: sed cùm sapientiâ excelleret, primus omnium cœli rationem deprehendit; prædicens tempestates, & syderum mutationes occasúsque, relatum est eum orbem gestare.

De eodem.

HUnc dici volunt Atlantem, (quasi sine labore) & ἀταλαιπώρως citra molestiam omnia ea perficiat, quorum ipse naturaliter causa esse fertur: & ita cœlum suis humeris gestare dicitur: habere autem columnas longas fingitur, quæ elementorum potentiam denotant, secundùm quas,

φρονεῖ δ' αὐτὸν εἰρῆσθαι, μᾶλλον τὸ περὶ τῶν ὅλων φροντίζειν, καὶ προνοεῖσθαι τῶν πάντων αὐτοῦ μερῶν σωτηρίας· ἐκ δ' αὐτοῦ τὰς πλειάδας γεγονέναι, παρεσαμένους ὅτι τὰ ἄστρα πάντα πλείονα ὄντα· ἐγέννησεν Ἀστερίῳ τε καὶ Ἀνδράμαντι, ὅτι ὁ αὐτὸς ὢν· οὔτε γὰρ ἵστασθαι τὸ σύνολον ἀπηρτημένος κατάρχων, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα εὖ βεβηκέναι δοκεῖ· καὶ ἀπόλυτος γὰρ καὶ ἀδιαμέριστον τοῖς ἐφεστῶσιν ἐπὶ τὴν διάταξιν αὐτοῦ, πολλὴν ἐμποιεῖ.

Περὶ Βριάρεως καὶ Κόττου.

Φασὶν περὶ τούτων, ὡς εἶχον ἑκατὸν χεῖρας, ἄνδρες ὄντες· πῶς δὲ οὐκ εὔηθες τὸ τοιοῦτον; τὸ δὲ ἀληθὲς οὕτως· τῇ πόλει ὄνομα Ἑκατοντάχειρία, ἐν ᾗ ᾤκουν· ἦν δὲ πόλις τῆς νῦν καλουμένης

quædam, ſurſum quædam verò deorſum tendunt: ab his enim incolumis terra ſervatur: ὁλοόφρονα eum vocant, quia de univerſis ſedulò cogitat, ejúſque partium omnium ſalutem procuret: eum eſſe Pleiadum patrem teſtantur, volentes indicare, quod genuerit aſtra quæ πλείονα, i. e. plurima ſunt: natus eſt Aſtræo & Athamante quod idem eſt cum ipſis: neque enim efficiat ut univerſum ſubſiſtat, dum ipſe ſit irrequietus, licet optimè moveri videatur: & indiſſolubilis dicitur, & admirationem magnam diſpoſitionem ejus contemplantibus efficit.

Ovid. *Met. Lib.* 4. *fab.* 16.

De Briareo & Cotto.

NArrant de his quòd centum manus habuerint: quomodo autem non ſtultum hoc? ſed veritas ità eſt: civitati quam illi inhabitabant nomen erat Hecatonchiriæ, ſitæ in

μένης Ὀρεςιάδ☉· ἔλεγον ὧν οἱ ἄνθρωποι, Κόττ☉, καὶ Βριάρευς, καὶ Γύγης οἱ ἑκατόνταχειρες, βοηθήσαντες τοῖς θεοῖς, αὐτοὶ ἐξήλασαν τοὺς Τιτᾶνας ἐκ τοῦ Ὀλύμπου.

Περὶ Καινέως.

ΛΕγέται τοῦτον πρότερον γυναῖκα γεγονέναι, εἶτα ὑπὸ Ποσειδῶν☉ γενέσθαι ἄνδρα ἄτρωτον χαλκῷ καὶ σιδήρῳ· πρὸς δὲ ὢν νέ☉ ἐρώμεν☉ ἐγένετο τοῦ Ποσειδῶν☉· ἀνδρωθεὶς δὲ μέγας κατὰ ψυχὴν ἐγένετο, ὑπ' οὐδενὸς καταπονηθῆναι δυνάμεν☉· ὅτι δύο ἐρεῖς ἐξελαςῆναι χαλκοῦ καὶ σιδήρου· οὔπω γὰρ χρυσὸς καὶ ἄργυρ☉ εὕρεται.

Περὶ τοῦ αὐτοῦ.

ΚΑινέα φασὶν ὅτι ἄτρωτ☉ ἦν· ὃς δὲ ὑπολαμβάνει ἄτρωτον ἀπὸ σιδήρου ἄνθρωπον, εὐήθης ἐστίν· ἡ δὲ ἀλήθεια ἔχει οὕτως· Καινεὺς ἦν Θετταλὸς τῷ γένει, ἀγαθὸς τὰ πολεμικὰ,

καὶ

Oreſtiade: hinc homines dicebant quod Cottus, Briareus & Gyges, centimani, opem Diis ferentes, Titanas Olympo expulerunt.

Virg. *Æn. Lib. 6. v.* 287.

De Cæneo.

FErtur prius fœminam fuiſſe inde à Neptuno in virum mutatam eſſe, ære ferróque invulnerabilem: verùm hic juvenili ætate à Neptuno amatus, provectâ jam deinde, ac virili grandis animo, à nullo fuit ſuperabilis: neque æris & ferri muneribus flecteretur: tunc enim neque aurum neque argentum inventum erat.

De eodem.

DIcunt Cæneum invulnerabilem fuiſſe: qui verò exiſtimat hominem ferro invulnerabilem eſſe, fatuus eſt: ſed veritas ita ſe habet: Cæneus erat genere Theſſalus, bello ſtre-

καὶ ἐπιστήμων τοῦ μάχεσθαι· γενόμενος ἐν πολλαῖς μάχαις οὐδέ ποτε ἐτρώθη· ὅτε τοῖς Λαπίθαις συμμαχῶν πρὸς τοὺς Κενταύρους, ἀπέθανεν, ἀλλὰ συλλαβόντες αὐτὸν μόνον κατέχωσαν, καὶ οὕτως ἐπελεύτησεν· ἔλεγον οὖν οἱ Λαπίθαι ἀνελόμενοι τὸ νεκρὸν αὐτοῦ, καὶ διελόντες μὴ εὑρηκέναι τὸ σῶμα, Καινέα τὸν γε ἄλλον βίον ἄτρωτος ἦν, καὶ ἀπέθανεν ἄτρωτος.

Περὶ Κύκνου.

Ο αὐτὸς λόγος καὶ περὶ Κύκνου τοῦ ἐν Κολώναις· καὶ γὰρ ἐκεῖνόν φασιν, ὅτι ἄτρωτος ἦν· καὶ αὐτὸς ἦν αἰχμητὴς, καὶ ἐπιστήμων μάχης· ἐν δὲ Τροίᾳ ὑπ' Ἀχιλλέως λίθῳ πληγεὶς, οὐκ ἐτρώθη· ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι, ὁρῶντες τὸ νεκρὸν αὐτοῦ, ὅτι ἄτρωτος ἦν καὶ αὐτός· οὕτω κἀκεῖνος ἄτρωτος ὠνομάσθη· κατηγορεῖ δὲ τούτου τοῦ λόγου, καὶ ἐμοὶ συμμαρτυρεῖ Αἴας ὁ Τελαμώνιος· καὶ γὰρ κἀκεῖνος

ſtrenuus, & pugnarum ſcientiſſimus: cum verò multis præliis interfuiſſet, nunquam vulneratus fuit: nec eo tempore quo adversùs Centauros Lapithis ſubveniſſet, cecidit, ſed comprehendentes illum ſolum, aggeſtâ terrâ obruerunt, & ita vitam finivit: dixerunt igitur Lapithæ cadaver ſuſcipientes, & illæſum corpus invenientes, Cæneum ut totâ quidem vitâ nullo fuiſſet ferro penetrabilis, ſic quoque intactum obiiſſe.

Ovid. Met. Lib. 12. *fab.* 4, 5.

De Cygno.

IDem ille ſermo fertur de Cygno illo Coloneo: ſcilicet illum fuiſſe ferunt invulnerabilem: ſed erat egregius bellator rerúmque militarium peritus. In Trojâ aliquando lapide ab Achille ictus eſt, ut non vulneratus: dixerunt igitur qui cadaver conſpexerunt integrum, quòd ipſe etiam invulnerabilis fuit: ideóque ipſe dictus eſt invulne-

κἀκεῖνος ἐλέγετο ἄτρωτος, ἀναιρεθεὶς ξίφει ὑφ' ἑαυτοῦ.

Περὶ Ἀρπυιῶν.

ΤΑύτας ὁ μῦθος παραδέδωκε γυναῖκας ὑποπτέρους τὸ τοῦ Φινέως δεῖπνον ἁρπαζούσας· ὑπολάβοι δ' ἄν τις ταύτας ἑταίρας καταφαγούσας τὴν τοῦ Φινέως οἰκίαν εἶναι, καὶ καταλιπούσας αὐτὸν, καὶ τῆς ἀναγκαίας τροφῆς ἐνδεῆ, κεχωρίσθαι ἀπ' αὐτοῦ· ἀεὶ δὲ, ὅσοις ἂν κλίνοιτο, παραγινομένας ἐσθίειν, καὶ αὖθις χωρίζεσθαι, ὃ συνηθὲς ποιεῖν ταῖς ἑταίραις.

Περὶ Σειρήνων.

ΤΑύτας διφυεῖς μυθολογοῦσι, τὰ μὲν σκέλη ὀρνίθων, τὸ δὲ σῶμα γυναικῶν ἐχούσας· ἀπώλλυον δὲ τοὺς παριόντας· ἦσαν γὰρ ἑταῖραι εὐπρεπεῖς τῇ

τι

vulnerabilis: hunc verò ſermonem retundit, ac mihi favet Ajax Telamonius, qui & ipſe invulnerabilis dicitur licèt ſibi ipſi vitam ademerit.

Ovid. *Met. Lib.* 12. *fab.* 2, 3, 4.

De Harpyis.

FAbulæ narrant has mulieres alatas Phinei cœnam diripere: exiſtimet verò aliquis has meretrices fuiſſe, & omnem Phinei ſupellectilem conſumpſiſſe ſicque eum cibo neceſſario indigentem neglexiſſe, ſeceſſiſſeque: ſemper tamen advenientes quodcunq; poſſidebat, devorâſſe, & rurſus abiiſſe, quod meretricibus ſolitum eſt facere.

Virg. *Æn. Lib.* 3. *ver.* 212.

De Sirenibus.

BIformes faciunt, crura avium, corpus verò fœmininum habentes: prætereuntes verò perdebant: erant enim meretrices venuſtæ, inſtrumen-

tis

τι δι' ἐργασίαν μύσῃ, καὶ ὀλιγοσοφωτάτας κάλλιστα, αἷς οἱ προστρεχόμενοι κατεσθίειν αὐτοῦ τὰς οὐσίας· ὀρνίθων δὲ σκέλη ἐλέγοντο ἔχειν, ὅτι ταχέως ἀπὸ τῶν ἀποβαλλόντων τὰς οὐσίας ἐχωρίζοντο.

Περὶ Σκύλλης.

Λέγεται περὶ ταύτης, ὅτι κάλλιστον τὴν ὄψιν ἔχουσα ἐγένετο, καὶ αὕτη νησιώτις καλὴ ἑταίρα, καὶ εἶχε παρασίτους λαμπροὺς τινὰς καὶ λυκώδεις, μεθ' ὧν τοὺς ξένους κατήσθιεν· ἐν οἷς καὶ τοὺς Ὀδυσσέως ἑταίρους, αὐτὴ δὲ ὡς φοβουμένη ἐκεῖ κατώκησεν.

Περὶ τῆς αὐτῆς.

Λέγουσι περὶ Σκύλλης, ὡς ἦν ἐν Τυῤῥηνίᾳ θηρίον τι, γυναικὸς μὲν μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ, κυνῶν δὲ ἐντεῦθεν αὐτῇ προσπεφυκυῖαι κεφαλαὶ, τὸ δὲ ἄλλο σῶμα, ὄφεως· ποιητικὸν δὲ φύσει ἐστὶ

νοεῖν

tis muſicis & vocis ſuavitate excellentes, quibus res accedentium, abliguriebant: avium crura habere dicebantur, quod ſtatim ab iis quos ipſæ rebus denudaverant, ſecederent.

Ovid. Met. Lib. 5. fab. 9.

De Scyllâ.

EAm fertur prætemavigantes exedere: ſed erat meretrix inſularis pulchra, habebátque voraces & impudentis oris paraſitos, cum quibus peregrinos devorabat: inter quos & Ulyſſis ſocios exhauſit, ipſum verò Ulyſſem veluti cautum non potuit devorare.

De eâdem.

DE Scyllâ aiunt, quòd in Tyrrheniâ fuit bellua, umbilico quidem tenus fœmina, cui agnata deinceps erant canum capita: corpus verò reliquum ſerpentis: talem verò genera-

νοεῖν πολὺ εὔηθες· ἡ δὲ ἀλήθεια αὕτη· Τυῤῥηνίων νῆσοι ἦσαν, αἳ ἐλῄζοντο τὰ περίχωρα τῆς Σικελίας καὶ τὸν Ἰόνιον κόλπον· ἦν δὲ ναῦς τριήρης ταχεῖα, τῇ ὄνομα Σκύλλα· αὕτη ἡ τριήρης τὰ λοιπὰ τῶν πλοίων συλλαμβάνουσα πολλάκις εἰργάζετο βρῶμα, καὶ λόγος ἦν περὶ αὐτῆς πολύς. ταύτην τὴν ναῦν Ὀδυσσεὺς σφοδρῷ, καὶ λαύρῳ πνεύματι χρησάμενος, διέφυγε· διηγήσατο δὲ ἐν Κορκύρᾳ τῷ Ἀλκινόῳ πῶς ἐδιώχθη, καὶ πῶς ἐξέφυγε· καὶ τὴν ἰδέαν τοῦ πλοίου, ἀφ' ὧν περισυνεπλάσθη ὁ μῦθος.

Περὶ Φινέως.

Ἱστοροῦσι περὶ Φινέως, ὡς διέφθειρον Ἅρπυιαι τὸν βίον αὐτοῦ· δοκοῦσι δὲ εἶναι, θηρία καὶ πετεινὰ ταῦτα, ἁρπάζοντα ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ Φινέως τὸ δεῖπνον· ἡ δὲ ἀλήθεια ἔχει οὕτω· Φινεὺς ἦν Παιονίας βασιλεύς· γίγνονται δὲ αὐτῷ

γενο-

nerationem concipere omninò absurdum: sed veritas hæc est: erant insulæ quædam, quæ deprædabantur confinia Siciliæ, & Ionium sinum: erátque illis triremis velox, nomine Scylla; quæ cùm reliquas naves interciperet, victum frequenter sibi comparabat: atque hinc plurium in ore versabatur. Illam tamen navim Ulysses vento secundo & copioso usus, effugit. Narravit autem Alcinoo Corcyræ quomodo insecuta fuisset, & quâ ratione effugisset, & navigii formam: ex his conficta fabula est.

Ovid. *Met. Lib.* 13. *fab.* 12.

De Phineo.

DE Phineo memorant, quòd Harpyiæ victum ejus corrumperent; ac putant nonnulli illas feras quasdam volucres esse, quæ ex mensâ Phinei raperent prandium. Ita verò se res habet. Phineus rex fuit Pæ-

γενομένου, ἡ ὅλης ἀπόλλυται, οὔτε ἄῤῥενες παῖδες ἀπέθανον. θυγατέρες δὲ ἦσαν αὐτῷ Πυρία, καὶ Ἐρασία· αὗται τὸν τοῦ πατρὸς βίον διέφθειρον. Ἔλεγον οὖν οἱ πολῖται, δύστηνος ὁ Φινεὺς, ὅτι αἱ Ἅρπυιαι τὸν βίον αὐτοῦ διαφθείρουσιν. Οἰκτείραντες δὲ αὐτὸν, Ζήτης καὶ Κάλαϊς, ἀνδρωθέντες αὐτοῦ, Βορέου παῖδες, ἀμφότεροι ὄντες ἀστοὶ, βοηθήσαντες αὐτῷ, τὰς θυγατέρας ἐξήλασαν ἐκ τῆς πόλεως, καὶ τὰ χρήματα συναθροίσαντες, ἐπίτροπόν τινα κατέστησαν τῶν Θρακῶν.

Περὶ Νιόβης.

Φασὶν ὡς Νιόβη ζῶσα, λίθος ἐγένετο ἐπὶ τῷ τύμβῳ τῶν παίδων· ὅστις δὲ πείθεται ἐκ λίθου γενέσθαι ἄνθρωπον, ἢ ἐξ ἀνθρώπου λίθον, εὐήθης ἐστί. τὸ δὲ ἀληθὲς ἔχει ὧδε. Νιόβη ἀποθανόντων τῶν ἑαυτῆς παίδων, ποιήσασα ἑαυτῇ εἰκόνα λιθίνην, ἔστησεν ἐπὶ

oniæ: quem ubi senem visus reliquisset, & liberi ejus masculi mortem obiissent: filiæ erant illi Pyria & Erasia: & hæ patris rem familiarem consumserunt. Hinc poetæ, miser dicebant Phineus, quòd Harpyiæ victum ejus corruperunt. Miserti autem ejus Zethus & Calais, oppidani ipsius, Boreæ, viri non incelebris, filii, illi auxiliantes, filias civitate expulerunt, opibúsque ejus collectis inspectorem quendam illi Thracem apposuerunt.

Virg. Æn. Lib. 3. v. 212.

De Niobe.

Dicunt Nioben dum viveret, ad filiorum tumulum in lapidem esse conversam: qui verò credit hominem ex lapide, vel lapidem ex hominibus posse fieri, stultus est: rei autem veritas hæc: Niobe fato ereptis liberis, statuam sibi lapideam

ἐπὶ τῷ τύμβῳ τῶν παίδων.

Περὶ Πρόγνης καὶ Φιλομήλης.

Ἱστοροῦνται ὄρνιθες γενέσθαι, ἡ μὲν χελιδὼν, ἡ δὲ ἀηδών· τοῦτο δ' ἂν ἔχοι οὕτως· ἀποκτείνασαι τὸν Ἴτυν, καὶ πορθήσασαι τὸν οἶκον, εἰς τι πλοιάριον ἐμβᾶσαι, ταχεῖαν τὴν φυγὴν ἐποιήσαντο· ὁ δὲ Τηρεὺς ἐπεὶ διώξας, οὐ κατέλαβεν αὐτὰς, αὐτὸν ἀναιρεῖ· ὅθεν οἱ ἄνθρωποι, οὐ φαινομένων αὐτῶν, διὰ τὸ ἐξαίφνης ἀφανεῖς γενέσθαι, εἶπον, ὅτι ἀπωρνιθώθησαν.

Περὶ Πανῶν καὶ Σατύρων.

Ἐν ὄρεσι καταγινόμενοι, καὶ γυναικῶν ἄπειροι ὄντες ὅταν τις παρεφάνη γυνὴ, κοινῶς αὐτῇ ἐχρῶντο· πώγων δὲ τρίχαι καὶ σκέλη ἐδόκουν ἔχειν, διὰ τὴν περὶ τὰ λουτρὰ ἀμέλειαν· καὶ τὴν

confici juſſit, & filiorum ſepulcro imponi.

Ovid. *Met.* *Lib.* 6. *fab.* 3.

De Progne & Philomelâ.

TRadunt has in aves verſas fuiſſe, hanc quidem hirundinem, illam luſciniam: res ita fieri potuit: mactato Ity, & domo direptâ, naviculam ingreſſæ, velociter fugam arripuêre. Tereus autem cùm illas inſecutus fuiſſet, & nullas comprehendiſſet, ſibi necem conſcivit: hinc homines cùm illæ nuſquam eſſent, quòd ex improviſo inviſibles factæ ſint, in aves transformatas fuiſſe dixerunt.

Ovid. *Met.* *Lib.* 6. *fab.* 7.

De Panibus & Satyris.

CUM in montibus viverent, nec mulieres deguſtâſſent, ſtatim ac mulier ſe in conſpectum dabat, unà cum eâ cubabant omnes: hircorum pilos ac crura habere viſi ſunt,

τὴν περὶ ταῦτα διασημίαν, καὶ διὰ τοῦτο Διονύσου φίλοι· τὴν γὰρ ἐργασίαν τῶν ἀμπέλων ἐποίουν.

Περὶ Πανός.

ΦΗσὶ Πολύαινος ἐν τοῖς Στρατηγικοῖς, ὅτι πρῶτος οὗτος τάξιν εὗρε, καὶ φάλαγγα ὠνόμασε, κέρας ἔταξε δεξιὸν καὶ λαιόν· ταύτῃ ἄρα κεραυφόρον πλάττουσι· καὶ πρῶτος πολεμίοις φόβον ἐνέβαλε, σοφίᾳ καὶ τέχνῃ· μετὰ γὰρ μυρίαν χεῖρα πολεμίων ἐπικειμένων τοῦ Διονύσου ἐκ τῶν σκοπιῶν, τοῦ Διονύσου δείσαντος, αὐτὸς ὅμως οὐκ ἔδεισεν, ἀλλ' ἐσήμαινε νύκτωρ τῇ Διονυσιακῇ στρατιᾷ ἀλαλάξαι μέγιστον· οἱ μὲν οὖν ἐσάλπιζον, καὶ ἐλάλαξαν, ἀντήχησαν δὲ αἱ πέτραι, καὶ τὸ κοῖλον τῆς νάπης· οἱ μὲν οὖν πολέμιοι φόβῳ πληχθέντες, ἔφυγον, ἀπὸ δὲ Πανὸς τὸ στρατήγημα σημαίνεις, τὴν Ἠχὼ

quòd balnea negligentes, fœterent, & ob hanc causam Bacchi amici putabantur, quòd vites excolerent.

Virg. Eclog. 5. verf. 75.

De Pane.

POlyænus in Strategicis tradit, primum Pana ordinem invenisse, & phalangem nominasse, cornu dextrum lævumque constituisse: indeque cornigerum finxerunt eum: primúmque hostibus sapientiâ & arte terrorem injecisse: cùm enim Baccho nunciatum fuit à speculatoribus innumeras hostium copias adesse, Baccho timore perculsso, Pan tamen nihil perterritus, sed significavit Bacchi exercitui noctu quàm maximum clamorem tollere: illi itaque tubis clamoréque perstrepuerunt, petræ verò saltuúmque cavitas resonarunt: hinc hostes metu perculsi, fugam arripuêre, Stratagema verò Panis celebrantes, Echo Pani gratam amicámque concinimus,

καὶ τῷ Πανὶ φίλην ᾄδομεν, καὶ τοὺς νυ-κτερινοὺς φόβους Πανὶ κληΐζομεν.

Περὶ τοῦ κέρατος τῆς Ἀμαλθείας.

Φασὶν ὡς Ἡρακλῆς τοῦτο ἔφερε πανταχοῦ, ἐκ δὲ τούτου ἐγίνετο αὐτῷ ὅσα ἐβούλετο. ἡ δὲ ἀλήθεια οὕτως. Ἡρακλῆς ἀποδημῶν κατὰ Βοιωτίαν, μετ' Ἰολάου τοῦ ἀδελφιδοῦ, καταλύει ἐν Θεσπιαῖς ἔν τινι πανδοχείῳ· ἐν ᾧ ἦν τις γυνὴ καλουμένη Ἀμάλθεια ὡραία καὶ καλή· ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἡδόμενος αὐτῇ, πλείονα χρόνον ἐξενίζετο· Ἰόλαος δὲ βαρέως φέρων, ὑπονοεῖ τὴν ἐμπολὴν τῆς Ἀμαλθείας ἐν κέρατι χειμένην ἀνελέσθαι· ἐκ δὲ τῆς ἐμπολῆς, εἴ τι ἤθελεν ὠνεῖτο τῷ Ἡρακλεῖ· ἔλεγον οὖν οἱ συνέκδημοι, Ἡρακλῆς τὸ κέρας ἔχει τῆς Ἀμαλθείας, ἐκ δὲ ὠνεῖτο ὅσα βούλοιτο ἐπ' αὐτῷ· ἐκ δὲ τούτου ὁ μῦθος προσανεπλάσθη.

Περὶ

nimus, & nocturnos terrores Panicos appellamus.

De cornu Amaltheæ.

NArrant Herculem ubique illud circumtulisse, ex quo quæ vel voto expeteret, illi suppeditabantur: sed veritas hæc est. Hercules cùm peregrinaretur in Bœotiâ, cum Iolao fratris filio, in Thespiis in quodam diversorio divertit: in quo mulier erat Amalthea vocata juvenili ætate & formosa: cum illa verò Herculi placuit, plusculum temporis cum eâ commorabatur: quod Iolaus ægrè ferens, reconditas in cornu facultates auferre excogitat, unde si quid vellet, Herculi emebatur: dixerunt igitur cum illo peregrinantes, quòd Hercules habuit cornu Amaltheæ, unde quicquid voluit sibi emebatur, & hinc fabula oriebatur.

Ovid. *Met. Lib.* 9. *fab.* 1.

De

Περὶ Ὀμφάλης.

ΛΕγεται ὡς λατρεύει Ἡρακλῆς ταύτῃ· ὁ δὲ λόγος μάταιος. ἄξιον γὰρ κρίνειεν ἂν, καὶ τὴν ὑπάρχοντα αὐτῇ, διοικάζειν. Ἐγένετο τοίνυν δέ τις Ὀμφάλη ἣν Ἰαρδάνου θυγάτηρ, Λυδῶν βασιλέως· αὕτη ἀκούσασα τὴν ἰσχὺν Ἡρακλέους, προσεποιήθη ἐρᾷν αὐτοῦ. Ἡρακλῆς πλησιάσας, ἔρωτι ἑάλω αὐτῆς· γίνεται δὲ ἐξ αὐτῆς υἱὸν Λαομέδην· ἠδόμενος δὲ αὐτῇ, ἐποίει ὅ τι προσέταττεν ἡ Ὀμφάλη· οἱ δὲ εὐήθεις, ὑπέλαβον λατρεύειν αὐτὸν αὐτῇ.

Περὶ Δαιδάλου.

ΛΕγουσι περὶ Δαιδάλου ὡς ἀγάλματα κατεσκεύαζε περιδιόμενα· τὸ δὲ ἀνδριάντα δι' αὐτοῦ βαδίζειν, ἀδύνατον εἶναι δοκεῖ ἡμῖν. Τὸ δὲ ἀληθὲς τοιοῦτον. Οἱ τότε ἀνδριαντοποιοὶ καὶ ἀγαλματοποιοὶ κατεσκεύαζον ἀνδριάντας, συμπεφυκότας

De Omphale.

FErtur huic serviisse Herculem: fabula inepta est: cùm & ipsi potuit, & omnibus, quæ aderant, dominari: sed ità se res habet. Omphale erat filia Jordani Lydorum regis, quæ cùm audivisset de Herculis viribus, illius amore capta erat. Hercules verò cùm accessisset, illius etiam amore captus erat: filiúmque Laomedem ex illâ suscipit: illâ verò plurimum delectatus, quicquid imperat Omphale facit: atque hinc existimabant stolidi illum ipsi servire.

Terent. *Eunuch. Act.* 5 *Scen.* 8.
Senecæ *Hippolyt. Cho. Act.* 1.

De Dædalo.

FErunt Dædalum ambulantes statuas fabricâsse: at mihi quidem hoc in statuâ videtur impossibile: ità verò se res habet. Istius ætatis Sculptores & Statuarii statuas confecerunt pedes habentes corpori agnatos. Dædalus

τας ἔχοντας καὶ τοὺς πόδας· Δαίδαλος δὲ πρῶτος ἐποίησε διαβεβηκότας τὸν ἕνα πόδα· οἱ δὲ ἄνθρωποι ἔλεγον, ὁδοιπορῶν τοῦτο τὸ ἄγαλμα, ὃ εἰργάσατο Δαίδαλος, ἀλλ' οὐχὶ ἑστηκός· ὡς καὶ νῦν λέγομεν, εἰσὶ δὲ καὶ μαχόμενοι ἄνδρες γεγραμμένοι, καὶ τρέχοντες ἵπποι, καὶ χειμαζομένη ναῦς.

Περὶ Δαιδάλου καὶ Ἰκάρου.

Φασὶν ὅτι Μίνως Δαίδαλον, καὶ Ἴκαρον τὸν υἱὸν αὐτοῦ διά τινα αἰτίαν καθεῖρξε· Δαίδαλος δὲ ποιήσας πτέρυγας προσθετὰς ἐξῆλθε μετὰ τοῦ Ἰκάρου· νοῆσαι δὲ ἄνθρωπον πετόμενον, ἀμήχανον καὶ ταῦτα πτέρυγας ἔχοντα προσθετάς· τὸ οὖν λεγόμενον, ἦν τοιοῦτον. Δαίδαλος ὢν ἐν εἱρκτῇ, καθεὶς ἑαυτὸν διὰ θυρίδος, καὶ σκαφίδι ἐμβὰς, εἰς θάλασσαν ἔπλεεν, αἰσθόμενος δὲ ὁ Μίνως, πέμπει πλοῖα διώξοντα· ὡς ᾔσθοντο δὲ Ἴκαρός τε καὶ Δαίδαλος διωκόμενοι, ἀνέμου λάβρου καὶ σφοδροῦ ὄντος, πετώμενοι, ἤγουν πλέοντες, ἐν τῷ πελάγει, περιτρέ-

dalus verò primus prætenso altero pede, faciebat incedentes: dicebant igitur vulgò ambulare statuam quam Dædalus fabricâsset, neque ut reliquas stare: ut hodie loquimur, picti sunt viri pugnantes, currentes equi, & fluctibus jactata navis.

De Dædalo & Icaro.

Dicunt quòd Minos Dædalum & Icarum filium ejus ob aliquod crimen in carcerem conjecit. Dædalus verò alas fictitias compingens, effugit cum Icaro. Impossibile est, ut quis hominem præsumat volare, præsertim fictitias alas habentem: hujusmodi ergo fuit quod refertur. Cùm Dædalus in custodiâ detineretur, sese per fenestram demittens, & scaphâ ascensâ mare ingressus est, quod animadvertens Minos, naves misit insecuturas, sed ubi à Dædalo Icaróque fuere cognitæ, vento vehementi & impetu-

πλεῖται· καὶ ὁ μὲν Δαίδαλος σώζεται ἐπὶ τὴν γῆν· ὁ δὲ Ἴκαρος περιτραπεὶς ἐν τῷ πελάγει· ὅθεν ἀπ' ἐκείνου Ἰκάριον πέλαγος ἐκλήθη· ἐκβρασθεὶς δὲ ὁ Ἴκαρος νεκρὸς ὑπὸ τῶν κυμάτων, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐτάφη.

Περὶ Πασιφάης.

Πασιφάη ἐρῶσα νεανίσκου, ἀπηγορευμένου ξυλλήπτορα ποιεῖται τὸν Δαίδαλον, καὶ ὑπουργὸν ποιεῖται τοῦ ἔρωτος, καὶ μανθάνει καὶ πρὶν, ὅτι τι ἐργάζοιτο, ὑπισχνουμένη, ξύλινον βοῦν κατασκευάζοντος ἐπιμελῶς καὶ εἰς τὸ μάλιστα ζώσῃ ἐοικὸς, ἐντὸς τούτου αὐτὸ Δαιδάλου οἴκου ἦσαν, καὶ τότε διαλάθοιεν τὸ βοὸς ξύλινον τοῦ ἐρωμένου, ὅπῃ ὁ ταῦρος ἐγένετο.

Περὶ

impetuoſo volantes potiùs quàm navigantes in mari huc & illuc circumferuntur; & Dædalus quidem ſalvus terram attigit; ſed Icarus vitam in mari finiit: unde ab illo Icarium mare vocabatur: poſteà verò à fluctibus ejectus Icarus, juxta patrem ſepultus eſt.

Ovid. *Met. Lib.* 8. *fab.* 3.

De Paſiphae.

PAſiphae adoleſcentem indigenam amans, Dædalum adjutorem & amoris miniſtrum conſtituit: & ſolita erat, cùm aliquid operabatur inſpicere, Dædali fabricantis pulcherrimam vaccæ ſtatuam & vivæ quàm ſimillimam domum callide viſitabat: adeóque obtento vaccæ aſpectu cum amante conſueſcebat, donec res innotuit.

De

Περὶ τῆς αὐτῆς.

Ταύτην φασὶν ἐρασθῆναι Ταύρου, οὐχ ὡς πολλοὶ νομίζουσι τοῦ κατὰ τὴν ἀγέλην ζώου, γελοῖον γὰρ ἀχρειώσαντι συνουσίας ὀρέχθαι τὴν βασίλισσαν, τινὸς δὲ νέου τῶν ἐντοπίων, ᾧ Ταῦρος ἦν ὄνομα· συνεργῷ δὲ χρησαμένη πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν Δαιδάλῳ, καὶ γεγονυῖα ἔγκυος ἐγέννησε καθ᾽ ὁμοιότητα τοῦ Ταύρου, ὃν οἱ πολλοὶ Μίνω μὲν ἐκάλουν, Ταύρῳ δὲ εἴκαζον, κατὰ δὲ σύνθεσιν Μινώταυρος ἐκλήθη.

Ἄλλως.

Μυθολογεῖται ὅτι ἠράσθη Ταύρου νεμόμενου, Δαίδαλον δὲ ποιῆσαι βοῦν ξυλίνην, καὶ ἐγκλεῖσαι τὴν Πασιφάην εἰς αὐτήν· οὕτω τε τὸν ταῦρον ἐπιβάντα μιγῆναι τῇ γυναικί· τὴν δὲ κυῆσαι παῖδα ἔχοντα μὲν σῶμα ἀνδρός, κεφαλὴν δὲ βοός· ἐγὼ δὲ οὔ φημι τοῦτο γενέσθαι· τὸ

δὲ

De eâdem.

FErunt illam Taurum deperiisse non eum, ut multi existimant, qui inter armenta pascitur: ridiculum enim est Reginam coitum, ab omni consortio alienum, appetere, cujusdam verò indigenæ, cui nomen erat Taurus: ope autem Dædali exaturatâ libidine, & gravidâ factâ, similem Tauro enixa est, quem quidem multitudo Minoa appellabant, Tauro verò assimilabant, per compositionem Minotaurus vocabatur.

Aliter.

IN fabulis est, illam Tauri pascentis amore fuisse captam, Dædalum verò fabricâsse bovem ligneam, eique Pasiphaen inclusisse: atque ità taurum inscendentem mulieri se commiscuisse: illam verò peperisse puerum corpus quidem viri habentem,

δὲ ἀληθὲς ἔχει οὕτως· Μίνωά φασι ἀλγοῦντα τὰ αἰδοῖα θεραπευθῆναι ὑπὸ Κρόκιδος τοῦ Πανδίονος· καὶ ἐκεῖνον δὲ τὸν τῆς θεραπείας καιρὸν, ἠκολούθει τῷ Μίνωι νεανίας εὐειδὴς ὀνόματι Ταῦρος· οὗ Πασιφάη ἔρωτι ἁλοῦσα, μίγνυται αὐτῷ, καὶ τίκτει παιδίον. Μίνως δ' ἐπιλογισάμενος τὸν χρόνον τῆς ἀλγηδόνος τῶν αἰδοίων, καὶ γνοὺς ὡς οὐκ ἔστιν ἐξ αὐτοῦ ὁ παῖς, διὰ τὸ μὴ συγκοιμηθῆναι αὐτὸν τῇ Πασιφάῃ, ἔγνω ὡς ἐκ τοῦ Ταύρου εἴη τὸ κυηθὲν, ἀποκτεῖναι μὲν οὐκ ἤθελε τὸν παῖδα, διὰ τὸ δοκεῖν ἀδελφὸν εἶναι τῶν ἑαυτοῦ παίδων· ἀποπέμπει δὲ αὐτὸν εἰς ὄρος, ὡς ἐν θεράποντος μοίρᾳ ὑπάρχειν τοῖς ποιμέσιν· ὁ δὲ οὐχ ὑπετάσσετο τοῖς βουκόλοις· πυθόμενος δὲ ὁ Μίνως τὰ κατ' αὐτὸν, ἐκέλευσεν αὐτὸν ὑπὸ τῶν πολιτῶν κρατηθῆναι, καὶ εἰ μὲν ἕποιτο, λελυμένον ἐλθεῖν, εἰ δὲ μὴ, δέσμιον· αἰσθόμενος δὲ ὁ νεανίας, ἀφίσταται εἰς τὰ ὄρη· καὶ ἁρπάζων βοσκήματα οὕτω διέζη· πέμψαντος δὲ Μίνωος καὶ ἕτερον ὄχλον πλεί-

ονα

caput verò bovis: ego verò dico hoc fieri non posse: veritas autem rei hæc est. Minoa dicunt pudendis laborantem à Pandionis Cride sanatum fuisse: quo curationis tempore, comitabatur Minoa juvenis quidam egregiè formosus, nomine Taurus, cujus amore, captâ Pasiphae, congreditur cum ipso, & puerum parit. Minos verò supputans tempus quo pudendis laboraverat, & intelligens ex se non progenitum esse filium quòd cum Pasiphae non coivisset, cognovit ex Tauro esse natum: & interficere quidem noluit puerum, quia suorum liberorum frater esse putaretur: ipsum verò in montem dimittit, ut famuli vice subesset pastoribus: sed ille non subjiceret bubulcis: hæc ubi Minos de illo resciverit, à civibus jussit comprehendi, & si spontè sequeretur solutum advenire, sin minùs vinctum: ista cùm animadvertisset juvenis, secessit in montes; & capiendo pecudes

ονα διὰ τὸ συλλαβεῖν αὐτὸν, ὁ νεανίας ὄρυγμα ποιήσας βαθὺ, καθεῖρξεν ἑαυτὸν εἰς ἐκεῖνο· ἔνθα ὄντος τοῦ Ταύρου εἴ ποτε παρὰ τοῦ Μίνωος ἐκρατήθη τις ἀδικῶν, παρὰ τὸν Ταῦρον ἐπέμπετο, ὡς ὁ Ταῦρος τιμωρήσαιτο· καὶ λαβὼν οὖν ποτε Μίνως τὸν Θησέα πολέμιον, ἐπὶ τὸν Ταῦρον ἀπέστειλεν, ὡς ἀποθανούμενον· γνοῦσα δὲ τοῦτο ἡ Ἀριάδνη παρεισπέμπει ξίφος εἰς τὴν εἱρκτὴν, δι' οὗ ὁ Θησεὺς ἀναιρεῖ τὸν Μινώταυρον.

Περὶ τῆς Εὐρώπης.

ΦΑσὶν Εὐρώπην τὴν Φοίνικος ἐπὶ ταύρου ὀχουμένην διὰ τῆς θαλάττης ἐκ Τύρου εἰς Κρήτην ἀφικέσθαι· ἐμοὶ δὲ δοκεῖ οὔτε ταῦρον, οὔθ' ἵππον, τοσοῦτον πέλαγος διανήξασθαι δύνασθαι· οὔτε κόρην ἐπὶ ταῦρον ἄγριον ἀναβῆναι· ὅ τε Ζεὺς εἰ ἐβούλετο Εὐρώπην εἰς Κρήτην ἐλθεῖν, εὗρεν ἂν αὐτῆς ἑτέραν πορείαν καλλίονα·

τὸ

des vitam ſuſtinuit, mittente verò Minoe aliam turbam copioſiorem ad eum capiendum, adoleſcens factâ foſsâ ſe continuit: in quâ dum eſſet Taurus, ſi quis facinoroſus à Minoe deprehenderetur, ad Taurum mittebatur ut ipſe de illo ſupplicium ſumat: cúmque aliquando Minos Theſea hoſtem cœpiſſet, ad Taurum tanquam moriturum ablegavit: hoc verò intelligens Ariadne, gladium in carcerem præmiſit, quo Theſeus Minotaurum interſecit.

Virg. *Æn. Lib. 6. ver.* 25.

De Europâ.

FErunt Europam Pœnicis filiam tauro per mare vectam è Tyro in Cretam trajeciſſe: mihi verò videtur, neque taurum, neque equum tantum pelagus tranſnatare potuiſſe: neque in Taurum agreſtem puellam conſcendiſſe: atque adeò ſi Jupiter Europam in Cretam abire voluiſſet inveniſſet

τὸ δὲ ἀληθὲς ἔχει ὧδε· ἀνὴρ Κνώσσιος ὀνόματι Ταῦρος, ἐπολέμει τῇ Τυρίων χώρᾳ· τελευταῖον δ' ἐκ Τύρου ἥρπασεν ἄλλας τε κόρας, ἀτὰρ δὴ καὶ τὴν τοῦ βασιλέως θυγατέρα Εὐρώπην· ἔλεγον δὲ οἱ ἄνθρωποι, Εὐρώπην τὴν τοῦ βασιλέως παῖδα Ταῦρος ἔχων οἴχεται. τούτου δὲ φημιζομένου, προσανεπλάσθη ὁ μῦθος.

Περὶ τῶν Ἐριννύων.

Κατὰ τοῦτον τὸν λόγον λεγόμεναι Ἐριννύες, ἐρευνητῆρες τῶν ἁμαρτανόντων οὖσαι, Μέγαιρα, Τισιφόνη, καὶ Ἀληκτώ· ὡσπερεὶ μεγαίροντος τούτοις τοῦ θεοῦ, καὶ τινυμένου, ὥσπερ τιμωρουμένου τοὺς γενομένους ὑπ' αὐτῶν φόνους, καὶ ἀλήκτως καὶ ἀπαύστως τοῦτο ποιοῦντος· σεμναὶ δ' αὗται ὄντως αἱ θεαὶ, καὶ Εὐμενίδες κατὰ τὸ πλεῖον εἰς τοὺς ἀνθρώπους εὐμενεῖς τῆς φύσεως διατεταγμένης, καὶ τὴν πονηρίαν κολάζουσαι· φοβεραὶ δὲ τὰς ὄψεις ἔχουσαι εἰσὶ, καὶ πυρὶ καὶ μά-

στιξι

nisset utique viam illi meliorem: veritas autem ità se habet: homo Gnosius nomine Taurus, Tyriorum regionem bello vexabat: postremò autem inter cæteras Tyri puellas rapuit etiam Europam regis filiam: dixerunt igitur homines Europam regis filiam taurum avexisse: his ità gestis, fabula conficta est.

Ovid. *Met. Lib.* 2. *fab.* 18.

De Furiis quas Erynnes vocant.

HAnc ob causam appellantur Erynnes, quasi indagatrices hominum nefariorum: nomina earum Megæra, Tisiphone, & Alecto. Megæra, quasi μεγαίροντος, i.e. *odio habente*, & τιννυμένου, i.e. *vindicante*, aut τιμωρουμένου, i.e. *puniente* homines ob cædes commissas: & hoc faciat ἀλλήλοις, i.e. *incunctanter* & *indefinenter*: sunt autem hæ deæ prorsus venerandæ, & Eumenides vocantur, quòd mutuam inter homines benevolentiam concili-

 liant,

στιξι τοὺς ἀσεβεῖς διώκουσαι, καὶ ὄφεως πλοκάμοις ἔχουσαι, τὴν τοιαύτην φαντασίαν τοῖς κακοῖς ποιεῖν, ὡς ἂν ἀποτίνωσι ποινὰς αὐτοῖς τῶν πλημμελημάτων· ἐν ᾅδου οἰκεῖν λέγονται, διὰ τὸ ἐν ἀσαφεῖ κεῖσθαι τὰς τούτων αἰτίας, καὶ ἀπροόρατον ὑφίστασθαι τὴν φοίτησιν αὐτῶν τοῖς ἀξίοις.

Περὶ Ἰοῦς.

ΦΑσὶ τὴν Ἰὼ ἐκ γυναικὸς βοῦν γεγονέναι, καὶ ἐξοιστρήσασαν, ἐξ Ἄργους διὰ τῆς θαλάσσης εἰς Αἴγυπτον ἀφικέσθαι· τὸ δὲ ἀληθὲς ἔχει ὧδε. Ἰὼ βασιλέως τῶν Ἀργείων ἦν θυγάτηρ· ταύτῃ οἱ ἀπὸ τῆς πόλεως τιμὴν ἔδωκαν, τὸ ἱέρειαν εἶναι τῆς Ἀργείας Ἥρας· αὕτη ἔγκυος γεγονυῖα καὶ δείσασα τὸν πατέρα, καὶ τοὺς πολίτας, ἔφυγεν ἐκ τῆς πόλεως· οἱ δὲ Ἀργεῖοι κατὰ ζήτησιν ἐξιόντες, ὅπου ἂν εὕ-

ρον,

liant, & malitiam ſupplicio afficiunt: horrendæ ſunt aſpectu, & facibus & flagellis impios perſequuntur, capilli autem ſerpentibus intorti ſunt, ut horrorem impiis incutiant, ut pro peccatis dignas pœnas perſolvant: apud inferos habitare dicuntur, quòd cauſæ malorum quæ impiis ingruunt in obſcuro ſint, nec eas impii poſſint providere quo ſibi caveant nè in pericula incidant.

Ovid. *Met. Lib.* 4. *fab.* 10, 11, 12.

De Io.

IO ex muliere bovem factam aiunt, œſtróq; percuſſam Argis per mare abiiſſe in Ægyptum: veritas autem hæc eſt. Io Argivorum Regis filia erat: illi hunc honorem cives exhibuerunt, ſacerdotem eſſe Junonis Argivæ: illa verò gravida facta, & patrem civéſque metuens, è civitate ſeſe ſubduxit. Argivi verò, ad perquirendum exeuntes, cùm inveniſſent,

com-

ερον, συλλαμβάνοντες ἐν δεσμοῖς εἶχον· ἔλεγον δέ, ὅτι ὥσπερ βοῦς οἰστρήσασα διαφεύγει εἰς Αἴγυπτον· ἔνθα ἀφικομένη, τίκτει· ὅθεν ὁ μῦθος περιπεπλάσθη.

Περὶ Ἰοῦς καὶ Ἄργου.

Ἰὼ ἡ Ἀρέστορος ἠρᾶτο τῇ Ἥρᾳ· περὶ γάμου δὲ κηδόμενος γονεὺς ὁ πατήρ, οὐ γὰρ ἔτι αὐτῇ ἡ ὄψις παρθένιος ἦν, ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἀφροδισίου ἀκμῆς μείζων καὶ καλλίων αὐτῆς ἐφαίνετο, ὡς καὶ βοῦς ὑπὸ τῶν Ἀργείων ἐπονομάζεσθαι, ἐχαλέπαινέ τε, καὶ ἐν φρουρᾷ εἶχεν αὐτήν, φυλάξαι ἐπιστήσας αὐτῇ τὸν τῆς μητρὸς ἀδελφὸν Ἄργον· καὶ ὁ μὲν Ἄργος ἄϋπνος ὤν, καὶ πάνυ ἄφυκτος, οὐδαμῶς αὐτὴν ἀνίει· ὅθεν καὶ Πανόπτης ἔσχεν ἐπίκλησιν· τῶν δὲ ἐπιχειρείων Ἑρμείων, βουλομένης Ἰοῦς, λαθὼν κτείνει τὸν Ἄργον· ἡ δὲ Ἰὼ ἐλευθερωθεῖσα, φεύγει σὺν τοῖς πράξασιν, ἐπιβᾶσα νεὼς φορτίδος, ὑπὸ δὲ χειμῶνος φορηθεῖσα ἀνὰ τὸ πέλαγος ὃ καλεῖται

λεῖται

comprehendentes, illam vinculis constrinxerunt: dicebant bovis instar furiosæ, in Ægyptum illam perfugisse: huc cùm venisset, peperit: & ità fabula fingebatur.

De Io & Argo.

IO Arestoris filia Junoni odio erat: cùm verò antequam nuptui daretur eam concepisse pater comperisset, neque illi ampliùs virginis erat vultus, sed venereâ libidine, major & pulchrior apparebat, ut ab Argivis bos diceretur, ægrè ferens, illam in custodiâ detinebat, constituens Argum matris fratrem illam custodire. Argus verò cùm semper vigilans esset, nec posset eludi, nunquam illam relaxabat: hinc etiam Panoptes dictus est: Mercurius autem unus ex indigenis, ità Io volente, clanculùm Argum occidit: ità liberata Io, navim onerariam ascendens, fugit cum iis qui opem tulere:

λεῖται Ἰόνιον, καὶ πολλαχοῦ περιπλανηθεῖσα, εἰς Ἀερίαν ἐκομίσθη, καὶ θεὸς ἐνομίσθη διὰ τὸ κάλλος.

Περὶ Μαρσύου.

Ὁ Μαρσύας ἀγροῖκος ὤν, γίνεται δὲ ὕστερον μουσικός· ἐμίσησεν Ἀθηνᾶ τοὺς αὐλοὺς, οὐκ ὀλίγον γὰρ ἀφῃροῦντο τοῦ κάλλους· ἡ πηγὴ τὴν εἰκόνα δεξαμένη, τὸ συμβὰν ἐδίδαξεν· οὕτω δὲ ἐρριμμένων τῶν αὐλῶν ὁ Μαρσύας ὑφίσταται· προσάπτει οὖν τοῖς χείλεσιν ἀνελὼν αὐτοὺς ὁ ποιμήν· οἱ δὲ ᾖδον θείᾳ δυνάμει, καὶ ἄκοντος τοῦ χρωμένου· τέχνην ὁ Μαρσύας ἐνόμισεν εἶναι τὴν δύναμιν· καὶ χωρεῖ μὲν κατὰ μουσῶν, χωρεῖ δὲ κατὰ Ἀπόλλωνος, λέγων, οὐδὲ θέλειν εἶναι λοιπὸν ἂν μὴ πλεονεκτήσῃ τοῦ δαίμονος· ἐν ἐκείνῃ τῇ φιλονεικίᾳ νικᾶται, καὶ τὸ δέρμα μετὰ τὴν ἧτταν ἐκδύεται.

Περὶ

rulere: ſed tempeſtate in mare quod Ionium vocatur delata, multa loca cùm pererrâſſet, Aeriam appulit, & ob pulchritudinem inter deos referebatur.

Ovid. *Met. Lib.* 1. *fab.* 15, 16, 17.

De Marſyâ.

MArſyas erat ruſticus, muſicus autem ipſe evaſit: odio habuit Minerva tibias ſuas, non parùm pulchritudini auferentes: ut à fonte qui imaginem illius oſtenderat, fuerat edocta: projectas ità tibias Marſyas ſuſcipit: ſublatas igitur paſtor labris applicat: illæ verò canebant divinâ inſitâ poteſtate, etiam invito illo qui utebatur: Marſyas hanc virtutem ſuæ arti adſcribens, & muſas aggreſſus eſt & Apollinem, dicens ſe nolle ampliùs vivere niſi in tali certamine deum exuperâſſet: ſed in iſtâ contentione ſuperatur, & cutis uſque ad inferiores partes diripitur.

Ovid. *Met. Lib.* 6. *fab.* 5.

Περὶ Φάωνος.

Τοῦ Φάωνος βίος ἦν, περὶ πλοῖον εἶναι καὶ θάλατταν· πορθμεὺς ἦν θαλάσσης· ἔγκλημα δὲ οὐδὲν παρ' οὐδενὸς ὀνομάζετο· ἐπεὶ καὶ μέτριος ἦν, καὶ παρὰ τῶν ἐχόντων μόνων ἐδέχετο, θαῦμα ἦν τοῦ τρόπου παρὰ τοῖς Λεσβίοις· ἐπαινεῖ τὸν ἄνθρωπον ἡ θεὸς, (Ἀφροδίτην λέγουσι τὴν θεὸν) καὶ ὑποδῦσα θέαν ἀνθρώπου γυναικὸς ἤδη γεγηρακυίας, τῷ Φάωνι διαλέγεται περὶ πλοῦ· ταχὺς ἦν ἐκεῖνος καὶ θεραπεῦσαι, καὶ διακομίσαι καὶ μηδὲν ἀπαιτῆσαι· τί οὖν ἐπὶ τούτοις ἡ θεός; ἀμεῖψαί φασι τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἀμείβεται νεότητι καὶ κάλλει τὸν γέροντα· οὗτος ὁ Φάων ἐστὶν, ἐφ' ᾧ τὸν ἔρωτα αὐτῆς ἡ Σαπφὼ πολλάκις ᾆσμα ἐποίησεν.

Περὶ

De Phaone.

PHaon circa navigia, & anguſtias maris, victum quæritabat: neque hoc crimen ab ullo illi objiciebatur: quoniam æquus fuit, & mercedem accepit ſolùm ab iis, qui ſolvendo habebantur: hic mos cœpit eſſe admirationi Lesbiis: & dea (Venerem eam dicunt) hominem laudat, quæ habitu induta mulieris vetulæ, & Phaonem interrogat de trajectione: ille extemplò paratus erat ſervire, & tranſvehere, & nihil mercedis exigere: quid igitur his dea repoſuit? dicitur illum ex ſene juvenem, & formoſum feciſſe: hic ille Phaon eſt, in cujus amorem Sappho ſæpe carmina compoſuit.

Ovid. *Epiſt.* 21.

De

Περὶ Μηδείας.

ΦΑσὶν ὡς ἀφέψουσα τοὺς πρεσβύτας, νέους ἐποίει· ἐγένετο δὲ τοιοῦτον· Μήδεια πρώτη τοιοῦτον ἄνθος εὗρε, δυνάμενον καὶ λευκὰς ποιῆσαι τὰς τρίχας, καὶ μελαίνας· τοὺς οὖν χαίροντας ἐκ τοῦ πολιὰς ἔχειν μελαίνας τρίχας ἐποίει φαίνεσθαι· πυρίαν οὖν πρώτη Μήδεια ἐξεῦρεν· ἐπυρία οὖν τοὺς βουλομένους, οὐκ ἐν τῷ προφανεῖ, ἵνα μή τις μάθῃ τῶν ἰατρῶν· ὄνομα δὲ ἦν τῷ πράγματι, παρέψησις· οἱ γοῦν ἄνθρωποι ἀπὸ πυριάσεων ἐγίνοντο κουφότεροι καὶ ὑγιεινότεροι· ἐκ δὲ τούτου ὁρῶντες τὴν παρασκευὴν, λέβητας καὶ ξύλα καὶ πῦρ, ἐνόμισαν ὡς ἕψει τοὺς ἀνθρώπους· ὁ δὲ Πελίας ἄνθρωπος γέρων καὶ ἀσθενὴς, πυρίᾳ χρώμενος ἐτελεύτησε.

De Medeâ.

FErunt quòd illa ſenes coquens juvenes reddidit: res autem ità erat: Medea prima talem florem invenit, qui albos reddere capillos & nigros potuit: atque ità qui pro albis nigricantes adamarent, efficiebat ut habere viderentur: Balneum prima Medea invenit: caloribus igitur fovebat volentes, non tamen in publico, nè quis medicorum artem addiſceret, huic rei nomen erat, decoctio: cùm igitur homines ejuſmodi fomentis fierent agiliores & ſaniores: quam obrem videntes apparatum, lebetes ſcilicet, ligna & ignem, putabant quòd illa homines coquebat: ſed Pelias vir ſenex & debilis eâ coctione uſus, vitam perdidit.

Ovid. *Met. Lib.* 7. *fab.* 2, 3.

Περὶ Ὠρίωνος.

ΔΙΟ'Σ, Ποσειδῶνος, καὶ Ἑρμοῦ παῖς. Ὑριεὺς Ποσειδῶνος καὶ Ἀλκυόνης, μιᾶς τῶν Ἄτλαντος θυγατέρων, ᾤκει μὲν ἐν Τανάγρᾳ τῆς Βοιωτίας· φιλοξενώτατος δὲ, ὑπεδέξατό ποτε τοὺς θεούς. Ζεὺς δὲ, καὶ Ποσειδῶν, καὶ Ἑρμῆς ἐπιξενωθέντες αὐτῷ, καὶ φιλοφροσύνην ὑποδεξάμενοι, παρῄνεσαν αἰτεῖν, ὅ, τι ἂν βούλοιτο· ὁ δὲ ἄτεκνος ὤν, ᾐτήσατο παῖδα· λαβόντες δὲ οἱ θεοὶ τὴν τοῦ ἱερουργηθέντος αὐτοῖς βοὸς βύρσαν, ἀπεσπέρμηναν εἰς αὐτήν· καὶ ἐκέλευσαν κρύψαι κατὰ γῆς, καὶ μετὰ δέκα μῆνας ἀνελέσθαι· ὧν διελθόντων, ἐγένετο ὁ Οὐρίων, οὕτως ὀνομασθεὶς, διὰ τὸ οὐρῆσαι ὥσπερ τοὺς θεούς· ἔπειτα κατ' εὐφημισμὸν, Ὠρίων· συγκυνηγῶν δὲ σὺν Ἀρτέμιδι, ἐπεχείρησεν αὐτὴν βιάσασθαι· ὀργισθεῖσα δὲ ἡ θεὸς, ἀνέδωκεν ἐκ τῆς γῆς Σκορπίον, ὃς αὐτὸν πλήξας κατὰ τὸν ἀστράγαλον, ἀπέκτεινε. Ζεὺς δὲ συμ-

De Orione.

JOvis, Neptuni, & Mercurii filius. Hyrieus Neptuni & Alcyones unius ex Atlantis filiabus Tanagre habitabat civitate Bœotiæ: cùm esset hospitalissimus, Deos aliquando ædibus excepit. Jupiter verò & Neptunus & Mercurius apud eum hospitantes, ejusque benignitatem suscipientes, adhortati sunt, quicquid vellet, peteret: ille verò prolis expers, filium rogavit. Dii verò accipientes bovis immolati corium, semen in illud injecêre: & illud sub terrâ jusserunt abscondi, & post decimum mensem eximi: quibus elapsis natus est Ourion, ità dictus, ab injecto, velut semine, deorum lotio: deinde boni ominis gratiâ, Orion: venatione autem cum Dianâ sese exercens, vim illi conatus est inferre: sed irata dea, produxit è terrâ Scorpionem, qui talum ejus percu-

 tiens,

παθήσας κατηστέρωσεν αὐτόν.

Περὶ Ζήθου καὶ Ἀμφίονος.

ΙΣτοροῦσιν ἄλλοι τε καὶ Ἡσίοδος ὅτι κιθάρᾳ τὸ τεῖχος τῶν Θηβῶν ἐτείχησαν· δοκοῦσι δὲ ἔνιοι κιθαρίζειν αὐτοὺς, καὶ τοὺς λίθους ἐπὶ τὸ τεῖχος αὐτομάτως ἀναβαίνειν· τὸ δὲ ἀληθὲς ἔχει ὧδε· κιθαρῳδοὶ οὗτοι ἄριστοι ἐγένοντο, καὶ ἀπεδείκνυντο μισθοῦ· ἀργύριον δὲ οὐκ εἶχον τότε οἱ ἄνθρωποι· ἐκέλευον οὖν οἱ περὶ τὸν Ἀμφίονα καὶ εἴτις βούλοιτο ἀκοῦσαι αὐτῶν, ἐρχόμενος εἰργάζετο ἐπὶ τὸ τεῖχος· οὐ μέντοι οἱ λίθοι ἀκροώμενοι ἵσταντο· εὐλόγως οὖν οἱ ἄνθρωποι ἔλεγον, λύρᾳ τὸ τεῖχος ἐκτίσθη.

tiens, interemit: at commiſeratus Jupiter inter ſydera illum collocavit.

Virg. *Æn.* 3. *verſ.* 517.

De Zetho & Amphione.

MEmorant Heſiodus & alii quòd citharæ pulſu Thebarum mœnia fuerunt extructa: arbitrantur verò nonnulli, illis modulantibus ſuâ ſponte lapides in murum aſcendiſſe: ſed veritas ità ſe habet: Citharœdi erant preſtantiſſimi, & oſtendebant artem mercede: nullum enim argentum tunc temporis habuerunt homines: juſſerunt itaque Zethus & Amphion, ut ſi quis vellet eos audire, manum ædificando muro præberet: non enim arrectis ad citharam auribus lapides adſtabant: benè igitur dixerunt homines, lyræ beneficio murum factum fuiſſe.

Hor. *de Arte poetica. Car. lib.* 3. *Od.* 11.

Περὶ τοῦ δουρείου ἵππου καὶ τῆς Τροίας.

ΦΑσὶν ὡς Ἀχαιοὶ οἱ ἐν ξυλίνῳ ἵππῳ, κατεπόρθησαν τὴν Ἴλιον· ἔστι δὲ μυθώδης ἄγαν ὁ λόγος, ἡ δὲ ἀλήθεια ἐστὶν αὕτη· ἵππον κατασκευάσαι ξύλινον, πρὸς μέγεθος μετεωρότερον τῶν πυλῶν, ὅπως μὴ ἑλκόμενος εἰσέλθῃ, ἀλλ' ὑπερέχει τῷ μεγέθει· οἱ δὲ λοχαγοὶ ἐκάθηντο ἐν κοίλῳ χωρίῳ περὶ τὴν πόλιν, ὁ Ἀργείων λόχος ἐκαλεῖτο μέχρι τοῦ νῦν· αὐτόμολος δὲ ἐλθὼν ὁ Σίνων εἰς Ἴλιον, φράζει τοῖς Ἰλιεῦσιν, εἰσαγαγεῖν τὸν ἵππον, προσθεὶς καὶ τὸ μὴ εἰσελθεῖν τοὺς Ἕλληνας, ὃ ὑπακούσαντες οἱ Τρῶες, καὶ τὰς πύλας καθελόντες, εἰσάγουσι τὸν ἵππον· εὐωχουμένων δ' αὐτῶν ἐπεισέρχονται οἱ Ἕλληνες καὶ οὕτως ἑάλω ἡ Τροία.

Περὶ

De equo durateo & Trojâ.

DIcunt quod Græci in ligneo equo, Ilium expugnârunt: nimis autem fabulosus est ille sermo: veritas autem hæc est: equum ædificârunt ligneum, ipsis portis magnitudine sublimiorem, ut longè supereminens nullâ ratione trahi in urbem posset: ipsi verò ductores in concavo ad urbem loco consederunt, qui ad hunc usque diem Achivorum insidiæ vocatur: transfuga verò Sinon Ilium adveniens, dicit Iliensibus, ut equum intra mœnia inducerent, datâ fide, non reversuros Græcos: cui Trojani auscultantes, & portas dejicientes, introducunt equum: quibus tum convivantibus supervenêre Græci, & sic capta est Troja.

Virg. *Æn.* 2. *ver.* 15.

Περὶ Ἕλλης καὶ Φρίξου.

ΗΝίκα τὴν Ἰνὼς ἐπιβουλὴν μητρυιᾶς οὔσης ἔφυγον Ἕλλη καὶ Φρίξος, ὁ παιδαγωγὸς, ᾧ ἦν Κριὸς ὄνομα, ἐπὶ πλοιαρίῳ μικρῷ χειμῶνος ὄντος ἔφυγεν, ἔχων αὐτοὺς, καὶ συμβαίνει τὴν μὲν Ἕλλην ἐκπεσεῖν εἰς τὴν θάλασσαν, ὅθεν ἐκλήθη Ἑλλήσποντος, τοῦ δὲ Φρίξου σωθέντος ἐπιθυμητικῶς ἔχειν τὸν Αἰήτην· τὸν δὲ Κριὸν διακωλύοντα, καὶ πειρώμενον ἄφθορον διατηρῆσαι τὸν Φρίξον, ἀποδαρθῆναι, καὶ τὸ δέρμα αὐτοῦ προσπασσαλευθῆναι· χρυσοῦν δὲ προσαγορευθῆναι διὰ τὸ πιστότατον γενέσθαι.

Περὶ τῆς αὐτῆς.

ΙΣτοροῦσιν ὡς ὁ Κριὸς αὐτῷ προὔλεγεν, ὅτι ὁ πατὴρ αὐτὸν μέλλει θύειν· καὶ λαβὼν τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ, ἀναβάς τι ἐπ' αὐτὸν σὺν αὐτῇ, διὰ τῆς θαλάσσης ἀφίκοντο εἰς τὸν Εὔξινον πόντον· ὅπερ ἐστὶ δύσπιστον, τὸ ὡς πλοῖον τὸν κριὸν, διανήχεσθαι, καὶ ταῦτα βαστάζοντα δύο

ἀνθρώπους·

De Helle & Phrixo.

DUM Iûs noverçæ inſidias evaderent Helle & Phrixus, Pædagogus, nomine Crios, *i. e.* Aries, eos cum navicula ſæviente hyeme convehens, in fugam ſe vertit, & accidit Hellem in pontum inciciſſe, unde Helleſpontus vocabatur, Phrixi verò ſervati amore Æetem ardere: cùm verò Crios prohiberet, & ſervare puerum incorruptum conaretur, excoriabatur, & pellis ejus paxillo fuit affixa: nominatum verò aureum, quod maximè fidem ſervavit.

De iiſdem.

DIcunt quod Phrixo Aries prædixit, futurum, ut illum pater diis immolaret: atq; illum aſſumptâ ſorore arietem conſcendiſſe, & per mare veniſſe in Pontum Euxinum: creditu verò perdifficile eſt, arietem duos quidem homines portantem, navis inſtar

ἀνθρώπους· καὶ ποῦ τὰ σιτία, καὶ ποτὰ, καὶ αὐτοῦ, καὶ ἐκείνων; οὐ γὰρ δή που ἄσιτοι, τοσοῦτον χρόνον, διέμειναν· εἶτα Φρίξος τὸν τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ φέροντα κριὸν, καὶ διασώσαντα σφάξαι, καὶ τὸ δέρμα ἀποδείρας ἔδωκεν ἕδνον Αἰήτῃ· ὁ δὲ Αἰήτης τῶν Κόλχων τότε ἐβασίλευσε· τὸ δὲ ἀληθὲς οὕτως ἔχει. Ἀθάμας ὁ τοῦ Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος ἐβασίλευσε τῆς Φρυγίας· ἦν δὲ αὐτῷ ἀνὴρ ἐπίτροπος τῶν χρημάτων, ὃν μάλιστα πιστὸν ἡγεῖτο, ὀνόματι Κριός· ὃς αἰσθόμενος τὸν Ἀθάμαντα ἀποκτεῖναι ἐθέλοντα τὸν Φρίξον, δηλοῖ τοῦτο τῷ Φρίξῳ· ὁ δὲ Φρίξος κατασκευάσε ναῦν, καὶ ἐνέθετο ἐν αὐτῇ χρήματα πάμπολλα, ἐν ᾗ ἦν καὶ ἡ μήτηρ Πέλοπος, ὄνομα δὲ αὐτῇ, Ἠΐς· καὶ αὕτη ἐκ τῶν αὐτῆς χρημάτων εἰκόνα ποιησαμένη χρυσῆν ἐνέθετο· σὺν τοῖς χρήμασι γοῦν καὶ Φρίξον καὶ Ἕλλην ὁ Κριὸς ἐν ταύτῃ ἐνθεὶς, ᾤχετο ἀπιών· ἡ μὲν οὖν Ἕλλη κατὰ τὸν πλοῦν ἀσθενήσασα, ἀπέθανεν, ἐξ ἧς καὶ Ἑλλήσποντος ἐκλήθη· αὐτοὶ δὲ ἀφικόμενοι εἰς Κόλχους

κατοι-

inſtar fretum tranſnatare: & ubi alimentum potúſque & hujus & illorum? neque enim tantùm temporis tranſigere ſine cibo potuêre. Phrixus deinde cùm arietem ſalutis ſuæ autorem ſervatorémque mactâſſet & pellem detraxiſſet, muneris loco dedit Æetæ: Æeta verò tunc temporis Rex fuit Colchorum: verùm ità ſe habet veritas. Athamas Æoli Græci filius, Phrygiæ imperabat, rerúmque ſuarum habebat inſpectorem, quem maximè fidum arbitrabatur nomine Crium, ſeu arietem: hic poſtquam animadvertit animum Athamanti eſſe Phrixum interficiendi, hoc indicavit Phrixo: hic verò navim comparans magnas divitias illi impoſuit, quâ etiam navi mater erat Pelopis cui nomen erat Aurora: & ipſa ex pecuniis ſtatuam conficiens auream ſecum tulit. Crius igitur Phrixum & Hellem cum eorum divitiis navi imponens, mare ingreſſus eſt. Helle quidem navigatione ægrotans,

κατοικοῦσιν ἐκεῖ, καὶ γάμει Φρίξος τὴν τοῦ τῶν Κόλχων βασιλέως θυγατέρα Αἰήτου, δοὺς ἕδνα τούτῳ τὴν χρυσῆν εἰκόνα τοῦ Κωδίου, ἀλλ' οὐχὶ δέρμα κριοῦ· οὕτως ἀλήθεια ἔχει.

Περὶ Λυγκέως.

ΛΥγκέα λέγουσιν ὡς τὰ ὑπὸ γῆν ἑώρα· τοῦτο δὲ ψεῦδος· τὸ δὲ ἀληθὲς ἔχει ὧδε. Λυγκεὺς πρῶτος ἤρξατο μεταλλεύειν χαλκὸν καὶ ἄργυρον, καὶ τὰ λοιπά· ἐν δὲ τῇ μεταλλεύσει λύχνους μεταφέρων ὑπὸ τὴν γῆν, τοὺς μὲν κατέλειπεν ἐκεῖσε, αὐτὸς δὲ ἀνέφερε τὸν χαλκὸν, καὶ τὸν σίδηρον· ἔλεγον οὖν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι Λυγκεὺς καὶ τὰ ὑπὸ γῆν ὁρᾷ, καὶ καταδυόμενος ἀργύρειον περιφέρει.

Περὶ

tans, tandem exſpiravit, unde Helleſpontus vocabatur: illi verò ad Colchos venientes, ibi habitaverunt, ducitque in uxorem Phrixus, filiam Æetæ Colchorum Regis, in dotem illi dans auream Codii ſtatuam, non autem vellus arietis: atque hæc quidem veritas.

Ovid. *Epiſt.* 17. Leand.

De Lynceo.

FErunt Lynceum illa quæ ſub terra ſunt poſſe perſpexiſſe: hoc verò falſum: veritas autem ità eſt: Lynceus primus cœpit æs, argentum & reliqua metalla effodere, ínque ea effoſſione lucernas ſecum ſub terrâ ferens, illas ibi reliquit, ipſe verò omne æs ferrúmque ſuſtulit: dixerunt igitur homines, Lynceum in terræ penetralia conſpicere, & ea ſubiens argentum auferre.

Horat. *Lib.* 1. *Sat.* 2.

De

Περὶ Κρόνου.

ΤΟ δὲ καὶ τὸν Κρόνον ὑπὸ Διὸς δεδέσθαι οὐκ ἀληθές· ἀλλὰ φέρεται ὁ Κρόνος τὴν ἔξω φορὰν πολὺς ἀφ' ἡμῶν· ἡ δὲ κίνησις αὐτοῦ, καὶ οὐ ῥᾳδία τοῖς ἀνθρώποις φαίνεται· διὸ εἶναι αὐτὸν φασί πως πεπεδημένον· τὸ δὲ βάθος τῶν πολλῶν ἀστέρων Τάρταρος λέγεται.

Περὶ τοῦ αὐτοῦ.

Ο Κρόνος ἱστορεῖται συνεχῶς κατιὼν ἐπὶ τὸ μίγνυσθαι τῇ γῇ· ὕστερον δὲ ἐκτεμεῖν, καὶ παῦσαι τῆς ὕβρεως· ὁ μὲν γὰρ Ζεὺς ἐκβαλὼν αὐτὸν τῆς βασιλείας κατεταρτάρωσε· διὰ γοῦν τούτων αἰνίττονται, ὅτι ἡ τῆς ὅλης γενέσεως τάξις, ἣν ἔφαμεν ἀπὸ τοῦ κραίνειν, Κρόνον εἰρῆσθαι· τὴν γινομένην τότε πολλὴν ῥύσιν τοῦ περιέχοντος ἐπὶ τὴν γῆν ἔστειλε, λεπτοτέρας ποιήσασα τὰς ἀναθυμιάσεις· ἡ δὲ τοῦ κόσμου φύσις ἐπιχύσεις ἐπιχύσα-

σα

De Saturno.

FAlsò narrant Saturnum à Jove vinculis aſtrictum: ſed Saturnus remotior à nobis externo curſu fertur: motus autem tardus, & non facilè ab hominibus percipitur: dixerunt igitur illum ſtetiſſe quaſi ligatum: multorum verò ſyderum profunditas Tartarus appellatur.

De eodem.

FErtur Saturnum è cœlo deſcendiſſe ſtupríque conſuetudinem cum terrâ habuiſſe: ſpoliatum verò teſtibus, terram injuriâ afficere ceſſaviſſe: Jupiter verò illum regno expellens, in Tartarum præcipitem dedit: per hæc igitur obſcurè ſignificabant, quòd univerſus generationis ordo, quem ἀπὸ τοῦ χραίνειν, i. e. *commiſcendo*, deduximus Κρόνον, i. e. *Saturnum*, vocitari. Saturnus fluxum cœli in terram uberi-

σα, ἣν καὶ Δία ἐλέγομεν καλεῖσθαι, τὸ λίαν φερόμενον τῆς μεταβολῆς ἐπέσχε καὶ ἐπεπέδησε, μακρότερον διεξαγαγὼν, καὶ δεσμὸς αὐτῷ τοῦ κόσμου· πάνυ δ' εἰκότως καὶ ἀγκυλομήτην καλοῦσι τὸν Κρόνον, ἀγκύλων ὄντων καὶ δυσπαρακολουθήτων, ἃ μὴ τελέσηται πρότερον ἀριθμοὺς ἐξελίττων.

Περὶ τῆς Ῥέας.

Ῥέαν φασὶ γενομένην αὐτῇ τοῦ Διός, λίθον ἀντ' αὐτοῦ προσενεγκεῖν ἐσπαργανωμένον τῷ Κρόνῳ, τοῦτον εἰποῦσα τετοκέναι, κἀκεῖνον μὲν καταποθῆναι ὑπ' αὐτοῦ· τὸν δὲ Δία τραφέντα, βασιλεῦσαι τοῦ κόσμου· ἐνταῦθα οὖν ἄλλως εἴληπται ἡ κατάποσις· συντέτακται γὰρ ὁ μῦθος περὶ τῆς τοῦ κόσμου γενέσεως, ἐν ᾧ τότε ἀνετρόφη ἡ διοικοῦσα αὐτὸν φύσις, καὶ ἐπεκράτησεν, ὅτι εἰς τὸ μεσαί-

τατον

uberiorem cohibuit & exhalationes tenuiores effecit: mundi autem natura, quam Jovem appellavimus Infusiones infundens, nimiam rerum mutationem compescuit, vinculisque devinxit, in longius eam producens mundóque tradens: similiter omninò *Saturnum* ἀγκυλομήτην, i. e. *versutum* appellant, quasi quæ non perfecerit totidem numeros evolvens, incurva & tarda sint.

Ovid. *Fast. Lib.* 1. *ver.* 235.

De Rheâ.

FErunt Rheam cùm Jovem peperisset loco Jovis saxum fasciis involutum Saturno dedisse, dicentem se hoc peperisse, illúdque ab illo fuisse devoratum. Jupiter autem cùm educaretur, imperium mundi obtinuit: alia autem est devoratio: fabula enim hæc ad ostendendam mundi creationem composita est: quia tum temporis, natura quæ nunc mundum regnat

ταυτὸν αὐτοῦ ὁ λίθος ἐστὶν, ὃν καλοῦμεν γῆν, οἱονεὶ καταποθεὶς, ἐγκατεστήρικται· οὐ γὰρ ἂν ἄλλως συνέστη τὰ ὄντα, εἰ μὴ ἐπὶ θεμελίῳ ταύτῃ ἐρείσθη, γενομένων καὶ τρεφομένων ἐντεῦθεν πάντων.

Περὶ τοῦ Διός.

ΩΣπερ δὲ ἡμεῖς ἀπὸ ψυχῆς διοικούμεθα, οὕτω καὶ ὁ κόσμος ψυχὴν ἔχει τὴν συνέχουσαν αὐτόν· καὶ αὕτη καλεῖται Ζεύς· πότερον διὰ τὸ σώζειν καὶ αἰτία οὖσα τοῖς ζῶσι τοῦ ζῆν, διὰ τοῦτο βασιλεύειν ὁ Ζεὺς λέγεται τῶν ὅλων· ἢ ὡσανεὶ καὶ ἐν ἡμῖν ἡ ψυχὴ καὶ ἡ φύσις ἡμῶν βασιλεύειν ῥηθείη· παρά τισι δὲ καὶ Δεὺς λέγεται, τάχα ἀπὸ τοῦ δεύειν τὴν γῆν, ἢ μεταδιδόναι τοῖς ζῶσι ζωτικῆς ἰκμάδος· καὶ ἡ γενικὴ πτῶσις αὐτοῦ ἐστὶ Διός, παρακειμένη πως τῇ Δεύς· οἰκεῖν δὲ ἐν τῷ οὐρανῷ λέγεται, ἐπεὶ

ἐκεῖ

& administrat in mundo nutriebatur, & tandem invaluit: lapis enim hic, quem terram vocamus, medium locum, quasi devoratus, firmiter occupavit: nec enim aliter consistere possent entia, nisi tanto niteretur fundamento: hinc omnia & nascuntur & nutriuntur.

Ovid. *Fast.* *Lib.* 4. *vers.* 201.

De Jove.

UT nos gubernamur ab animâ, sic mundus & animam habet à quâ continetur: & hæc vocatur (Ζεὺς) i.e. *Jupiter*: quia salus & causa est omnium viventium: ideóque universo imperare dicitur: vel ut nobis præsit anima, ità omnibus longè latéque imperet natura: nonnulli mundi animam (Δεὺς) nominant, fortassè quòd irriget terram, vel quòd vitalem humorem viventibus præbet: casus autem genitivus à (Δεὺς) est (διὸς) ut qui ei sit propinquior quàm Ζεὺς· in

ἐκεῖ τὸ κυριώτατον μέρος τῆς τοῦ κόσμου ψυχῆς· καὶ γὰρ αἱ ἡμέτεραι ψυχαὶ, πῦρ εἰσι.

Περὶ τοῦ αὐτοῦ.

Μετὰ δὲ ταῦτα, ἄλλως ὁ Ζεὺς πατὴρ λέγεται θεῶν καὶ ἀνθρώπων εἶναι, διὰ τὴν τοῦ κόσμου φύσιν αἰτίαν γεγενέναι τῆς τούτων ὑποστάσεως, ὡς οἱ πατέρες γεννῶσι τὰ τέκνα· νεφεληγερέτην καὶ ἐρίγδουπον αὐτὸν καλοῦσι, τῷ ἄνω ὑπὲρ ἡμᾶς νέφη καὶ βροντὰς συνίστασθαι, καὶ τοὺς κεραυνοὺς ἐκεῖθεν, καὶ τὰς καταιγίδας ἐνσκήπτειν· ἄλλως, ἤδη τὸν οὐρανὸν λελογχότι θεῷ πάντας τοὺς ὑπὲρ γῆν τόπους ἀπονενεμημένῳ, διὰ μὲν τὰς αἰγίδας ὡς δὴ ἀπὸ τοῦ ἀΐσσειν τοῦ ὁρμᾶν, τὸ ὄνομα αἰγίοχος ἐκλήθη· δι' ἄλλας δὲ ὁμοιοειδεῖς καὶ εὐεπιγνώστους αἰτίας ὑέτιος, καὶ ἐπικάρπιος, καὶ καταιβάτης, καὶ ἀστεροπαῖος, καὶ ἄλλως δὲ πολλαχῶς, κατὰ διαφόρους ἐπινοίας· καὶ σωτῆρα,

cœlo autem habitare dicitur, ſiquidem cœlum eſt animæ mundi pars principaliſſima: ſunt enim & animæ noſtræ de ſubſtantia ignis.

De eodem.

POſt hæc Jupiter aliâ ratione pater deorum hominúmque dicitur: id indè fit, quòd mundi natura horum eſſentiæ non ſecus cauſa ſit, ac parentes liberorum quos procreant: vocant eum, νεφεληγερέτην, i. e. *nubicogam*, & ἐριγδουπον, i. e. *tonantem*, quòd in eâ regione quæ ſuprà nos eſt, nubes & tonitrua cogat, indéque fulmina tempeſtatéſque deferantur: aliter, nempe quòd utprimùm rector cœli ſit conſtitutus, omnes cœli regiones illi conceſſerint, propter procellas αἰγίοχος appellatus eſt, ἀπὸ τοῦ αἰΐσσειν, i. e. *impetu ferri:* propter alias quaſdam haud diſſimiles nec cognitu difficiles cauſas, pluvialis, frugifer, deſcenſor, ful-

σωτῆρα, καὶ ἕρκειον, καὶ πολιέα, καὶ πατρῷον, καὶ ὁμόγνιον, καὶ ξένιον, καὶ κτήσιον, καὶ βουλαῖον, καὶ τροπαιοῦχον, καὶ ἐλευθέριον αὐτὸν προσαγορεύουσιν, ἀπεριλήπτων ὅσων ὀνομασιῶν αὐτῷ τούτων οὐσῶν, ἐπεὶ διατέτακεν εἰς πᾶσαν δύναμιν καὶ σχέσιν, καὶ πάντων αἴτιος, καὶ ἐπόπτης ἐστίν· οὕτω δὲ ἐρρέθη καὶ τῆς δίκης πατὴρ εἶναι· ὁ γὰρ παραγαγὼν εἰς τὰ πράγματα τὴν κοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων, καὶ παραγγείλας αὐτοῖς μὴ ἀδικεῖν ἀλλήλους, οὗτός ἐστι· καὶ τῶν χαρίτων, ἐντεῦθεν γάρ εἰσιν αἱ τοῦ δανείζεσθαι καὶ εὐεργετεῖν ἀρχαί· καὶ τῶν ὡρῶν κατὰ τοῦ περιέχοντος ποιοῦντος μεταβολὰς σωτηρίους· καὶ τῶν γινομένων ἐπὶ τῆς γῆς ἄλλων, καὶ ὀνομασμένων ἀπὸ τῆς φύσεως, οὗτός ἐστι παρεχώς· παριστάνουσι δ' αὐτὸν τελείου ἀνδρὸς ἡλικίαν ἔχοντα· ἐπεὶ οὔτε τὸ παρηκμακὸς, οὔτε τὸ ἐλλιπὲς ἐμφαίνει· διὰ τοῦτο καὶ τέλεια αὐτῷ θύουσι· τὸ δὲ σκῆπτρον, τῆς δυναστείας αὐτοῦ σύμβολόν ἐστι· πολλαχοῦ δὲ καὶ νίκην κρατῶν, πλάττεται· περίεστι γὰρ πάντων, καὶ οὐδὲν ἡττᾷν αὐτοῦ

δύναται·

fulgurator, & aliis interdum nominibus aliis de causis vocatur: servatorem, vallarem, tutorem urbium, patrium, gentilitium, hospitalem, quæstuarium, consiliarium, trophæorum & libertatis præsidem eum vocant: ut cui infinita talia sunt nomina, siquidem in omnem hujus universi virtutem est diffusus, omniúmque est causa & inspector: ità justitiæ pater appellatus est: is enim est, qui societatem mutuam inter homines constituit, & nè mutuis injuriis certarent interdixit: est & gratiarum pater, hinc etiam fœnerandi & benefaciendi initium sumitur: & horarum pater, quæ dum cyclos suos in cœlo evolvunt salutares præbent in hoc universo mutationes: aliarum quoq; rerum naturalium idem Jupiter autor est: fingunt eum in perfectâ & virili ætate constitutum, siquidem nec senectam, nec juventam habitu corporis refert: hinc fit ut perfecta ei immolent: sceptrum

δύναται· ἱερὸς δὲ ὄρνις αὐτοῦ ὁ ἀετὸς λέγεται εἶναι, διὰ τὸ ὀξύπτατον τοῦτον εἶναι τῶν ἄλλων πτηνῶν· στέφεται δὲ ἐλαίᾳ, διὰ τὸ ἀειθαλὲς, καὶ λιπαρὸν, καὶ πολύχρηστον.

Περὶ τῆς Ἥρας.

Γυνὴ δὲ καὶ ἀδελφὴ τοῦ Διὸς παραδέδοται ἡ Ἥρα, ἥ τις ἐστὶν ἀήρ· συνῆπται γὰρ εὐθὺς αὐτῷ, καὶ κεκόλληται, αἰρομένη ἀπὸ τῆς γῆς, ἐκείνου αὐτῆς ἐπιβεβηκότος· καὶ γεγόνασιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς νύσεως· ῥυεῖσα γὰρ εἰς λεπτότητα ἡ οὐσία, τό τε πῦρ καὶ τὸν ἀέρα ὑφίστησιν· ἐφ᾽ ᾧ καὶ Ῥέαν τὴν μητέρα αὐτῶν ἐμυθεύσαντο εἶναι, πατέρα δὲ τὸν Κρόνον· ἤτοι διὰ τὸ ἐν τεταγμένοις μέτροις χρόνου γενέσθαι ταῦτα, ἢ διὰ τὸ κατὰ σύγκρισιν καὶ κερασμὸν τῆς ὕλης, τὴν εἰς τὰ στοιχεῖα διάκρισιν ἀποτελεῖσθαι·

autem poteſtatis illius ſignum eſt: pingitur interdum tenens manibus victoriam: ſuperior enim eſt omnibus, & nihil poteſt eum vincere: aquila autem dicitur illi avis eſſe ſacra, quòd omnium aliarum avium eſt perniciſſima: oleaginâ verò coronâ redimitur, quòd hæc arbor ſemper virens & pinguis ſit, & olei plurimus ſit uſus.

Ovid. *Met. fab.* 7, 8. *Lib.* 1.

De Junone.

Conjux & ſoror Jovis eſſe traditur Juno, quæ eſt aer: ſtatim námque ei copulata & conjuncta eſt, cùm in altum è terrâ tolleretur, eámque ipſe conſcenderet: ex eodem quoque fluxu nati ſunt: diffluens enim in tenuitatem ſubſtantia, ignem & aera producit: hinc & Rheam ipſorum eſſe matrem fabulati ſunt, patrem verò Κρόνον, i. e. *Saturnum:* propterea quòd certâ temporis menſurâ illa eſſe facta, ſive quòd per conjun-

ctionem

πλεῖσθαι· ἢ ὅπερ πιθανώτερον, διὰ τὸ πεπυκνῶσθαι ὑφίστασθαι τὸν ἀέρα, ἡνίκ' ἂν ἐκ πυρὸς ἀκινεῖτο ἡ φύσις, ἐπὶ τὸ κραίνειν καὶ ἀποτελεῖν τὰ ὄντα.

Περὶ τῆς αὐτῆς.

ΑΡγεῖοι πολιοῦχον αὐτοῖς τὴν Ἥραν ἡγοῦντο· καὶ διὰ τοῦτο καὶ πανήγυριν αὐτῇ τεταγμένην ἄγουσιν· ὁ δὲ τρόπος τῆς ἑορτῆς, ἅμαξα βοῶν, τὸ χρῶμα λευκῶν· ἀπὸ δὲ τῆς ἁμάξης ἔδει ἱέρειαν· οὕτω δὲ ἔχειν ἄκρι τοῦ ναοῦ· τὸ δὲ ἱερὸν, ἔξω τοῦ ἄστεος· ἧκεν οὖν ποτε ὁ χρόνος φέρων τὴν ἑορτήν· ὁ δὲ νόμος, ἀπὸ τῶν βοῶν οὐκ ὄντων, ἐκώλυεν· ἀλλ' ἐσοφίσατο τὴν ἀπορίαν ἡ ἱέρεια, μήτηρ οὖσα νεανίσκων, ἀντὶ βοῶν τῷ σχήματι γενομένων· ἐπεὶ τοίνυν τὸ παρὰ τῶν βοῶν παρὰ τῶν παίδων ἐγένετο, στᾶσα κατὰ τὸ ἄγαλμα, μισθὸν ἀπῄτει τοῦ πόνου· καὶ ἔδωκε

ctionem & materiæ commixtionem fiat elementorum productio: sive, quod est probabilius, quod tantisper aer subsistat quantisper ab igne impellatur, & moveatur natura, ad commiscendum & procreandum entia.

De eâdem.

JUnonem deam sibi tutelarem existimant Argivi, & propterea festum in honorem ejus institutum celebrant: festi verò mos erat plaustrum bobus tractum colore albis: eo in curru sedere oportebat sacerdotem, & sic ad templum usque procedere: templum verò erat extra urbem: advenit ergo tempus celebrandi festi, quo bobus non præsentibus, mos claudicaret: sed animadvertit penuriam sacerdos, quæ mater adolescentum erat, boum tum munera fungentium: postquam igitur quod à bobus fieri debuerat, à filiis esset peractum

ἔδωκε, φασὶν, ἡ θεός· ὕπνος ἦν ὁ αὐτὸς, καὶ τοῦ βίου πέρας γενόμενος.

Περὶ τῶν ὥρων.

Ἐκ Θέμιδος ὁ Ζεὺς λέγεται γεννῆσαι τὰς Ὥρας, ὑφ' ὧν τὰ ἀγαθὰ πάντα ἐν ἡμῖν ὀρέγεται καὶ φυλάττεται· καλεῖται δὲ αὐτῶν ἡ μὲν Εὐνομία, ἀπὸ τοῦ ἐπιβάλλοντος τῆς διανεμήσεως· ἡ δὲ Δίκη, ἀπὸ τοῦ δίχα χωρίζειν ἀπ' ἀλλήλων τοὺς διαφερομένους· ἡ δὲ Εἰρήνη ἀπὸ τοῦ διὰ λόγου, καὶ οὐ δι' ὅπλων διακρίνεσθαι ποιεῖν· ἐκάλουν γὰρ τὸν λόγον Εἰρήνην· ὁ δὲ πόλεμος, ἀπὸ τοῦ πολλοὺς ὀλλύναι οὕτως ὠνόμασται, ἢ ἀπὸ τοῦ παλάμαις σπεύδειν περιγίνεσθαι τῶν ἐναντίων.

Περὶ

actum consistens ad statuam, pretium laboris poposcit, deámque dedisse ferunt, somnum scilicet & vitæ finem.

Æn. Lib. 3. *v.* 380.

De Horis.

JUpiter fertur ex Themide sustulisse horas, à quibus omnia bona, quæ nobis adsunt porriguntur & custodiuntur: earum una vocatur Eunomia, propter æquam rerum distributionem: altera Δίκη, i.e. *Justitia*, quòd jure contendentium lites dirimat: tertia verò Εἰρήνη, i.e. *Pax*, quòd ratione & non armis lites dirimi efficit: nam veteres rationem *pacem* vocabant: πόλεμος autem, i.e. *bellum*, quòd plurimos perdat, ità nominatur, aut ἀπὸ παλάμαις, quòd soleamus manibus niti ut adversarios vincamus.

Ovid. *Fast. Lib.* 1. *vers.* 125.

De

Περὶ Ναρκίσσου.

Λέγεται περὶ αὐτοῦ, ὡς ἐν ὕδατι τὴν ἑαυτοῦ σκιὰν ἰδὼν, καὶ ἐρασθεὶς ἥλατο εἰς τὸ ὕδωρ ἐφ' ᾧ τὴν αὐτοῦ σκιὰν περιπτύξασθαι, καὶ οὕτως ἀπεπνίγη· οὐκ ἀληθὲς δὲ τοῦτο· οὐ γὰρ εἰς ὕδωρ ἀπεπνίγη, ἀλλ' ἐν τῇ ῥευστῇ τῆς ἐνύλου σώματος φύσει τὴν ἑαυτοῦ διασπαρμένος σκιὰν, ἤτοι τὴν ἐν τῷ σώματι ζωὴν· ἥτις ἐστὶ τὸ ἔσχατον εἴδωλον τῆς ὄντως ψυχῆς, καὶ ταύτην ὡς οἰκείαν περιπτύξασθαι σπουδάσας, τουτέστι τὴν κατ' αὐτὴν ζωὴν ἀγαπήσας, ἀπεπνίγη, γεγονὼς ὑπόβρυχος, ὡς φθείρας τὴν ὄντως ψυχήν· ὅθεν καὶ παροιμία τις φάσκει, δεδιὼς τὴν σαυτοῦ σκιὰν, διδάσκει δὲ δεδιέναι τὴν περὶ τὰ ἔσχατα ὡς πρῶτα σπουδὴν, ὄλεθρον ἡμῖν ἐνάγουσαν τῆς ψυχῆς, ἤτοι ἀφανισμὸν τῆς ἀληθοῦς τῶν πραγμάτων γνώσεως, καὶ τῆς προσαπτύσεως αὐτῇ τῇ κατ' οὐσίαν πλειότητος.

Περὶ

De Narcisso.

DE eo narrant, ubi primùm umbram ſuam in aquâ conſpexiſſet, & ejuſdem amore ardens, in aquam inſiliit, ut umbram complecteretur, & ità ſuffocatus eſt: hoc autem minimè verum: neque enim in aquam immerſus, ſed in fluxâ materialis corporis naturâ, umbram ſuam conſpiciens, vitam ſcilicet quæ in corpore eſt, occidit: quæ vita eſt ultimum idolum veræ animæ, & hanc quaſi propriam complecti nitens, id eſt, ſecundum illam vitam deperiens, ſuffocatur aquis ſubmerſus, tanquam qui veram animam corruperit: hinc adagio fertur timens propriam umbram: docet verò noſtrum in opera ultima æque ac prima ſtudium timere, quod perditionem animæ nobis inducat, vel veræ rerum cognitionis obliterationem, & perfectionis, quæ ſecundum illam ſui naturam addecet.

Ovid. *Met. Lib.* 3. *fab.* 8.

Περὶ Ὑακίνθου.

ΥΑκινθος Ἀμυκλαῖον ἦν μειράκιον ὡραῖον καὶ καλόν· εἰς τοῦτον εἶδε μὲν ὁ Ἀπόλλων, εἶδε καὶ ὁ Ζέφυρος· καὶ ἄμφω κατείχοντο τῇ μορφῇ, καὶ φιλότιμος ἦν ἀφ' ὧν εἶχεν ἑκάτερος· ἐτόξευε μὲν ὁ Ἀπόλλων, ἔπνει δὲ ὁ Ζέφυρος· μέλη μὲν ἦν τὰ παρ' ἐκείνου καὶ ἡδονή· φόβος δὲ τὰ παρὰ τούτου καὶ ταραχή· ῥέπει πρὸς τὸν δαίμονα τὸ μειράκιον, καὶ Ζέφυρον ὑπὸ ζηλοτυπίας ὁπλίζει πρὸς πόλεμον· μετὰ ταῦτα ἦν γυμνασία τοῦ μειρακίου, καὶ τιμωρία παρὰ Ζεφύρου· δίσκος ἦν ὁ πρὸς τὴν ἀναίρεσιν ἐκείνου διακονήσας, ὑπὸ τούτου μὲν ἀφεθεὶς, ὑπ' ἐκείνου δὲ ἐνεχθείς· καὶ ὁ μὲν, ἐπιθνήσκει· ἡ γῆ δὲ οὐκ ἦν ἔρημον ὑπομνήματος ἀφεῖναι τὴν συμφοράν, ἀλλὰ τὸ ἄνθος ἀντὶ τοῦ μειρακίου γίνεται, καὶ τοὔνομα δέχεται, λέγουσι δ' ὅτι καὶ τῆς προσηγορίας ἐν φύλλοις ἐπιγέγραπται τὸ προοίμιον.

Περὶ

De Hyacintho.

HYacinthus erat adoleſcens Amyclæus, formâ pariter ac ætate florenti: quem tum Apollo tum Zephyrus reſpexit: & ambo ejus pulchritudinem depereuntes, & uterque ambitioſus erat quis puerum haberet: ſagittis jaculabatur Apollo, ſpirabat Zephyrus: ab illo carmina proveniebant, & voluptas: ab hoc metus & perturbatio: inclinat ad Deum adoleſcens, & Zephyrum præ zelotypiâ armat ad bellum: deinceps exercitia manebant adoleſcentem, & vindicta à Zephyro: diſcus erat ad interitum ejus inſerviens, qui ab hoc quidem emiſſus ab alio verò impulſus, mortem attulit Hyacintho: videbatur autem terræ indecorum, tantæ calamitatis memoriam deleri, ſed pro adoleſcente florem produxit, idémque nomen indidit, cujus principium foliis eſſe inſcriptum, narrant. Ovid. *Met. Lib.* 10. *fab.* 6.

Περὶ Γλαύκου τοῦ θαλαττίου.

Λέγεται ὅτι οὗτος ὁ Γλαῦκος πόας φαγὼν τινὸς, ἀθάνατος ἐγένετο, καὶ νῦν ἐν τῇ θαλάσσῃ οἰκεῖ· ἔχει δὲ τὸ ἀληθὲς οὕτω· Γλαῦκος μὲν ὁ [illegible] ἁλιεὺς δὲ, Ἀνθηδόνιος τὸ γένος, ἦν κολυμβητὴς ἐν τούτῳ διαφέρων πάντων κολυμβητῶν· κολυμβῶντος δὲ ἐν τῷ λιμένι, ὁρώντων ἁπάντων τῶν ἐν τῇ πόλει, αὐτὸς ἀποκολυμβήσας εἰς τινα τόπον, καὶ μὴ ὀφθεὶς πρὸς οἰκείαν ἐπὶ ἡμέρας πολλάς, διακολυμβήσας πάλιν ἦλθεν αὐτόσε· τῶν θαυμαζόντων δὲ τῶν οἰκείων, πῶς διέσωθη, αὐτοὺς ψευδόμενος ἔφη, ἐν τῇ θαλάττῃ καὶ συγκαλέσαι εἰς αὐτὸν ἰχθύας, ὁπότε χειμὼν γένοιτο, καὶ μηδεὶς τῶν ἄλλων ἁλιέων ἰχθῦς δύναιντο λαμβάνειν καὶ ἔλεγε τοῖς πολίταις, τίνας βούλονται τῶν ἰχθύων ἀποκομίζεσθαι αὐτοῖς· καὶ νομίζειν ὡς ἂν ἤθελον, Γλαῦκος θαλάσσιος ἐκλήθη· καὶ δυστυχήσας θηρίῳ θαλαττίῳ, ἀπώλετο· μὴ ἐλθόντος δὲ

αὐτοῦ

De Glauco marino.

DIcitur quòd hic Glaucus postquam herbam comedisset, factus sit immortalis, & nunc in mari habitat: veritas autem ità se habet: Glaucus Piscator fuit Anthedoniensis genere, atque natator præ cæteris omnibus in istâ arte excellens: quem cùm cives in portu aquis se immergentem vidissent, ipse in alium locum natans, & cùm intra paucos dies à suis non esset visus, renatans conspectui illorum se restituit: interrogantibus itaque domesticis, ubinam vitam egisset, ficto mendacio dixit, in mari: & concludens apud ipsum pisces, nec quisquam aliorum piscatorum, dum sæviebat tempestas, pisces capere potuissent: & dixit civibus, cujusmodi sibi pisces afferri voluerint: prolatisque quos vellent, Glaucus vocatus est marinus: denique in feram incidens

αὐτοῦ ἐκ τῆς θαλάσσης ἐμυθολόγησαν οἱ ἄνθρωποι, ὡς ἐν θαλάσσῃ οἰκεῖ, κἀκεῖ μένει.

Περὶ Μήτρας.

ΠΕρὶ Μήτρας τῆς Ἐρισίχθονος φασὶν, ὁπότε τις βούλοιτο, ἀλλάσσειν τὴν ἰδέαν· ὁ δὲ μῦθος καταγέλαστος· πῶς γὰρ εἰκὸς ἐκ κόρης γενέσθαι βοῦν, καὶ αὖθις κύνα, ἢ ὄρνεον; τὸ ἀληθὲς ἔχει ὧδε. Ἐρισίχθων ἦν ἀνὴρ Θετταλὸς, καὶ διαφθείρας τὰ χρήματα, πένης ἐγένετο· ἦν δὲ θυγάτηρ αὐτῷ καλὴ καὶ ὡραία, Μήτρα τὸ ὄνομα· ὅς τις δὲ ἴδεν αὐτὴν ἠρᾶ ταύτης ἀργυρίῳ μὲν ἂν οἱ τότε ἄνθρωποι οὐκ ἐμνηστεύοντο· ἐδίδοσαν δὲ οἱ μὲν τοὺς ἵππους, οἱ δὲ βοῦς, τινὲς δὲ πρόβατα, ἢ ὃ ἂν ἐθέλῃ ἡ Μήτρα· ἔλεγον δὲ οἱ Θετταλοὶ, ὁρῶντες ἀθροιζόμενον τῷ Ἐρισίχθονι τὸν βίον, ὅτι ἐγένετο ἐκ Μήτρας αὐτῷ καὶ ἵππος,

καὶ

dens marinam, periit: cùm verò è mari iterum non rediiſſet, fabulati ſunt, illum in mari habitare, ibíque manere.

Ovid. *Met. Lib.* 13. *fab.* 15.

De Metrâ.

DE Metrâ Eriſichthonis filiâ ferunt, quod quandocunque vellet, formam mutaret: fabula autem eſt ridicula: quomodo enim veriſimile eſt ex puellâ bovem fieri, & rurſus canem, aut avem? veritas ità ſe habet: Eriſichthon erat vir Theſſalus, & conſumtâ re familiari, pauper evaſit: erat autem illi filia pulcra & formoſa Metra nomine: quiſquis autem illam vidit, protinus deperiit: tunc enim temporis homines argento non comparabant uxores: dederunt verò nonnulli equos, alii boves, & aliqui oves, aut quicquid Metra voluerit: dicebant ergò Theſſali, videntes quæ vitæ ſunt

 neceſ-

καὶ βοῦς, καὶ τ' ἄλλα, ἀφ' ὧν ὁ μῦθος περιαπεπλάσθη.

Περὶ Ἑσπερίδων.

ΛΕγουσιν ὅτι γυναῖκές τινες ἦσαν αἱ Ἑσπερίδες· ταύταις δὲ ἦν μῆλα χρυσᾶ ἐπὶ μηλέας, ἣν ἐφύλαττε δράκων· ἐφ' ἃ μῆλα καὶ Ἡρακλῆς ἐστρατεύσατο. ἔχει δὲ ἡ ἀλήθεια ὧδε· Ἕσπερος ἦν ἀνὴρ Μιλήσιος, ὃς ᾤκει ἐν τῇ Καρίᾳ, καὶ εἶχε θυγατέρας δύο, αἳ ἐκαλοῦντο Ἑσπερίδες· τούτῳ δὲ ἦσαν οἶς καλαὶ καὶ εὔκαρποι, οἷαι καὶ νῦν αἱ ἐν Μιλήτῳ· ἐπὶ τούτῳ δὴ ὀνομάζονται χρυσαῖ. Κάλλιστον γὰρ ὁ χρυσός. Ἦσαν δὲ ἐκεῖναι κάλλισται· μῆλα δὲ καλεῖται τὰ πρόβατα· ἅπερ ἰδὼν ὁ Ἡρακλῆς βοσκόμενα παρὰ τὴν θάλασσαν, περιελάσας ἐνέθετο εἰς τὴν ναῦν· καὶ τὸν ποιμένα αὐτῶν ὀνόματι Δράκοντα εἰσήγαγεν εἰς οἶκον, οὐκέτι ζῶντος τοῦ Ἑσπέρου, ἀλλὰ τῶν παίδων αὐτοῦ· ἔλεγον

necessaria Erisichthoni congregata, Metram illi fieri equum, bovem, aliáque, unde fabula conficta est.

Ovid. *Met. Lib.* 8. *fab.* 16.

De Hesperidibus.

FErunt quòd mulieres quædam fuerunt Hesperides; iisque aurea mala fuere in arboribus, à dracone servata; ad quæ etiam Hercules expeditionem instituit: hæc autem veritas est: Hesperus erat vir Milesius, qui in Cariâ habitabat, habuitque filias duas quæ Hesperides vocabantur: erant verò huic oves pulcræ & fecundæ, cujusmodi etiam nunc Mileti, proinde vocabantur aureæ. Pulcerrimum enim est aurum. Et illæ fuerunt pulcerrimæ: μῆλα quippe vocantur oves: quas cùm Hercules vidisset pascentes in littore, illas abigens, in navem imposuit, earúmque pastorem Draconem domum abegit,

 mortuo

ἦν οἱ ἄνθρωποι, ἐθαυμάσαντο χρυσᾶ μῆλα, ἃ Ἡρακλῆς ἤγαγεν ἐξ Ἑσπερίδων, τὸν φύλακα ἀποκτείνας δράκοντα· καὶ ἔνθεν ὁ μῦθος περανεπλάσθη.

Περὶ Ἡρακλέους.

Τάχα δ' ἂν ἡ λεοντὴ καὶ τὸ ῥόπαλον, ἐκ τῆς παλαιᾶς θεολογίας ἐπὶ τοῦτο μετενηνεγμένη εἴη· στρατηγὸν γὰρ αὐτὸν γενόμενον ἀγαθὸν, καὶ πολλὰ μέρη τῆς γῆς μετὰ δυνάμεως ἐπελθόντα, οὐχ οἷόν τε γυμνὸν ἄδοξαν περιεληλυθέναι ξύλῳ μόνῳ ὡπλισμένον, ἀλλὰ τοῖς ἐπισήμοις τοῦ θεοῦ μετὰ τὸν ἀπαθανατισμὸν ὑπὸ τῶν εὐεργετημένων κεκοσμῆσθαι· σύμβολον γὰρ ἑκάτερον εἴη ῥώμης καὶ γενναιότητος· ὁ μὲν γὰρ λέων τὸ γενναιότατον τῶν θηρίων ἐστί· τὸ δὲ ῥόπαλον, τὸ καρτερώτατον τῶν ὅπλων· οἰκείως δὲ παρέδοσαν αὐτὸν Καὶ οἱ τῇ Ἥβῃ συνοικοῦντα, ὁλο-

mortuo jam Heſpero, ſed viventibus adhuc liberis ejus: dicebant igitur homines, vidimus aurea mala, quæ Hercules ex inſulis Heſperidum abegit, occiſo cuſtode dracone: & inde fabula confićta eſt.

Virg. Æn. 4. ver. 484.

De Hercule.

FOrſan pellis leonina & clava ex veterum Theologiâ propter hoc Herculi attributa eſt: cùm enim dux bonus foret, & multæ regiones terræ ipſius vim eſſent expertæ, non ſit veriſimile, quòd nudus & clavâ ſolâ armatus terram peragravit, verùm ſciendum eſt, illum hiſce non ſecus ac inſignibus poſt mortem ſuam eſſe condecoratum, ab iis qui ejus auxilium ſenſerant: utrúmque enim fortitudinis & generoſitatis ſignum eſt: ut enim Leo animalium generoſiſſimum eſt; ità validiſſimum armorum telum eſt

χερειότερον τὴν διάνοιαν ὄντα· ὡς γὰρ νέαι τι δρᾷν δυνατώτεραι αἱ χεῖρες, οὕτω ψυχαὶ ἀμείνους τῶν γεραιτέρων πολύ.

Περὶ Γηρυόνου.

Γηρυόνην φασὶν ὅτι τρικέφαλος ἦν, ἀδύνατον δὲ σῶμα τρεῖς κεφαλὰς ἔχειν· ἦν δὲ τοιόνδε τοῦτο· πόλις ἐστὶν ἐν τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ, Τρικαρηνία καλουμένη· ἦν δὲ Γηρυόνης ἐν τοῖς τότε ἀνθρώποις ὀνομαστὸς, πλούτῳ τε καὶ ἄλλοις διαφέρων· εἶχε δὲ καὶ βοῶν ἀγέλην θαυμαστὴν, ἐφ' ἣν ἐλθὼν Ἡρακλῆς, ἀντιποιούμενον Γηρυόνην ἔκτεινεν· οἱ δὲ θεώμενοι ἀπελαυνομένας τὰς βοῦς, ἐθαύμαζον· πρὸς δὲ τοὺς πυνθανομένους ἂν ἔλεγόν τινες, Ἡρακλῆς ταύτας ἀπήλασεν, οὔσας Γηρυόνου τοῦ Τρικαρηνίου· τινὲς δὲ ἐκ

τοῦ

est clava; propriè autem admodum tradiderunt Coi Herculem cohabitare Hebæ, *i.e.* pubertati, quòd ſit mente perfectiſſimus: ut enim ad aliquid agendum manus juvenum ſunt firmiores, ità præſtantiores ſunt ſenum animi.

Ovid. *Met. Lib.* 9. *fab.* 5, 6.

De Geryone.

GEryonem aiunt fuiſſe tricipitem: impoſſibile autem eſt corpus tria capita habere: at tale quid accidit: urbs eſt in Euxino ponto Tricarenia appellata: Geryon verò tunc inter homines celebris erat, divitiis aliiſque rebus præcellens: cæterùm boum gregem habuit admirabilem, quem invadens Hercules, Geryonem reſiſtentem interemit; & qui circumactas viderunt boves, mirabantur: reſponderunt igitur nonnulli interrogantibus, quòd Hercules Geryonis Tricareni boves abegit: quo ex dicto Geryonem

τοῦ λεγομένου, ὑπέλαβον αὐτὸν τρεῖς ἔχειν κεφαλάς.

Περὶ Κερβέρου.

Λέγουσι περὶ Κερβέρου, ὡς κύων ἦν, ἔχων τρεῖς κεφαλάς· δῆλον δὲ ὅτι καὶ οὗτος ἀπὸ τῆς πόλεως ἐκλήθη Τρικάρηνος, ὥσπερ ὁ Γηρυόνης· ἔλεγον δὲ οἱ ἄνθρωποι, καλός τι καὶ μέγας ὁ Τρικάρηνος κύων. Λέγεται δὲ περὶ αὐτοῦ, ὡς Ἡρακλῆς ἐξ ᾅδου ἀνήγαγεν. Ἐγένετο δὲ τοιοῦτόν τι· Γηρυόνῃ περὶ ταῖς βουσὶν ἦσαν κύνες μεγάλαι καὶ νεανικαί· ὀνόματα δὲ ἦν αὐτοῖς τάδε· τῷ μὲν Κέρβερος, τῷ δὲ Ὦρος. Τὸν μὲν οὖν Ὦρον Ἡρακλῆς ἐν Τρικαρίᾳ, πρὶν περιελαύνειν τὰς βοῦς, ἀναιρεῖ· ὁ δὲ Κέρβερος συνηκολούθει ταῖς βουσίν· ἐπιθυμήσας δὲ τοῦ κυνὸς ἀνὴρ Μυκηναῖος τοὔνομα Μολοττός, τὸ μὲν πρῶτον ᾔτει τὸν Εὐρυσθέα ἀποδοῦναι τὸν κύνα· οὐ βουλομένου δὲ τοῦ Εὐρυσθέως, ἀναπείθει τοὺς βουκόλους, καὶ τὸν κύνα καθειργνύουσιν

ἐν

ryonem tria capita habuiſſe, ſunt qui ſuſpicabantur.

Virg. Æn. 8. verſ. 202.

De Cerbero.

CErberum canem fuiſſe tricipitem ferunt: manifeſtum verò & hunc ipſum à civitate dictum Tricarenum, quemadmodum Geryon: dixerunt igitur homines pulcher ille & magnus canis Tricarenus. De quo etiam dicitur, quòd Hercules illum ex inferis deduxit. Cæterùm ejuſmodi quid factum eſt: Geryon ad coercendas vaccas canes habebat magnos & juvenes: hæc verò illis nomina: uni quidem Cerberus, alteri Orus. Orum quidem Hercules in Tricaria civitate, priuſquam boves abigeret, interemit: Cerberus autem boves ſubſequutus: hunc verò canem cupiens vir Mycenæus nomine Moloſſus, primum quidem ab Euryſtheo canem illum rogabat;

ἐν τῇ Λακωνικῇ ἐπὶ Ταινάρῳ ἐν σπη-λαίῳ τινὶ, καὶ ἀφίησιν αὐτοῦ κεῖναι ἐπιλεί-ας συμβατεύειν. Εὐρυσθεὺς δὲ πέμπει Ἡ-ρακλέα ἐπὶ ζήτησιν τοῦ κυνός· ὁ δὲ πᾶσαν περιιὼν τὴν Πελοπόννησον, ἦλθεν ὅπου ὁ κύων αὐτοῦ ἐμηνύσθη εἶναι, καὶ κα-ταβὰς, ἀνάγει ἐκ τοῦ ἄντρου τὸν κύνα. ἔλεγον δὲ οἱ ἄνθρωποι, ὅτι διὰ τοῦ ἄν-τρου καταβὰς εἰς ᾅδου ὁ Ἡρακλῆς, ἀνή-γαγε τὸν κύνα.

Περὶ Ὕδρας.

ΛΕγεται περὶ Ὕδρας, ὅτι Λερναῖ-ος ὄφις ἦν, ἔχων πεντήκοντα κε-φαλὰς, σῶμα δὲ ἕν· καὶ ἐπειδὴ αὐτῆς ἀ-πέκοι κεφαλὴν μίαν, δύο ἀναφύεσθαι. Τὸ δὲ ἀληθὲς ἔχει ὧδε· Λέρνος ἦν βα-σιλεὺς, ᾤκουν δὲ πάντες οἱ ἄνθρωποι κατὰ κώμας· ἦσαν δὲ καὶ βασιλεῖς ἐφ᾽ ἑκάστῳ

τῶν

gabat; Eurystheo verò recusante, pastores conciliat, qui canem Cerberum in antro quodam concludunt in Laconicâ prope Tænarum, & ad coitum canes fœminas admittunt. Eurystheus autem mittit Herculem ad investigandum canem: hic verò totum Peloponnesum peragrans, venit ad locum ubi canem esse illi dicebatur, & descendens, ex antro canem abduxit: dixerunt igitur homines, quòd per antrum descendens ad inferos Hercules, canem eduxit.

Ovid. Met. Lib. 4. fab. 10.

De Hydrâ.

DE Hydrâ dicitur, quòd Lernæus serpens fuit, quinquaginta habens capita, corpus verò unum: & abscisso uno capite duo nascebantur. Veritas autem ità se habet: Lernus fuit rex, cùm omnes homines vicatim habitabant: singulis autem locis erant sui reges:

τῶν χωρίων τούτων· Σθένελος δὲ ὁ τοῦ Περσέως, εἶχε τὸ μέγιστον καὶ πολυανθρωπότατον, τὴν Μυκήνην· ὁ δὲ Λέρνος οὐκ ἤθελεν αὐτῷ ὑποτετάχθαι· ἐπολέμουν οὖν οἱ δύο διὰ τοῦτο· ἐν δὲ τῇ εἰσβολῇ τῆς χώρας ἦν τῷ Λέρνῳ πολίχνιόν τι καρτερὸν, καὶ ἐφρούρουν αὐτὸ πεντήκοντα τοξόται ἀνδρεῖοι, οἳ ἐπέκειντο ἐπὶ τῷ πύργῳ ἀδιαλείπτως νύκτα καὶ ἡμέραν· ὄνομα δὲ ἦν τῷ πολιχνίῳ Ὕδρα· πέμπει οὖν Εὐρυσθεὺς Ἡρακλέα, καὶ ἐκπορθεῖ αὐτὸ τὸ πολίχνιον· οἱ δὲ περὶ τῷ πύργῳ ἐπυρπόλουν τοὺς ἐπὶ τῷ πύργῳ τοξότας· ὁπότε δέ τις πληγεὶς πέσοι, ἀνέβαινον δύο τοξόται ἀνθ' ἑνὸς, ἐπειδὰν ἀνδρεῖος, ἦν ὁ περαιτηρημένος· καὶ γράφουσι τὴν Ὕδραν ὄφιν, καὶ τὸν μῦθον ἀναπλάττουσιν.

Περὶ

reges: Sthenelus verò Persei filius locum maximum & hominibus frequentissimum Mycenas obtinebat. Lernus autem illi noluit subjici: hanc ob causam itaque hi duo bellum gesserunt: in ipso autem aditu regionis, Lerno fuit oppidulum bene munitum, quod custodiebant quinquaginta strenui sagittarii, quos dies atque noctes indesinenter in turrim immittebant: erat autem oppidulo nomen Hydra: mittit ergò Eurystheus Herculem, & illud oppidulum expugnavit: qui verò subtus erant ignem jaciebant in sagittarios qui in turre erant: quorum si quis ictus cecidisset, in locum unius duo succedebant sagittarii, præsertim si strenuus fuerit occisus: quare scribunt Hydram serpentem fuisse, & fabulam finxerunt.

Virg. *Æn. 6. verſ.* 576.

Περὶ τοῦ Ἀκταίωνος.

ΦΑσὶ Ἀκταίωνα ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν καταβρωθῆναι· ἔνιοι δὲ, ὅτι Ἀρτέμιδος αὐτὸν μεταβαλλούσης εἰς ἔλαφον, ἀνεῖλόν τινες· τὸ δὲ ἀληθὲς οὕτως ἔχει· Ἀκταίων ἄνθρωπος ἦν τὸ γένος Ἀρκάδιος, φιλοκύνηγος· οὗτος ἔτρεφε κύνας πολλὰς, καὶ ἐθήρευεν ἐν τοῖς ὄρεσι· τοῦ δὲ ἀγαθοῦ πράγματος ἠμέλει· οἱ γὰρ τότε ἄνθρωποι αὐτουργοὶ πάντες ἦσαν, οἰκέτας δὲ εἶχον ὀλίγους, ἀλλ' αὐτοὶ ἐγεώργουν· καὶ οὗτος ἦν πλουσιώτατος, ὃς ἐγεώργει, καὶ ἐργαστικώτατος ὑπῆρχε· τῷ δὲ Ἀκταίωνι, ἀμελοῦντι τῶν οἰκείων, μᾶλλον δὲ κυνηγετοῦντι, διεφθάρη ὁ βίος· ὅτι δὲ οὐκέτι εἶχεν οὐδὲν, ἔλεγον αὐτῷ οἱ ἄνθρωποι, Δειλὲ Ἀκταίων, ὃς ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν κατεβρώθης.

De Actæone.

DIcunt à propriis canibus Actæona devoratum: alii ferunt, ipsum à Dianâ in cervum commutatum, à canibus dilaniatum esse: veritas autem hæc est: Actæon vir erat genere Arcadius, canum amator, & venationis, hic multos canes aluit, & in montibus venabatur: rem verò domesticam prorsus neglexit: quippe tum temporis pro se homines opus peragebant, non omninò servos habebant, sed ipsi agriculturæ operam dabant: & ipse ditissimus habebatur, qui agrum coleret, & laboriosissimus erat: Actæoni verò res domesticas negligenti, sed potius venationibus intento, facultas vivendi defecit: cùm verò ille jam nihil habuit, dixerunt illi homines, Miser Actæon, qui à propriis canibus es comestus.

Ovid. *Met. Lib.* 3. *Fab* 5.

Περὶ τῶν ἀνθρωποφάγων ἵππων Διομήδους.

ΠΕΡΙ τῶν Διομήδους ἵππων φασὶν, ὅτι ἀνθρώπους κατήσθιον· τοῦτο δὲ γελοῖον· τὸ γὰρ ζῶον τοῦτο κριθῇ καὶ χόρτῳ ἥδεται μᾶλλον, ἢ κρέασιν ἀνθρωπίνοις· ἡ δὲ ἀλήθεια ἥδε· τῶν παλαιῶν ἀνθρώπων ὄντων αὐτουργῶν, καὶ τροφὴν καὶ περιουσίαν πλείστην κεκτημένων, ἅτε τὴν γῆν ἐργαζομένων· ἱπποτροφεῖν τις ἐπελάβετο, καὶ μέχρι τούτου ἵπποις ἥδετο, ἕως οὗ τὰ αὑτοῦ ἀπώλεσε, καὶ πάντα πωλῶν κατηνάλωσεν εἰς τὴν τῶν ἵππων τροφήν· οἱ οὖν φίλοι τοὺς ἵππους ἀνδροφάγους ὠνόμασαν.

Περὶ τῶν σπαρτῶν Γιγάντων.

ΛΕγεται ὡς ὁ Κάδμος ἀποκτείνας τὸν ἐν Λέρνῃ δράκοντα, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκλεξάμενος, ἔσπειρεν ἐν τῇ ἰδίᾳ

De hominivoris equis Diomedis.

NArrant de equis Diomedis, quòd homines comedebant : hoc verò ridiculum : hoc enim animal hordeo & fœno potius delectatur quàm carnibus humanis : hæc autem verius : cùm antiqui illi homines essent operarii, & victum, & cæteras ejusmodi opes possidebant, quas terram colendo accipiebant : equos cœpit alere Diomedes, atque adeò equis gaudebat, donec omnia perdidit, & omnia divendens in equorum alimentum consumpsit : amici igitur equos appellabant hominivoros.

Virg. *Æn.* 1. *verſ.* 756.

De ſeminatis Gigantibus.

CAdmum ferunt, cùm occidisset in Lernâ draconem : exemptos indè dentes, in propriâ terrâ seminâsse

ἰδίᾳ γῇ, ἔπειτα ἐξεφύησαν ἄνδρες ὁπλῖται· τὸ δὲ ἀληθὲς οὕτως ἔχει· Κάδμος τὸ γένος ὢν Φοῖνιξ, ἀφίκετο εἰς Θήβας, πρὸς τὸν ἀδελφὸν Φοίνικα, ἁμιλλησόμενος περὶ τῆς βασιλείας, ἔχων ἄλλα τε πολλά, ὅσα βασιλεύς, ἀλλὰ δὴ καὶ ὀδόντας ἐλεφάντων· ἦν δὲ ὁ βασιλεὺς τῶν Θηβαίων Δράκων, Ἄρεως παῖς, ὃν ὁ Κάδμος ἀποκτείνας, ἐβασίλευσεν· οἱ δὲ φίλοι τοῦ Δράκοντος ἐπολέμουν αὐτῷ· ἀνέστησαν δὲ κατὰ Κάδμου καὶ οἱ παῖδες τοῦ Δράκοντος· ἐπεὶ οὖν οἱ φίλοι καὶ οἱ παῖδες ἥττους ἐγένοντο, ἁρπάζοντες τὰ χρήματα τοῦ Κάδμου, καὶ τοὺς ἐλεφαντίνους ὀδόντας, ἔφυγον ὅθεν ὡρμῶντο, ἄλλοι δὲ ἀλλαχοῦ διεσπάρησαν, οἱ μὲν εἰς τὴν Ἀττικήν, οἱ δὲ εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἄλλοι δὲ εἰς Φωκίδα, ἕτεροι δὲ εἰς Λοκρίδα· ἀφ' ὧν χωρῶν ἐρχόμενοι, ἐπολέμουν τοῖς Θηβαίοις, καὶ ἦσαν ἀργαλέοι πολεμισταί· ἔλεγον οὖν οἱ Θηβαῖοι ὅτι τοιαῦτα δεινὰ ὁ Κάδμος ἐπήγαγεν ἡμῖν, ἀποκτείνας τὸν Δράκοντα, ἐκ τῶν ἐκείνου ὀδόντων πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ἄνδρες

σπαρ-

ſe, & poſtea hinc natos eſſe viros armatos: at veritas ità ſe habet: Cadmus genere erat Phœnix, Thebas profectus eſt adverſus fratrem Phœnicem de regno certaturus, habens multa qualia Rex ſolet, atque etiam dentes elephantum: erat autem Thebarum rex Dracon, Martis filius, quem cùm Cadmus interfeciſſet, ipſe regnavit: amici verò Draconis cum illo bellum geſſere: & filii quoque ejus in Cadmum inſurrexere: poſtquam igitur amici & filii ejus inferiores erant, diripientes Cadmi opes & dentes elephantinos, fugerunt unde venerunt, alii aliò diſperſi ſunt, hi quidem in Atticam, illi in Peloponneſum, nonnulli in Phocida, reliqui in Locridem: quibus è locis prodeuntes bellum inferebant Thebanis, & erant graves prælіatores: dixerunt igitur Thebani quòd Cadmus mala hæc intulit nobis, interfecto Dracone, cujus ex dentibus viri multi &

σπαρτοὶ πολεμοῦντες ἡμᾶς· τούτου δὲ τοιούτου συμβάντος, ὁ μῦθος προσανεπλάσθη.

Περὶ τῆς Σφιγγός.

ΠΕρὶ τῆς Καδμείας Σφιγγός, λέγουσιν ὡς θηρίον ἐγένετο, σῶμα μὲν ἔχον ὡς κυνός, κεφαλὴν δὲ καὶ πρόσωπον κόρης, πτέρυγας ὄρνιθος, φωνὴν δὲ ἀνθρώπου· καθεζομένη δὲ ἐπὶ τοῦ Σφιγγίου ὄρους, αἴνιγμά τι τῶν πολιτῶν ἑκάστῳ προλέγουσα, καὶ τὸν μὴ δυνάμενον εὑρεῖν ἀνῄρει· εὑρόντος δὲ τοῦ Οἰδίποδος τὸ αἴνιγμα, ῥίψασα ἑαυτὴν ἀνεῖλεν. ἔχει δὲ ἡ ἀλήθεια ὧδε· Κάδμος ἔχων γυναῖκα Ἀμαζονίδα, ᾗ ὄνομα Σφίγξ, ἦλθεν εἰς Θήβας, καὶ ἀποκτείνας τὸν Δράκοντα, τήν τε τούτου βασιλείαν παρέλαβε, μετὰ δὲ καὶ τὴν ἀδελφὴν Δράκοντος, ᾗ ὄνομα Ἁρμονία· αἰσθομένη δὲ ἡ Σφὶγξ ὅτι καὶ ἄλλην ἔγημε, πείθει τοὺς πολλοὺς τῶν πολιτῶν συναίρειν αὐτῇ, καὶ τῶν χρημάτων τὰ

boni seminati bellum nobis gerunt: his ità evenientibus fabula conficta est.

Ovid. *Met. Lib.* 3. *fab.* 3.

De Sphinge.

DE Sphinge Cadmæâ ferunt, quòd animal fuit, corpus quidem habens canis, caput verò & vultum puellæ, volucris alas, & humanam vocem: in monte autem Sphingio residens, ænigma aliquod civium unicuique proposuit & solvere nescientem interimebat: solvente verò Oedipo, seipsam præcipitem dedit: hæc autem veritas est: Cadmus uxorem habens Amazonida, cui nomen Sphinx, Thebas venit, & cùm Draconem interfecisset, ejus regnum occupavit, & postea sororem Draconis, cui nomen Harmonia: cùm verò rescivisset Sphinx quòd aliam duxisset uxorem, cùm multis civibus persuasisset cum illâ

πλεῖστα ἁρπάσασα, καὶ τὸν ποδώκην κύνα, ὃν ἧκε Κάδμος ἄγων, λαβοῦσα, μετὰ τούτων ἀπῆρεν εἰς τὸ λεγόμενον ὄρος Σφίγγιον, καὶ ἐντεῦθεν ἐπολέμει τῷ Κάδμῳ, ἐνέδρας δὲ ποιουμένη καθ' ἑκάστην ὥραν ἀνῄρει· καλοῦσι δὲ οἱ Θηβαῖοι τὴν ἐνέδραν αἴνιγμα· ἐθρύλλουν δὲ οἱ πολῖται λέγοντες, Σφίγξ ἡμᾶς ἡ Ἀργεία, αἴνιγμά τι λέγουσα, διαρπάζει· ἐξευρεῖν δὲ τὸ αἴνιγμα οὐδεὶς δύναται· κηρύττει δὲ ὁ Κάδμος, τῷ ἀποκτενοῦντι τὴν Σφίγγα δώσειν χρήματα πολλά· ἐλθὼν οὖν ὁ Οἰδίπους, ἀνὴρ Κορίνθιος, τά τι πολέμικα ἀγαθὸς, ἔχων ἵππον ποδώκην, καὶ τινας λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τῶν Καδμείων, νυκτὸς ἀπιὼν ἐπὶ τὸ ὄρος, ἀπέκτεινε τὴν Σφίγγα· τούτων οὕτως συμβάντων, ὁ μῦθος ἐπιτηδεύθη.

Περὶ

illâ ſimul abire, & multas opes ſurripuiſſet, & accipiens celerem illum canem, quo Cadmus inter venandum uſus eſt, cum his in montem Sphingium dictum migravit, & exinde Cadmum adoritur, & ſtructis inſidiis quotidiè hoſtes oppreſſit: Thebani verò inſidias ænigma vocant: divulgabant verò cives quòd Sphinx Argiva ænigma aliquod proponens nos dilacerat: illud verò ſolvere nemo poteſt: edixit verò Cadmus, ſe magnam mercedem illi eſſe daturum quicunque Sphingem interficeret: veniens igitur Oedipus vir Corinthius, & bellicis rebus inclytus, habens equum velocem, & aliquos Cadmæorum ſecum accipiens, noctu ad montem proficiſcens, Sphingem interemit: his ità geſtis, fabula inſtituta eſt.

Ovid. *Triſt. Lib.* 4. *Eleg.* 7.

De

Περὶ Βελλεροφόντου.

Φασὶν ὅτι Βελλεροφόντην ὑπόπτερος ἵππος Πήγασος ἔφερεν· τοῦτον δὲ καὶ τὴν Ἀμισωδάρου Χίμαιραν ἀνελεῖν· ἦν δὲ ἡ Χίμαιρα, ὥς φασιν, ἔμπροσθεν μὲν λέων, ὄπισθεν δὲ δράκων, μέση δὲ χίμαιρα· τὸ δὲ ἀληθὲς οὕτως ἔχει· Βελλεροφόντης ἦν Φρύγιος ἀνήρ, τὸ γένος Κορίνθιος, καλὸς καὶ ἀγαθός· ὃς πλοῖον κατασκευάσας μακρὸν ἐλῄζετο τὰ παραθαλάσσια χωρία· ὄνομα δὲ ἦν τῷ πλοίῳ Πήγασος, ὡς καὶ νῦν ἕκαστον τῶν πλοίων ὄνομα ἔχει· μᾶλλον δὲ δοκεῖ πλοίῳ, ἢ ἵππῳ ὄνομα εἶναι Πήγασος· βασιλεὺς δὲ Ἀμισώδαρος ᾤκει ἐπὶ τῷ Ξάνθῳ ποταμῷ· ὄρος δὲ ἦν ὑψηλὸν ὑπ' αὐτῷ, ᾧ ὄνομα Τελμισσός· πρὸς ὃ δὴ ὄρος προσβάσεις εἰσὶ δύο ἔμπροσθεν ἐκ πόλεως τῆς Ξανθίων, τρίτη δὲ ὄπισθεν τῆς Καρίας· τὰ δ' ἄλλα κρημνοὶ ὑψηλοί· ἐν δὲ τῷ μέσῳ αὐτῆς χάσμα ἐστὶ τῆς γῆς μέγα, ἐξ οὗ δὲ καὶ πῦρ ἀναδίδοται· ἐπὶ τούτοις δὲ ἐστὶν ἕτερον ὄρος, ᾧ ὄνομα Χί-

μαι-

De Bellerophonte.

FErunt quòd Bellerophontem alatus equus Pegaſus geſtavit: ipſum etiam Amiſodari Chimæram interfeciſſe: erat autem Chimæra, ut dicunt, antè leo, pòſt verò draco, in medio verò capella: veritas autem hæc eſt: Bellerophon erat vir Phrygius, genere Corinthius, pulcher & fortis: qui cùm navem longam conſtruxiſſet loca maritima deprædabatur: nomen autem navi erat Pegaſus, ut nunc ſingula navis proprium habet nomen: potiùs verò navis quàm equi Pegaſus videtur eſſe nomen: rex autem Amiſodarus habitabat ad Xanthum flumen; juxta quod fuit mons altus, nomine Telmiſſus: ad cujus anteriorem partem duo aſcenſus erant ex urbe Xanthiorum, tertius verò retrò ex Caria, reliqua præcipitia alta: in medio verò illorum ingens terræ hiatus, unde & ignis exæſtuat: ſupra hæc

μαιρα· τότε δὲ ἦν ὡς λέγουσιν οἱ περιχώριοι, κατὰ μὲν πρόβασιν οἰκῶν, λέων ἔμπροσθεν, ὄπισθεν δὲ δράκων· οἳ δὴ καὶ ἐσίνοντο τοὺς νομέας, καὶ τοὺς ὑλοτόμους· τότε δὴ καὶ Βελλεροφόντης ἐλθὼν, τὸ ὄρος ἐνέπρησε, καὶ ἡ Τελμισσὸς κατεκάη, καὶ τὰ θηρία ἀπώλετο· ἔλεγον οὖν οἱ περιχώριοι, Βελλεροφόντην ἀφικόμενον μετὰ Πηγάσου, τὴν Ἀμισωδάρου Χίμαιραν ἀπολέσαι.

Περὶ Διονύσου.

ΣΕμέλη ἡ Κάδμου θυγάτηρ λέγεται κυῆσαι πρὸ γάμου· ἐν δὲ τοῖς χρόνοις κεραυνοῦ κατασκήψαντος, αὐτὴ μὲν ἠφανίσθη, τὸ δὲ βρέφος περιεγένετο· καὶ οὐκ ἀσκόπως μυθεύονται ἐπειδὴ Βάκχην τὴν Διονύσου διὰ τὴν ἐκ τοῦ οἴνου χρείαν, Σατύρους δὲ διὰ τὴν εὐκαποσίαν, Λυδοὺς δὲ διὰ τὸ παῖς ἐξ αὐτοῦ ἐκλύεσθαι, Πάρδον δὲ διὰ τὴν πολυποίκιλον φαντασίαν τῶν οἰνομένων.

hæc verò mons alius, cui nomen Chimæra: tunc verò, ut dicunt accolæ, ad aſcenſum anteriorem erat leo, ad poſteriorem verò draco: & hi paſtores & lignatores læſerunt: tunc verò Bellerophon adveniens, montem incendebat, & ità Telmiſſus combuſtus & feræ perierunt: dixerunt igitur accolæ, Bellerophontem cum Pegaſo venientem Amiſodari Chimæram interfeciſſe.

Horat. *Car. Lib.* 1. *Od* 27.

De Baccho.

SEmele Cadmi filia dicitur ante nuptias peperiſſe: dum verò pareret, fulmine icta, illâ de medio ſublatâ, infans ſupervixit: & non ſine ratione Baccham Bacchum ſequi fabulantur, propter vini uſum, Satyros propter corporis agilitatem, Lydos verò quòd nonnulli ab eo diſſolvantur, Pardum autem ob variam & multiplicem vino

μένων· διάφορον γὰρ ἕκαστ(ος), καὶ ποικίλον ἀναδέχεται λογισμὸν, ὑπὸ τοῦ οἴνου κινούμενος. ποιῆσαι δὲ Ἀφροδίτην καὶ Ἀριάδνην, ὅτι τοῖς οἰνωθεῖσι παρέπεται πλείστη τῶν γυναικῶν ἐπιθυμία. ὑπὸ πυρὸς δὲ κεραυνωθῆναι, καὶ ἐν μηρῷ βληθῆναι, ὅτι πολλάκις ὁ οἶνος, ἡλιαζόμενος τελειοῦται τῇ κράσει, καὶ δυνάμει τοῖς κεραμίοις κρυπτόμενος.

Περὶ Ἄρεως καὶ Ἐνυοῦς.

ΔΙΟ'Σ υἱὸς ὁ Ἄρης παραδίδοται· τὴν δὲ Ἐνυὼ, οἱ μὲν τροφὸν, οἱ δὲ μητέρα, οἱ δὲ θυγατέρα Ἄρεως παρέδωκαν· διαφέρουσι δὲ οὐδέν. Ἐνυὼ δέ ἐστιν ἡ ἐνιεῖσα θυμὸν καὶ ἀλκὴν τοῖς μαχομένοις· ἢ κατ' εὐφημισμὸν ἀπὸ τοῦ ἥκιστα Ἐνηὴς καὶ ἐπιεικὴς εἶναι. ὁ δ' Ἄρης τὴν ὀνομασίαν ἔχει, ἀπὸ τοῦ αἴρειν καὶ ἀναιρεῖν· ἢ ἀπὸ τῆς ἀρᾶς, ἥ ἐστι βλάβη· ἢ πάλιν κατ' ἐναντίωσιν, οἱονεὶ ἐκμειλισσομένων αὐτόν· εἰκότως δὲ καὶ μιαιφόνος λέγεται καὶ βροτολοιγὸς, καὶ ἀλαλάξιος, καὶ βριήπυος, μεγ-

10 correptorum imaginationem : va-
rias enim & diversas, quicunque vino
titubat, cogitationes efformat : amo-
re Veneris & Ariadnes flagrâsse, quòd
magna est temulentis cupido mulie-
rum : igne & fulmine ictum, & fe-
more consutum, quod sæpe vinum so-
li expositum, temperie perficitur, &
virtute in amphoris reconditum.

Ovid. Met. Lib. 3. fab. 6.

De Marte & Enyo.

JOvis filius Mars esse traditur : Bellonam autem, seu Enyo ipsius alumnam quidam, quidam matrem, alii filiam existimârunt : differunt autem nihil. Enyo est, quæ furorem & robur præliantibus suppeditat : vel sic dicitur, secundùm bene ominandi morem : quasi nequaquam mitis & æqua sit. Ἄρης autem hoc nomen obtinuit ab αἴρειν & ἀναιρεῖν, i. e. à *tollendo* & *occidendo* : vel, ἀπὸ τῆς ἀρῆς, i. e. à *damno* : vel rursus per antiphrasin sci-

μεγίστης ἐν ταῖς πράξεσιν ὑπὸ τῶν μαχομένων ἀφιεμένης φωνῆς· ὅθεν τινὲς καὶ ὄνους αὐτῷ σφαγιάζουσι, διὰ τὸ ταραχῶδες καὶ γεγωνὸς τῆς ὀγκήσεως· τιμᾶσθαι δὲ καὶ ὑπὸ Θρακῶν μάλιστα καὶ Σκυθῶν, καὶ τῶν τοιούτων ἐθνῶν λέγεται, παρ' οἷς ἡ τῶν πολέμων ἄσκησις εὐδοκιμεῖ, καὶ τὸ ἀνεπιστρεφὲς τῆς δίκης· γῦπα δ' ἱερὸν φασιν αὐτοῦ ὄρνιν εἶναι· διὰ τὸ πλεονάζειν τὰ ὄρνεα ταῦτα, ὅπου ἂν εἴη πτώματα πολλὰ ἀρηΐφθογγα ὄντα.

Περὶ τῆς Ἀφροδίτης.

Πιθανὸν δὲ καὶ τὴν Ἀφροδίτην μὴ δι' ἄλλο τι παραδεδόσθαι γεγονυῖαν ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἢ ἐπειδὴ πρὸς τὴν τοῦ πάντα γεννᾶσθαι αἰτίαν, κινήσεως δεῖ καὶ ὑγρα-

licet illi blandientes: rectè etiam dicitur occisor, populorum interfector, jubilans, vehementer clamans, nam vox maxima edi solet dum prælium fervet à pugnantibus: unde quidam ei asinos immolant, propter turbulentiam & ruditûs magnitudinem: honorari autem vel maximè à Thracibus & Scythis & ab istiusmodi gentibus dicitur, apud hos enim exercitium militare viget, & inepti sunt ad disceptationes dirimendas jure: Vulturem avem sacram esse Marti dicunt, quòd tales istic plurimæ volitent aves, ubi strages hominúmque cædes futura est, quam cantu suo prænunciant.

De Venere.

VErisimile est Venerem nullâ aliâ ratione in mari natam esse dici, quàm quòd eâ causâ quæ omnia efficit, humorem & motum requirat: u-

σίας, ὥσπερ ἀμφοτέρων διειλημμένη τῶν τοιούτων διαλλακτική ἐστι. Εὐριπίδης ὑπονοεῖ, ἀλλὰ τὸ τοὺς ἐπιτηδεύοντας αὐτῆς ἄφρονας εἶναι· παρέδρους δὲ καὶ συνέδρους τὰς Χάριτας ἔχει καὶ τὴν Πειθὼ καὶ τὸν Ἑρμῆν, διὰ τὸ Πειθοῖ προσάγεσθαι, καὶ λόγῳ καὶ χάρισι τοὺς ἐρωμένους· ἡ δὲ Πάφιος ἴδιον αὐτῆς ἐπωνύμιόν ἐστι, Παφίης λεγομένης, τάχα κατ' ἄλλην, ἀπὸ τῆς ἀπαφῆς ὅ ἐστιν ἀπάτης· περιστερᾷ δὲ τῶν ὀρνέων χαίρει μάλιστα, τῷ καθάριον εἶναι τὸ ζῷον, καὶ φιλοφρονητικόν, ἀλλὰ τῷ σαίνειν φιλημάτιον· τῶν δὲ φυτῶν ἡ μυρσίνη, διὰ τὸ φιλοφρόνημον, Ἀφροδίτης εἶναι δοκεῖ· ἡ δὲ φιλύρα δένδρον διά τι τοιοῦτον, ὅτι τὸ φιλεῖν παρὰ χειμῶνας ἐξαρτᾶσθαι κτᾶς, καὶ πρὸς τοὺς στεφάνους πλοκαῖς εἰώθασιν αὐτῇ κεχρῆσθαι μᾶλλον.

Περὶ

traque autem hæc largiſſima habet mare. Euripides ſupponit, quòd à Venere capti, ſint ἄφρονες, i. e. *ſtulti.* Veneri autem aſſident Gratiæ, ejúſque comites ſunt & aſſeclæ Suadela & Mercurius: quòd hi qui amantur oratione & gratiâ capiantur. Paphus autem propriè Veneris ſedes eſſe creditur, hinc nuncupatur Paphia: forſan per defectum ἀπὸ τοῦ ἀπατᾷν, i. e. à *decipiendo:* inter aves columbâ maximè gaudet, quod animal eſt purum, atque admodum amabilis veríque amoris, ob oſculandi morem, ſymbolum: inter plantas verò Myrtus Veneri dicata eſt, quòd hæc planta amores conciliat: & Philyra arbor ei ſacra eſt, quia appoſita Venerem cieat: & præcipuè ad nectendas coronas eâ utuntur.

Ovid. *Met. Lib.* 4. *fab.* 6.

Περὶ τοῦ Ἔρωτος.

Οὐδὲν παράδοξον, εἰ τοιαύτη οὖσα συν-
τιμᾶται αὐτῇ, καὶ συμπαραγίνεται
ὁ Ἔρως, τῶν πλείστων καὶ Ἀφροδίτης υἱὸν αὐ-
τὸν παραδεδωκότων, ὃς ἐστὶ παῖς μὲν διὰ
διὰ τὸ ἀτελὲς τῆς γνώμης, καὶ ἀνεξεταστό-
τον ἔχειν τοὺς ἐρῶντας· πτερωτὸς δέ, ὅτι καὶ
κούφους ποιεῖ, ἢ ὅτι ὡς ὄρνις περιΐπταται ταῖς
διανοίαις περιέργοις· τοξότης δέ, ἐπεὶ πλη-
γῇ τινὶ ὅμοιον ἀπὸ τῆς περιπτώσεως οἱ ἁλι-
σκόμενοι αὐτῷ πάσχουσιν, οὐχὶ πλησιάζον-
τες ὑπομένουσι τῶν καλῶν, ἀλλὰ μακρό-
θεν αὐτοὺς ἰδόντες· ἅπαξ ἰδόντες ἔστι λαμ-
πὰς αὐτῷ, τὸ πῦρ δοκοῦντι τὰς ψυχάς· Ἔ-
ρωτα αὐτὸν εἰρῆσθαι, παιδίον ὄν, ἀπὸ τῆς
ζητήσεως τῶν ἐρωμένων, καλεῖται γὰρ ἀπὸ τοῦ
ζητεῖν τὸ ἐρᾶν.

De Cupidine.

NIhil mirum, si Veneri adsit Cupido, & unà cum illa colatur, cùm plurimi eum Veneris esse filium confessi sunt: puer esse fingitur, quòd mente carent & facilè decipiuntur, qui amant: alatus verò, quòd leves reddit; vel quòd tanquam avis confertim in hominum animos involet: Sagittarius verò, quia illi qui Cupidinis sagittis vulnerantur, quasi ab aspectu, haud secus ac alii vulnerati patiuntur, neque à formosis appropinquantes vulnerantur, sed è longinquo eos videntes: fax ei traditur, quia videtur inflammare animos: verisimile est Cupidinem ἔρωτα dictum esse, ab ἐρᾶν, i. e. ζητεῖν, ab *inquirendo.*

Virg. *Æn.* 1. *ver.* 662, 699.

Περὶ τοῦ Ἡφαίστου.

Οἱ πλεῖστοι μέντοι ἐν τῇ Ἀθηνᾷ καὶ τὸν Ἥφαιστον αὐταῖς τέχναις ἀνατιθέασι· τὴν μὲν Ἀθηνᾶν, ἐπειδὴ φρόνησις καὶ ἀγχίνοια εἶναι δοκεῖ· τὸν δὲ Ἥφαιστον, διὰ τὸ τὰς πλείστας τῶν τεχνῶν διὰ πυρὸς τὰ ἑαυτῶν ἔργα ἀποδιδόναι· ὁ μὲν γὰρ αἰθὴρ, καὶ τὸ διαυγὲς καὶ καθαρὸν πῦρ Ζεύς ἐστι· τὸ δ' ἐν χρήσει καὶ ἀερομιγὲς, Ἥφαιστος, ἀπὸ τοῦ ἧφθαι ὠνομασμένος. ὅθεν καὶ ἐκ Διὸς καὶ Ἥρας ἔφασαν αὐτὸν γενέσθαι, χωλὸς δὲ παραδέδοται, τάχα μὲν διὰ τὸ παχυμερὲς τῆς ὕλης πορείαν ἀποδίδοσθαι τοῖς ἐπισκάζουσιν ὁμοίαν· ῥιφθῆναι δὲ ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εἰς γῆν λέγεται, διὰ τὸ τοὺς πρώτους ἴσως ἀρξαμένους χρῆσθαι πυρὶ ἐκ κεραυνοβόλου καιομένου τινὸς περιτυχεῖν, μηδέπω ἐπινοίᾳ τοῖς πυρείοις ἐπιπεσεῖν δυναμένους· γυναῖκα δ' αὐτοῦ τὴν Ἀφροδίτην ἔφασαν εἶναι, καθ' ὃν λόγον καὶ τῶν χαρίτων μίαν· ὡς γὰρ χάριν φαμὲν ἔχειν τὰ

τὰ

De Vulcano.

PLurimi artium inventionem Minervæ & Vulcano adſcribunt: Minervæ, quia prudentia & ſagacitas eſſe videatur: Vulcano, quoniam plurimæ artes ignis præſidio ſua opera abſolvunt: nam Jupiter eſt æther, pellucidúſque & purus ignis: ignis autem quo utimur, & aeri commixtus eſt, Vulcanus dicitur, ἀπὸ τοῦ ἐφθαι, ab *accendendo*: unde illum ex Jove & Junone natum eſſe dixerunt: claudus autem eſſe dicitur forſan ob progreſſum per materiam ſpiſſam claudicanti ſimilem: eum deturbatum eſſe è cœlo à Jove, quod homines primam, ignis quo uti cœperunt, ſcintillam ex ardenti collegerunt fulmine, nondum enim ſuâ propriâ ſolertiâ indagare potuerunt ignium uſum: uxorem ejus Venerem eſſe dixerunt, ob eandem rationem Gratiarum

τὰ τεχνικὰ ἔργα, οὕτω καὶ τὴν Ἀφροδί-
την τινὰ αὐτοῖς ἐπιτρέχειν λέγομεν· δεδοι-
κέναι δὲ μυθεύονται τὸν Ἄρη μοιχεύοντα
τὴν γυναῖκα· ἐπειδὴ τῇ τοῦ πυρὸς δυνά-
μει ὁ σίδηρος καὶ ὁ χαλκὸς δαμάζε-
ται· λέγεται δὲ Ἥφαιστος μαιώσασθαι τὸν
Δία, ὅτι τὴν Ἀθηνᾶν ὤδινεν· διελὼν
γὰρ αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν ἐκθορεῖν ἐκείνην
ποιῆσαι· τὸ γὰρ πῦρ ᾧ χρῶνται αἱ τέχναι,
συνεργὸν πρὸς τὴν ἀπόδειξιν τῆς φυσικῆς
τῶν ἀνθρώπων ἀγχινοίας γενόμενον, ὥ-
σπερ κεκρυμμένην αὐτὴν εἰς φῶς προήγαγε·
τοὺς δὲ ζητοῦντάς τι, εἰ προσδιορήθη, κινεῖν
αὐτοὺς, καὶ ὠδίνειν φαμέν.

Περὶ τοῦ Προμηθέως.

Παραδεδόμεθα τοίνυν ἄνωθεν, ὅτι ὁ
Προμηθεὺς ἐκ γῆς τὸ τῶν ἀνθρώπων
γένος ἔπλασεν· ὑπονοητέον Προμηθέα,
τὴν ἐν τῇ τῶν ὅλων ψυχῇ κυρίαν, ἣν
ἐκαί-

rum etiam unam ei dederunt: ut enim dicimus artificum opera gratiam, ità Venerem ſeu venuſtàtem quandam habere proferamus: fabulantur autem eum timuiſſe Martem uxorem ejus corrupiſſe: ſiquidem ferrum & æs vi ignis ſubiguntur: Vulcanus perhibetur obſtetricis munere eſſe functus apud Jovem cùm parturiret Minervam: ubi enim Jovis caput fidiſſet, Pallas proſiluit: ignis enim quo utuntur artes, cùm adjuvâſſet humanæ ſolertiæ demonſtrationem, eam anteà occultatam & quaſi latentem in lucem produxit: qui autem aliquid quærunt, ſi inveniant, illi gravidi eſſe & parturire dicuntur.

De Prometheo.

NObis tradidêre antiqui, Prometheum univerſum genus hominum è luto finxiſſe: intelligendum eſt, Prometheum eſſe quandam domi-natri-

ἐκάλεσαν οἱ νεώτεροι πρόνοιαν· κατὰ γὰρ ταύτην τά τ' ἄλλα ἐγένετο, καὶ ἐκ τῆς γῆς ἔφυσαν οἱ ἄνθρωποι· καὶ κλέψαι δὲ φασὶν αὐτὸν τὸ πῦρ τοῖς ἀνθρώποις, ὡς τῆς ἐν-μητέρας ἤδη συνέσεως, καὶ προνοίας ἐπινοησάσης τὴν χρῆσιν τοῦ πυρός· κατὰ τὸ εἰκὸς ἀναχθῆναι δὲ αὐτὸ ἐμανθάνοντο ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, διὰ τὸ πλεονάζειν ἐκεῖ, ἢ ἐπεὶ αἱ κεραυνοὶ ἐκεῖθεν κατασκήπτουσι, διὰ πληγῆς τ' ἀναθυμιάσθ' ἐξάπτονται· δεθῆναι δ' ἐπὶ τούτῳ ὁ Προμηθεὺς ἐκολάσθη, τοῦ ἥπατος αὐτοῦ κατ' ἀετοῦ κατεβιβρωσκομένου· ἢ γὰρ ἡμετέρα ἐντρέχουσα, τὴν προειρημένην πλεονεκτήματα σὺν τοῖς ἄλλοις ἰσχυρᾶς, περὶ αὐτοῦ τινος παρ' ἑαυτῆς ἀνάγκης εἶναι προσδεδεμένη, ἕως κατὰ τὸν βίον φροντίσιν ἀδιαλείπτως ἔσται, καὶ ὥσπερ εἰς τὰ σπλάγχνα ἐκ λεπτομερείας ἐκβιβρωσκομένη.

Περὶ

natricem totius mundi animæ potentiam, quam neoterici providentiam nominârunt: per hanc enim omnia fiunt, & è terrâ homines prodierunt: asserunt etiam eundem furto sustulisse ignem in hominum usum, nostrâ nempe intelligentiâ & providentiâ ignis usum esse inventum: ignem autem è cœlo delapsum esse fabulati sunt, quod illic abundat, sive quòd indè fulmina proficiscuntur, quæ suo igne loca tacta incendunt: ob hoc autem Prometheus vinculis ligatus pœnas dedit, jecore ejus ab aquilâ corroso: nostrâ enim solertiâ freti, cum prædictâ commoditate aliis subnixi, subimus etiam difficillima quæque, multísque & gravissimis curis nos implicamus, hinc fit ut viscera nostra curis quasi corrodantur.

Ovid. *Met. Lib.* 1. *fab.* 2.

Hor. *Car. Lib.* 1. *Od.* 3.

De

Περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος.

Ἀπόλλων ὁ ἥλιός ἐστιν, Ἄρτεμις δὲ ἡ σελήνη· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ τοξότας ἀμφοτέρους παρήγαγον, τὴν ὡσανεὶ ἄφεσιν πόῤῥω τῶν ἀκτίνων αἰνιττόμενοι· καλεῖσθαι δὲ, ὁ μὲν Ἕκατος, ἡ δὲ Ἑκάτη, διὰ τὸ ἕκαθεν δεῦρο ἀφιέναι καὶ ἀποστέλλειν τὸ φῶς· ὅθεν παρακειμένως, καὶ ἑκατηβόλους αὐτοὺς προσηγόρευσαν· ἔτι δὲ ταῖς ἄλλοις οἰκείως εἰς αὐτὸν χρῶνται, χρυσοκόμαν καὶ ἀκειρεκόμαν προσαγορεύοντες, ἐπειδὴ χρυσωπός ἐστι, καὶ ἔξω παντὸς καθεστῶς, διὰ τὴν ἁγνότητα· καὶ Δήλιον αὐτὸν ὠνόμασαν, ἀπὸ τοῦ δηλοῦσθαι δι' αὐτοῦ τὰ ὄντα, καὶ Φαναῖον ἀπὸ τοῦ φωτίζεσθαι τὸν κόσμον· ὡς καὶ Ἀναφαίου Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἱδρύσαντο, τοῦ ἀναφαίνοντος πάντα· τούτῳ δ' ἠκολούθησε, καὶ τὸ τὴν Δῆλον καὶ Ἀνάφην ἱερὰς αὐτοῦ νομισθῆναι· διὰ δὲ τὸν εἰρημένον σαφηνισμὸν τῶν πραγμάτων, καὶ τὴν μαντικὴν αὐτῷ προσῆψαν·

καὶ

De Apolline & Dianâ.

APollo Sol est, Diana verò Luna: hinc utrisque sagittas tribuerunt, quasi indicare volentes radiorum utriusque in longum projectionem. Apollo verò Hecatæus vocatur, Diana verò Hecate, quasi ἕκαθεν, *i.e.* à longe, ad nos usque lucem demittant: unde propriè, illos ἑκατηβόλους nominârunt: præ cæteris autem convenientissimè illi hæc epitheta adscribunt, eum χρυσοκόμαν & ἀκειρεκόμαν, *i.e.* aureas comas habentem & intonsum, appellantes, siquidem Phœbus vultu aureus, & extra omnia propter suam puritatem positus: & Delium illum nuncupant, ἀπὸ τοῦ δηλοῦδς, *i. e.* quòd ab eo omnia manifestantur, & Φαναῖον, *i. e.* Illuminatorem: hinc in honorem Apollinis Anaphæi qui omnia in lucem protrahit, templum erigebant: hinc sequebatur, quòd Delus & Anaphe

καὶ εὑρεθὲν τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον τῷ Ἀπόλλωνι προσωνόμασαν Πύθιον, ἀπὸ τοῦ δεῦρο τοὺς ἀνθρώπους ἐρχομένους, πυνθάνεσθαι τὰ καθ' ἑαυτούς· ἐκλήθη δὲ καὶ ὁ τόπος ὀμφαλὸς τῆς γῆς, οὐχ ὡς μεσαίτατος ὢν αὐτῆς, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀναδιδομένης ἐν αὐτῷ ὀμφῆς, ἥ τίς ἐστι θεία φωνή· μουσικὸς δὲ καὶ κιθαριστὴς παρείσηκται, τὸ κρούειν ἐναρμονίως πᾶν μέρος τοῦ κόσμου, καὶ συνῳδὸν αὐτὸν πᾶσι τοῖς μέρεσι ποιεῖν, μηδεμιᾶς αὐτῷ ἐκμελείας ἐν τοῖς οὖσι θεωρουμένης, ἀλλὰ καὶ τὴν τῶν χρόνων πρὸς ἀλλήλους συμμετρίαν ὡς ἐν ῥυθμῷ τηροῦντος αὐτοῦ· ἀπ' αὐτῆς δὲ τῆς ἀρχῆς καὶ μουσηγέτης εἰσῆκται, καὶ παίζειν μετὰ τῶν Μουσῶν ἐνομίσθη· διὰ τοῦτο καὶ ἱερὸς αὐτοῦ ὁ κύκνος, δηλονότι μουσικώτατον καὶ λευκότατον ἅμα ὂν τῶν ὀρνέων· ὁ δὲ Δελφὶν καίπερ ἀδιάφορόν τι ὤν, σύμβολον αὐτοῦ ἐστιν, ἐπειδὴ εὐεργετικόν τι καὶ ἀκεσθαλὲς φαίνεται εἶναι· τυγχάνει δὲ καὶ εὐεξάκουστόν τι ὄν, καὶ πρὸς τὰς κιθάρας οἰκεῖόν τι ἔχοντα· ὥστε μὴ ἀλλοτρίως ἀ-

νακεῖσθαι

phe illi ſacræ putabantur: propter prædictam rerum manifeſtationem, etiam vaticinandi ſcientiam illi dederunt: & vaticinium Delphis appellârunt Pythium, quòd homines eò proficiſcantur, πυνθανόμενοι, *i.e.* ſciſcitatum de rebus ſuis: locus ille terræ umbilicus vocitatus eſt, non quòd terræ medius ſit, ſed propter ὀμφὴν, *i.e.* vocem divinam quæ ibi redditur. Muſicus autem & Citharœdus eſſe fingitur, quòd debitâ menſurâ feriat omnes mundi partes, & mutuo concentu cum omnibus ſuis partibus mundum conſentientem efficit, nullâ diſſonantiâ apparente, ſed & mutuam temporum commenſurationem quaſi in rhythmo conſervat: ab hoc principio Muſarum Antiſtes appellatur, & ludere cum Muſis putatur: propter hoc etiam cygnus Apollini ſacer eſt, quòd ſit vocaliſſimus & ſimul omnium avium candidiſſimus. Daphne ſive laurus, licèt funeſta ſit, illi eſt co-

νακεῖσθαι τῷ καθαρωτάτῳ καὶ καυστικωτάτῳ θεῷ.

Περὶ τῶν Μουσῶν.

ΛΕγεται δ' ἐκ Μνημοσύνης γεννῆσαι τὰς μούσας ὁ Ζεὺς· ἐπειδὴ καὶ τὴν κατὰ παιδείαν μαθημάτων εἰσηγητὴς ἐγένετο, ἃ δὴ καὶ ἐκ μελέτης καὶ κατοχῆς ἀναλαμβάνεσθαι πέφυκε, καὶ ὡς ἀναγκαιότατα πρὸς τὸ εὖ ζῆν ὄντα· καλοῦνται δὲ Μοῦσαι, ἀπὸ μάω, ὃ ἐστι ζητεῖν· ἐννέα δ' εἰσί· Κλειὼ μὲν μία τῶν μουσῶν ἐστιν, ἀπὸ τοῦ κλέους τυγχάνειν τοὺς πεπαιδευμένους, καὶ τοὺς ἑτέρους κλεΐζειν. Εὐτέρπεια, ἀπὸ τοῦ τὰς ὁμιλίας αὐτῶν ἐντερπεῖς καὶ διαγωγοὺς εἶναι· Θάλεια δὲ, διὰ τὸ θάλλειν τὸν βίον αὐτῶν· Μελπομένη, ἀπὸ τῆς μολπῆς καὶ τῆς

γλυκείας

rona, ſcilicet quòd ea arbor benefica eſt & ſemper virens: Laurus facilè incenditur & ad purgationes maximè idonea eſt: quapropter non immeritò dedicatur mundiſſimo & flagrantiſſimo Deo.

Ovid. *Met. Lib.* 1. *fab.* 12, 13, 14.

De Muſis.

FErunt Jovem ex Mnemoſyne ſuſtuliſſe Muſas: quòd Jupiter primus diſciplinas invenit, quas non niſi aſſiduâ meditatione & memoriâ aſſequi poſſumus, & quæ ſunt perquam neceſſariæ ad benè vivendum: vocantur autem Muſæ, ἀπὸ μάω, *i. e.* quæro: novem ſunt: Clio una è numero Muſarum eſt, ἀπὸ τῦ κλέυς, *i. e.* à gloria ſic dicta, quòd docti gloriam conſequantur & alios illuſtrare poſſunt. Euterpe dicitur, quòd ſua colloquia ſuavitate & voluptate affluant. Thalia dicta, quòd vita doctorum floreat.

γλυκείας φωνῆς μετὰ μέλους οὔσης· μέλπονται γὰρ ἀπὸ πάντων οἱ ἀγαθοὶ, καὶ μέλπουσι καὶ αὐτοὶ τοὺς θεοὺς, καὶ τοὺς περὶ αὐτῶν γεγονότας. Τερψιχόρη δὲ, διὰ τὸ τέρπεσθαι καὶ χαίρειν αὐτῇ τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ βίου· τάχα δὲ ἐπεὶ καὶ χοροὺς ἵστασαν οἱ παλαιοὶ τοῖς θεοῖς, συντιθέντων αὐτοῖς τὰς ᾠδὰς τῶν σοφωτέρων· ἡ δ' Ἐρατὼ, ἀπὸ τοῦ ἔρωτος λαβοῦσα τὴν ὀνομασίαν. Πολύμνια δέ ἐστιν, ἡ πολυύμνητος ἀρετή· ἢ μᾶλλον, ἡ πολλοὺς ὑμνοῦσα, καὶ ὅσα περὶ τῶν πρεσβυτέρων ὑμνεῖται παρειληφυῖα, καὶ τῆς ἐκ τε τῶν ποιημάτων καὶ τῶν ἄλλων συγγραμμάτων ἱστορίας ἐπιμελουμένη. Οὐρανία δέ ἐστιν, ἡ περὶ τὰ οὐράνια καὶ τὴν τῶν ὅλων φύσιν ἐπιστήμη· τὸν γὰρ ὅλον κόσμον, οὐρανὸν ἐκάλουν οἱ παλαιοί· Καλλιόπη δὲ, ἡ καλλίφωνος καὶ καλλιεπὴς ῥητορικὴ, δι' ἧς πολιτεύονται, καὶ δήμοις προσφωνοῦσιν ἄγοντες πειθοῖ, καὶ οὐ βίᾳ ἐφ' ὅ, τι ἂν προαιρῶνται· συγχορεύει δὲ αὐταῖς καὶ ὁ Ἀπόλλων, διὰ τὴν κοινωνίαν τῆς μουσικῆς· παραδέδοται γὰρ καὶ οὗτος κιθαριστής·

ἐν

Melpomene, à cantu & vocis ſuavitate quæ carmen conficiunt: boni enim ab omnibus decantantur, ipſi quoque deos, ſuóſque majores carminibus celebrant. Terpſichore, quòd per plurimam vitæ partem delectetur & gaudiis fruatur: forſan verò quòd veteres choros conſtituerunt diis, & in horum honorem eruditiſſimi quiq; carmina componebant: Erato nomen hoc ab amore accepit. Polyhymnia eſt virtus plurimis præconiis decantata, aut potiùs, quæ plurimos celebrat, nec ceſſat celebrare ea quæ à majoribus accepit, hæc etiam & Poeticis & hiſtoriarum curam gerit. Urania eſt divinarum & naturalium rerum ſcientia univerſalis: mundum enim univerſum veteres οὐρανὸν, i. e. *cœlum*, appellârunt. Calliope eſt vocalis & comptis verbis ornata Rhetorica, cujus auxilio Respublica adminiſtratur, populum alloquuntur, iiq; perſuaſione, non vi, quo volumus, trahuntur: Apollo cum

ἐν δὲ τοῖς ὄρεσί φασι χορεύειν, ἐπειδὴ καὶ χρείαν ἔχουσι συνεχῶς εἰς τὴν ἠρεμίαν ἀναχωρεῖν φιλομαθοῦντες, τῆς χώρας οὐδὲν σεμνὸν δεδειχέναι.

Περὶ τοῦ Ἑρμοῦ.

Τυγχάνει Ἑρμῆς ὁ λόγος, ὃν ἀπέστειλαν πρὸς ἡμᾶς οἱ θεοὶ, μόνον τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῶν ἐπὶ γῆς ὄντων λογικὸν ζῷον ποιήσαντες, ὃ παρὰ τἄλλα ἐξοχώτατον εἶχον αὐτοί· ὀνόμασται δ' ἀπὸ τοῦ ἐρεῖν καὶ μήσασθαι, ὅ ἐστι λέγειν· ἐνθένδε πρῶτον μὲν διάκτορος κέκληται, ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰ νοήματα ἡμῶν εἰς τὰς τῶν πλησίον ψυχὰς καθὸ καὶ τὰς γλώσσας αὐτῷ καθιεροῦσι· χρυσόρραπις δὲ, ὅτι πολύτιμός ἐστι, καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ ῥαπισμός· πολλοῦ γὰρ ἀξία ἐστὶν ἡ εὔκαιρος νουθεσία, καὶ ἐπιστροφὴ τῶν αὐτῇ προσεχόντων·

Musis choreas, propter Musices communionem ducere fertur: Citharœdus enim esse traditur: eas in montibus choreas ducere aiunt, quòd opus est illis qui disciplinis operam dant, ut continuò in solitudinem secedant, quâ absque nihil præclari invenitur.

De Mercurio.

MErcurius est sermonis usus, quem dii nobis dederunt, solum hominem animal rationale ex omnibus facientes: sermonis enim usum præ cæteris potissimùm homines habent: vocatur autem Hermes ἀπὸ τοῦ ἐρεῖν, *i.e.* à dicendo, & ὑπόσωξ, *i. e.* à loquendo: primus hic διάκτορος, *i.e.* deorum nuncius dicitur, ἀπὸ τοῦ διάγειν, *i. e.* quòd mentis nostræ sensa in alios qui nobis propinqui sunt dicendo transfundere possumus: hinc factum quòd Mercurio linguas sacrificârunt: dictus etiam

χόντων· παραδέδοται δὲ καὶ κῆρυξ θεῶν, καὶ διαγγέλλειν αὐτὸν ἔφασαν τὰ παρ' ἐκείνων τοῖς ἀνθρώποις· κῆρυξ μὲν, ἐπεὶ διὰ φωνῆς γεγωνυίας παρίστησι τὰ κατὰ τὸν λόγον σημαινόμενα ταῖς ἀκοαῖς. Ἄγγελος δὲ, ἐπεὶ τὸ βούλημα τῶν θεῶν γινώσκομεν ἐκ τῶν ἐνδιδομένων κατὰ τὸν λόγον ἐνεργειῶν· πέδιλα δὲ φέρει πτερωτὰ, καὶ δι' ἀέρος φέρεται, συμφώνως τῷ Ὁμήρῳ καθάπερ εἴρηται τὰ ἔπη πτερόεντα· ψυχοπομπὸν δὲ τὸν Ἑρμῆν ἐμυθεύσαντο εἶναι, συμβάλλοντες ὅπερ ἴδιον αὐτοῦ ἐστι τὸ ψυχαγωγεῖν· διὰ τοῦτο καὶ ῥάβδον αὐτῷ ἐγχειρίζουσι, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει, τὰ τῆς διανοίας δηλονότι· τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει· προσωρεύουσι τοὺς λίθους τοῖς Ἑρμαῖς, ἕκαστος τῶν παριόντων ἕνα τινὰ αὐτοῖς προστιθεὶς, ἢ ὡς χρήσιμόν τι καὶ κοινωνικὸν τὸ παρ' αὐτοῦ ἕκαστος ποιῶν, διὰ τοῦ καθαίρειν τὴν ὁδόν· εἴτε μαρτυροποιούμενος τὸν Ἑρμῆν, εἴτε ὡς ἀποσημαινόμενος τὴν εἰς αὐτὸν τιμὴν, εἰ μηδὲν ἄλλο ἔχειν προσενεγκεῖν αὐτῷ, εἴτε ἐκ-

δηλότερον

χρυσόῤῥαπις, *i. e.* virgam auream gestans, quòd plurimi æstimanda est alapa ab illo data: immenso enim pretio digna est opportuna admonitio, huic modò accommodaverimus aures: dicitur etiam esse deorum interpres & aiunt eum ad homines deferre, quæ à diis acceperit mandata: interpres est ideò quòd ea quæ oratione explicantur vox ad aures transferat. Nuncius verò deorum, siquidem orationis præsidio, voluntatem divinam cognoscimus: gestat autem talaria alata, iisque per aerem fertur, ut Homerus inquit, ἔπεα πτερόεντα, *i. e.* volantia verba: fabulati sunt Mercurium animarum esse deductorem, conjicientes quod illius proprium est, animos hominum demulcere: quapropter virgam illi tradunt, quâ hominum oculos delinit, scilicet mentis: eâdem & somnolentos excitat: statuis Mercurialibus lapides accumulant; quilibet prætereuntium lapidem adjicit, sive quòd quilibet utile

quiddam

δηλότερον τοῖς πελάζουσι τὸ ἀφίδρυμα ποιῶν· λέγεται δὲ καὶ ἀγοραῖος πρῶτος, εἰκότως· ἐπίσκοπος γὰρ τῶν ἀγοραζόντων καὶ πιπρασκόντων, ὡς μετὰ λόγου πάντα ποιεῖν.

Περὶ τῆς Ἑστίας καὶ Δήμητρος.

Περὶ τῆς Ἑστίας καὶ Δήμητρος λεκτέον· ἑκατέρα δ' ἔοικεν οὐχ ἑτέρα τῆς γῆς εἶναι· ταύτην μὲν γὰρ διὰ τὸ ἑστάναι διὰ πάντων, Ἑστίαν προσηγόρευσαν οἱ παλαιοί· ἢ διὰ τὸ ἐπ' αὐτῆς ὡσανεὶ ἐπὶ θεμέλιν τὸν ὅλον ἑστάναι κόσμον· διὰ δὲ τὸ μητρὸς τρόπον φύειν τε καὶ τρέφειν πάντα, Δήμητραν, οἱονεὶ γῆς μήτεραν οὖσαν, ἢ Διὸς μητέρα, τὸ καὶ αὐτὸς τὰ ἐπ' αὐτοῖς ἀφθόνως ἐφιεῖσθαι τοῖς ἀνθρώποις

διαιτεῖσθαι

quiddam bono publico faciat, dum viam purgat; sive Mercurium obtestans; sive suum in ipsum honorem declarans, cùm nihil aliud habet quod illi offerat; sive ut statuam ejus prætereuntibus manifestiorem efficiat: similiter ferunt eum esse Mercaturæ deum: est enim ementium & vendentium Inspector, quasi orationis præsidio, omnia fiant.

Ovid. *Met. Lib.* 1. *fab* 17, 18.

De Vestâ & Cerere.

DE Vestâ & Cerere dicendum est: utraque autem non videtur alia à terrâ esse: hanc enim διὰ τὸ ἑστάναι, *i. e.* quod stet toto conserta; Ἑστίαν, *i. e.* Vestam, veteres dixêre: aut quòd ipsi insistat tanquam fundamento universus mundus: illam autem quòd instar matris pariat & nutriat omnia, Δημήτηρ nominârunt, quasi sit terræ matrix, aut Jovis mater, siquidem quæcunque

διαιτεῖσθαι καὶ δαίνυσθαι· τὸ δ' ἀείζωον πῦρ ἀποδίδοται τῇ Ἑστίᾳ, διὰ τὸ καὶ αὐτὴν δοκεῖν εἶναι ὄν· τάχα δ' ἐπεὶ τὰ πυρὰ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ ἐντεῦθεν τρέφεται, καὶ διὰ ταύτην ὑφέστηκεν· ἢ ἐπεὶ ζείδωρος ἄρουρά ἐστι, καὶ ζώων μήτηρ, ἧς ἐστιν αἴτιον τοῦ ζῆν τὸ πυρῶδες· ἡ μέντοι Δημήτηρ κατὰ τὸ ἀναδοτικὸν τῶν σπερμάτων εἰδοποιουμένη, πάνυ οἰκείως εἰσάγεται στάχυσιν ἐστεφανωμένη. τοῦτο γὰρ ἀναγκαιότατον κεχάρισται τοῖς ἀνθρώποις ἡ ἥμερος τροφή ἐστι· ἁρπάσαι δ' ὁ Ἅδης τὴν θυγατέρα τῆς Δημήτερος ἐμυθεύθη. διὰ τὸ γενόμενον ἐπὶ χρόνον τινὰ τῶν σπερμάτων κατὰ γῆς ἀφανισμόν.

Περὶ

cunque fundit alma humus, ea Jovis beneficio noſtra ſunt, ut indè comedamus & convivemur: ignis autem perpetuus Veſtæ dicatur, quòd videatur plurimis, & ipſam eſſe Ens: forſan quòd ipſa eſt cauſa iſtius ignis qui eſt in mundo, & ejus vi exortus eſt: vel quòd terra fœcunda mater ſit omnium animalium, & ſuam vitam ab igne habeat: Ceres autem quandoquidem traditur ſegitem proferre, admodum propriè ariſtis coronata inducitur: eſt enim perquam neceſſarius hominibus victus cicuratus: Pluto traditur Proſerpinam Cereris filiam rapuiſſe, quòd ſemina Cerealia ad tempus aliquod terrâ occultantur.

Ovid. *Faſt. Lib.* 6. *verſ.* 600.
Virg. *Georg. Lib.* 1. *ver.* 498.
Ovid. *Met. Lib.* 5. *fab.* 5, 6, 7, 8.

De

Περὶ τῆς ἐφευρήσεως Κογχύλης.

ΕΝ τοῖς χρόνοις τῆς βασιλείας τοῦ Φοίνικος ἦν Ἡρακλῆς, ὁ φιλόσοφος, ὁ λεγόμενος Τύριος, ὅστις ἐφεῦρε τὴν κογχύλην· ἐμπεριπατῶν γὰρ ἐπὶ τὸ αἰγιάλιον μέρος τῆς Τύρου πόλεως, ἴδε ποιμενικὸν κύνα ἐσθίοντα τὴν λεγομένην κογχύλην, ὅπερ ἐστὶ μικρὸν εἶδος θαλάσσιον κοχλιῶδες, καὶ ποιμένα νομίζοντα αἱμάσσειν τὸν κύνα, λαβόντα ἀπὸ προβάτου πόκον ἐρέας, καὶ καταμάσσοντα τὸ καταφερόμενον ἐκ τοῦ στόματος τοῦ κυνὸς, καὶ βάπτοντα τὸν πόκον· ὁ δὲ Ἡρακλῆς προσεσχηκὼς μὴ εἶναι αὐτὸ αἷμα, ἀλλὰ βάμματος παραξένου ἀρετὴν, ἐθαύμασεν· καὶ γνοὺς, ὅτι ἐκ τῆς κογχύλης ἐστὶ τὸ βάμμα τοῦ πόκου, εἰληφὼς ἐκ τοῦ ποιμένος τὸν πόκον, ὡς μέγα δῶρον, τοῦτον προσήγαγε τῷ βασιλεῖ τῆς Τύρου Φοίνικι· καὶ ἐκπλαγεὶς καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς ξένης χροιᾶς τοῦ βάμματος, θαυμάζων τὴν αὐτοῦ εὕρεσιν, ἐκέ-

λευσεν

De inventione Purpuræ.

TEmpore regis Phœnicis fuit Tyri Hercules philoſophus, cognomento Tyrius, qui purpuram invenit: obambulans enim in littore urbi Tyro adjacente, paſtorium vidit canem, conchylem edentem, (quod parvum genus eſt teſtudinis marinæ,) & paſtorem ejus canem ſanguine linitum arbitrantem, qui lanæ vellere ab ove accepto, quod ab ore canis profluebat abſterſit, vellúſque tinxit: Hercules verò cùm obſervâſſet quòd non eſſet ſanguis, ſed virtus cujuſdam peregrinæ tincturæ, attonitus fuit: & cognoſcens quòd vellus tinctum fuit ex conchylis ſucco, cùm, tanquam magnum munus, vellus à paſtore accepiſſet, illud attulit ad Phœnicem Tyri regem: & ipſe etiam ſtupefactus viſu velleris peregrino colore tincti, admiratus ejus inventionem, juſſit ut

λευσεν δὲ αὐτοῦ τοῦ βάμματος τῆς κογχύλης βαφῆναι ἐρέαν, καὶ γενέσθαι αὐτῷ περιβόλαιον βασιλικὸν, καὶ ἐφόρεσεν αὐτὸς πρῶτος περιβόλαιον ἐκ πορφύρας· καὶ πάντες ἐθαύμαζον τὴν βασιλικὴν ἐσθῆτα, ὡς ξένην θέαν· καὶ δὲ ἐκείνου ἐκέλευσεν ὁ βασιλεὺς Φοίνιξ, μηδένα ὑπὸ τὴν αὐτοῦ βασιλείαν ὄντα τολμᾷν φορεῖν τὸ αὐτὸ ἐξαίρετον ἐκ γῆς καὶ θαλάσσης ὂν φόρημα, εἰμήτι αὐτὸν, καὶ τοὺς μετ' αὐτὸν βασιλεύοντας τοῦ Φοίνικος, διὰ τὸ γινώσκεσθαι τὸν βασιλέα τῷ στρατῷ, καὶ παντὶ τῷ πλήθει ἐκ τοῦ θαυμαστοῦ καὶ παραξένου φορήματος· πρώην γὰρ οὐκ ἐγίνωσκον οἱ ἄνθρωποι βάπτειν χροιαῖς ἱματίων, ἀλλὰ ταῖς τῶν προβάτων ἐρέαις, οἷαι καὶ ἦσαν, ἐποίουν ἱμάτια, καὶ ἐφόρουν.

ΤΕΛΟΣ.

ut lana eâdem conchylis tincturâ præparetur, & sibi fieri vestimentum regium, & ipse primus induit vestem purpuream: & omnes admirati sunt vestimentum regium, velut peregrinum spectaculum: & rex Phœnix mandato dedit, nè quis ex ejus subjectis auderet ex ejusdem coloris vellere vestem gestare, vel è mari vel terrâ partam, præter ipsum & successores ejus in regno Phœniciæ, ut ex hoc admirando & peregrino velamine reges à populo & exercitu dignoscerentur: nam priùs haud nôrant mortales vestes coloribus tingere, sed ex ovium vellere, quales quales fuerunt vestimenta sibi confecêre & gestavêre.

FINIS.

ut lana eâdem conchyliis tinctura præparetur, & sibi fieri vestimentum regium, & ipse primus induit vestem purpuream : & omnes admirati sunt vestimentum regium, velut peregrinum spectaculum : & rex Phœnix mandato dedit, nè quis ex ejus subjectis auderet ex ejusdem coloris vellere vestem gestare, vel è mari vel terrâ partam, præter ipsum & successores ejus in regno Phœniciæ, ut ex hoc admirando & peregrino velamine reges à populo & exercitu dignoscerentur : nam prius haud nôrant mortales vestes coloribus tingere, sed ex ovium vellere, quales fuerunt vestimenta sibi confecere & gestavêre.

FINIS.

TABULA.

A.

B.

C.

H.

I.

L.

M.

R.

S.

T.

V.

Z.

ADVERTISEMENTS.

SCarronides, or *Virgil* Travestie, A Mock-Poem on the Second Book of *Virgil's* Ænæis, in English Burlesque.

The Modish Pen-man, or, A New Copy-book, containing Variety of all the usual Hands now practised in *England*, with Directions whereby any Person may attain to Write any of those Hands with little practice; likewise excellent Receipts for Making several sorts of Ink and other Curiosities. By *William Elder*.

A New Copy-book, containing the Breaks and Alphabets of the true Secretary and Text-hands; whereby any Person may attain to the Clerk-like Engrossing of any Writings, Deeds, *&c.* with Expedition. By *William Elder*.

All three Printed for and sold by *Christopher Coningsby*, at the *Golden Turk's Head* over against St. *Dunstan's* Church in *Fleetstreet*.